

ஸ்ரீ ரமண மெய்ஞ்ஞான உபநிடதம்

ஸ்ரீ ரமண பரவீத்யோபநிஷத்

‘யார்’ (லக்ஷ்மண சர்மா)

ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம்
திருவண்ணாமலை
இந்தியா

Sri Ramanaparavidyopanishad (Tamil) - Translation from original sanskrit of Sri Lakshmana Sharma into Tamil by Sri K.V.Subrahmonyan.

© Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai, India

First Edition 2021

CC No:

ISBN: 978-81-8288-298-0

Typeset at
Sri Ramanasramam
Tiruvannamalai

Published by
Venkat. S. Ramanan
President
Sri Ramanasramam
Tiruvannamalai 606 603
Tamil Nadu, INDIA
Email: ashram@gururamana.org
Website: www.sriramanamaharshi.org

பதீப்பாளரிடம்ருந்து.....

‘உள்ளது நாற்பது அநுபந்த’த்தில் இறுதிச் செய்யுளில் பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷி இந்நூல் அகில வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் சாரமெனக் கூறுகிறார். அதே போன்று ஸ்ரீ K. லக்ஷ்மண சர்மாவும் ஸ்ரீ ரமணர் போதித்த ஆன்மாவின் பரம விஞ்ஞானத்தை, வேதாந்த சாரமாகியத் தமது ஸ்ரீ ரமண பரவித்யோபநிஷத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத மொழிச் செய்யுட்களாக அளித்துள்ளார்.

ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷியின் வாழ்வையும், போதனைகளையும் விளக்கி வந்த ‘Call Divine’ எனும் ஆங்கில மாத ஏட்டில் முதன்முறையாக 1956 லிருந்து 1961 ஆம் ஆண்டு வரை ஸ்ரீ ரமணபரவித்யோபநிஷத் தொடராக வெளிவந்தது. சென்ற ஐந்தாண்டுகளாக பெரிய அளவில் வளர்ந்து விரிவடைந்துள்ள ஸ்ரீ ரமணாசரமத்தின் Archives பகுதி இந்தத் தொடரைச் சேகரித்து இந்த நூல் வடிவத்தில் வெளியிட்டுள்ளது.

இந்நூலின் வாசகத்தையும், மொழிபெயர்ப்பையும், விளக்கத்தையும் நுணுக்கமாகப் படித்து ஸ்ரீ ஸம்வித் அவர்கள் இந்நூலைப் பிழையேதுமின்றி மூலத்திலுள்ளபடியே திருத்தமாக வெளியிட உதவியுள்ளார். மேலும் இந்நூலிற்கு முகவுரையும் எழுதியுள்ளார். அவருடைய இதயபூர்வமான உதவிக்கு நாங்கள் பெரிதும் நன்றி கூறுகிறோம்.

ஸ்ரீ பகவானது 56 ஆம் ஆராதனை தினமாகிய இன்று அவரது பாதங்களில் ‘ஸ்ரீ ரமண பரவித்யோபநிஷத்’தைப் பணிவுடன் ஸமர்ப்பிக்கிறோம்.

25-4-2006

ஆராதனை தினம்

முன்னுரை

‘ஸ்ரீ ரமணபரவித்யோபநிஷத்’ (ஸ்ரீ ரமணரால் போதிக்கப்பட்ட பரவித்தை உபநிடதம்) என ஆசிரியரால் அழைக்கப்படும் இந்நூல் ஒரு அற்புதமான கிரந்தம், பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் பிறந்த ஆண்டிலேயே பிறந்த இந்நூல் ஆசிரியர் ஸ்ரீ லக்ஷ்மண சர்மா (யார்?), பகவானுடன் இருபதாண்டுகளுக்கு மேலாக அணுக்கமாகப் பழகும் பேறு பெற்றவர். இந்தக் கால கட்டத்தில் அவர் பகவானது போதனைகளைப் பருகித் திளைத்தார். அவரது வேதாந்தப் புலமையைப் பின்னணியாக கொண்டு அந்தப் போதனைகளை ஆழ்ந்து கற்றார். நாற்பதே செய்யுட்களடங்கிய பகவானது தமிழ் மொழிப் படைப்பாகியதும், மெய்ப்பொருளின் தன்மையையும், அதை அனுபவ வாயிலாகப் பெறும் முறையையும் விளக்கிக் கூறும் நூலுமாகிய ‘உள்ளது நாற்ப’தின் முழுப் பொருளையும் பகவானிடமிருந்தே கற்றியும் பெரும் வாய்ப்பையுமே பெற்றவராவார். இந்த உன்னதமான நூலில் பொதிந்துள்ள ஞானமும் மற்றும் அவ்வப்பொழுது பகவானருளித் தான் காதால் கேட்ட உபதேசங்கள், உபநிடதங்கள் அல்லது வேதாந்தம் தரும் போதனைகளை முற்றிலும் ஒத்தவையென ஸ்ரீ லக்ஷ்மண சர்மா உறுதி கொண்டார். அந்த போதனைகளுள் முதன்முதலாக 1937ல் வெளியாகிய அவரது மிகச் சிறந்த ‘மஹாயோகம் அல்லது பகவான் ஸ்ரீ ரமணரது போதனைகளின் ஒளியில் உபநிடதங்கள்’ எனும் நூலில் மிகத் திறன்படவும் தர்க்கரீதியாகவும் தரப்பட்டுள்ளன. 1956 முதல் 1961ம் ஆண்டு வரை ‘Call Divine’ எனும் பகவான் போதனைகளைப் பரப்புவதில் ஈடுபட்டிருந்த பத்திரிகையில் 41 தவணைகளில் ஒரு தொடர் வெளியீடாக வந்த இந்த நூல் ஏதோ காரணத்தினால் இன்று வரை நூல் வடிவம் பெறாமலிருந்து வந்துள்ளது.

‘மஹாயோகம்’ போன்றே இந்த நூலும் பகவானது போதனைகள் மீதெழுதப்பட்டுள்ள முழுமையான விளக்கமாகும். இவற்றிடையே உள்ள சில வேற்றுமைகளே உள்ளன. அவை பின்வருமாறு :

1. இந்நூல் உபஜாதி சந்தத்திலெழுதப்பட்டுள்ள 701 ஸம்ஸ்க்ருதச் செய்யுட்களடங்கிய காவ்யக் கிரந்தம்.

2. 'மஹாயோகம்' போன்று விஷய ரீதியிலோ அத்தியாயங்களாகவோ, இந்நூல் வகுக்கப்படாவிடினும், பகவானது போதனைகளின் தத்துவப் பின்னணி இதில் சுருக்கமாகவும், பூரணமாகவும், அதிகாரபூர்வமாகவும் தர்க்க ரீதியிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றும் மெய்ப் பொருளாம் ஆன்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரம் பெற பகவான் காட்டியருளிய ஸாதனைகளும் தரப்பட்டுள்ளன.

3. 'மஹாயோக'த்தில் பகவானது நூல்கள் மற்றும் போதனைகளின் ஸாராம்சம் தரப்பட்டுள்ளதுடன், நூலில் எழுதப்பட்டுள்ள வெவ்வேறு விஷயங்களைப் பற்றிய ஆசிரியரின் சொந்த விளக்கங்களும் அடங்கியுள்ளன. மாறாக, இந்த நூலிலோ பகவானது போதனைகள் அவரது வெவ்வேறு கிரந்தங்களிலும், பக்தர்களுடன் நிகழ்த்திய உரையாடல்களிலும் காணப்படுவது போல் அப்படியே தரப்பட்டுள்ளன. அத்துடன், அவை இனிய ஸம்ஸ்க்ருதச் செய்யுள் வடிவத்தில் சுருக்கமாகவும், திருத்தமாகவும் தரப்பட்டுள்ளன.

4. நூலின் துவக்கம் முதல் இறுதி வரையில் விஷயங்களும் அவற்றின் விளக்கங்களும் தர்க்க பூர்வமாகத் தங்கு தடையின்றிச் செல்வதையும், அதனால் இந்நூல் ஆன்ம ஞானத்தின் பொருட்டு நேரடி மார்க்கமாகிய ஆன்ம விசாரத்தை மேற்கொள்ள விழையும் ஒவ்வொரு ஸாதகனுக்கும் ஒரு பூரண வழிகாட்டியாக விளங்குவதையும் இதைப் படிப்பவர்கள் எளிதில் கண்டுகொள்வர்.

உபநிடதங்களின் (அதாவது வேதாந்தத்தின்) போதனைகளும் அவை ஆன்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் காட்டும் மார்க்கமும் (ஹ்ரீ சங்கரர் தமது பாஷ்யத்தில் விளக்கியவாறு) ஹ்ரீ பகவானது போதனைகளுக்கும் அவர் பெற்ற ஆன்மஸாக்ஷாத்கார அனுபவத்திற்கும் முற்றிலும் ஒத்தவாறே உள்ளன என்று ஹ்ரீ சர்மா கொண்டுள்ள அசைக்க முடியாத உறுதி இந்த ஸம்ஸ்க்ருதப் படைப்பில் தெள்ளத் தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. உண்மையில் உபநிடதங்களின் போதனைகளுக்கு எந்தப் பணியை ஹ்ரீ சங்கரர்

தமது 'விவேக சூடாமணி' மூலமாக ஆற்றினாரோ அதையேதான் ஸ்ரீ பகவானது போதனைகளுக்கு இந்த நூலும் ஆற்றுகிறது.

'ஸ்ரீரமணபரவித்யோபநிஷத்' என்று இந்த நூலுக்கு மிகப் பொருத்தமாகப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. இதை ஸ்ரீ ரமணர் போதித்த 'பரம்பொருளைப் பற்றிய மெய்யறிவு' என்று மொழி பெயர்க்கலாம். விஞ்ஞானம் என்பது, தற்கால பாஷையில் சொல்லப் போனால், முறையாகக் கண்டு பரிசோதிப்பதன் மூலமாக உருவாகும் அறிவியலின் ஒரு பிரிவு. இந்த நூலோ வேறு வகையான விஞ்ஞானத்தைச் சார்ந்தது. விஞ்ஞானம் என்ற சொல் ஈண்டு கையாளப்படுவது, தனது மெய்யான இயல்பு அல்லது நிஜஸ்வரூபத்தைக் காண மனதை உண்முகமாக்கிக் கண்டறிவதையும் இவ்விதமான விசாரத்தின் மூலம் ஆன்மாவாம் ஸத்யத்தை அனுபவரீதியில் ஸாக்ஷாத்கரிப்பதையும் சார்ந்த வெளிப்பாடேயாகும். இத்தகைய விசாரத்தின் மூலம் எல்லா எண்ண உருவங்களையும் கட்டுப்படுத்தியபின் தன்னையறிய தன்னுள் ஆழ்வதுதான், ஆன்ம ஸாக்ஷாத்காரம் மற்றும் முக்திக்கும் பகவான் போதித்தருளிய ஒரே அனுபவபரமான முறை.

இந்த அற்புதமான நூலைப் படிப்பதுடன் அதைத் தனது அன்றாட ஸ்வாத்யாயனத்தின் (வேதாந்தப் பயிற்சியின்) ஒரு அங்கமாக மேற்கொள்ளும் எந்த ஸாதகனாலும் ஸ்ரீ சர்மாவினால் மிகத் தெளிவாகவும், முழுமையாகவும் திருத்தமாகவும் அளிக்கப்பட்டுள்ள இந்த நூல் பாராட்டப்படுமென்பதில் ஐயமில்லை. இத்தகைய தெளிவுடனும், திட்பத்துடனும், ஸ்ரீசர்மா விளக்கம் தந்துள்ள நிலையில் இந்த முகவுரையில் அதற்கு மேலும் கூற முற்படுவது மிகையேயாகும். இந்த உன்னதமான கிரந்தத்தைப் படித்து இதை அறிந்துணர்ந்து அதிலடங்கிய போதனைகளை அப்யசித்து ஸாதகர்களின் நற்சமுதாயம் ஞானம் பெறுமாறு பிரார்த்திக்கிறோம். ஸ்ரீசர்மாவே அளித்துள்ள ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் விளக்கங்களும் சுருக்கமாகவும், நேரடியாக விஷயத்திற்கு வருவனவாகவுமுள்ளன. எனவே வாசகர்கள் எல்லாப் போதனைகளையும், பூரணமாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு அவை பெருந்துணை புரியும்.

ஸம்வித்

ஆசிரியரைப் பற்றி.....

ஸ்ரீ K. லக்ஷ்மண சர்மா புதுக்கோட்டையில் 1879ம் ஆண்டில் (பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் பிறந்த ஆண்டு) பிறந்தார். புதுக்கோட்டையில் இடைநிலைக் கல்லூரி (இன்டர்மீடியேட்) படிப்பை முடித்துவிட்டு திருச்சிராப்பள்ளியில் B.A. பட்டம் பெற்றார். பின்னர், சென்னையில் சட்டத்தில் பட்டம் பெற்றார். பள்ளிக்கூட வாழ்வின் துவக்கத்திலிருந்தே அவருக்கு ஸம்ஸ்க்ருத மொழியில் பேரார்வமிருந்தது. பின்னர் அம்மொழியில் புலமை அடைந்தார்.

அரசாங்கத்தின் ஸிவில் வழக்கறிஞராகவும், அஃபிஷியல் ரிஸீவராகவும் ஸ்ரீ சர்மா பணிபுரிந்தார். ஒரு துணிச்சலான சமூக சீர்திருத்தவாதியுமான அவர் 1918ம் ஆண்டிலிருந்து மஹாத்மா காந்தியின் சுதந்திர இயக்கத்தை முழு மூச்சுடன் ஆதரித்தார். புதுச்சேரியில் 1920ருந்து 1925 வரை வதிந்து வந்த பொழுது அவர் இயற்கை வைத்திய முறையை உருவாக்கி மக்களிடையே பரப்பினார். நாளடைவில் இயற்கை வைத்தியத்தின் மதிக்கப்பட்ட வல்லுனரானார். 'Practical Nature Cure' என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய அவரது மிகச் சிறந்த நூல் இந்த விஷயத்தில் ஒரு பாடப் புத்தகமாகப் பெயர் பெற்றுள்ளது.

1927 ஆம் ஆண்டில் ஸ்ரீ சர்மா பகவான் ஸ்ரீ ரமணரின் அருளாதிக்கத்தின் கீழ்வந்தார். பகவான் தக்ஷிணாமூர்த்தியாகவும், ஸ்ரீ சங்கரராகவும் அவரைக் கண்டு போற்றிய ஸ்ரீ சர்மா அவரிடம் முற்றிலும் சரணடைந்தார். ஸ்ரீ பகவானுடன் இருபதாண்டுகளுக்கு மேலாக வாழ்ந்த ஸ்ரீ சர்மா, குருநாதரின் வழிகாட்டலுடன் அவரது போதனைகளை ஆழ்ந்து கற்றார்.

ஒரு முறை ஸ்ரீ சர்மா பகவானிடம் தமக்கு இலக்கியத் தமிழில் புலமை இல்லாத காரணத்தால் அவரது 'உள்ளது நாற்ப'தைக் கற்றுத் துய்க்க இயலாமையைப் பற்றிக் குறைபட்டுக் கொண்டார். அன்றிலிருந்து பகவான் அவருக்கு ஒவ்வொரு செய்யுளாக விளக்கிக் கொண்டு வருவதுடன் இலக்கியத்

தமிழின் ஆதார அம்சங்களையும் கற்றுத் தந்தார். பகவானது போதனைகளை ஸ்ரீ சர்மா ஸம்ஸ்க்ருதச் செய்யுட்களாக இயற்றி அவர் முன்னால் வைத்து அவரது அங்கீகாரம் வேண்டுவார். பகவான் ஏற்றுக் கொள்ளாத செய்யுட்கள் முழுவதையும் மாற்றி பிழைகளைத்தையும் திருத்தி பகவானது ஒப்புதலை நாடுவார். ஒருமுறை பகவான் ஸ்ரீ சர்மாவின் முயற்சிகளைப் பாராட்டி, தமது அங்கீகாரம் கிட்டும் வரை மீண்டும் மீண்டும் பன்முறை தனது மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தி எழுதிக் கொண்டிருந்த அவரது முயற்சிகள் அவருக்கு ஒரு பெரும் தவமே என்று கூறியருளினார்.

குருநாதருக்குத் தன்னை முற்றிலும் அர்ப்பணித்துக் கொண்ட ஸ்ரீ சர்மா தனது இந்நூலிற்கு ஆசிரியர் பகவானா அல்லது தானா என்று தேர்ந்தெடுத்து இந்நூலின் ஆசிரியரின் பெயர் “Who” அதாவது ‘யார்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகளின் போதனைகளை விளக்கும் ‘மஹா யோகம்’ என்ற புகழ் பெற்ற நூலின் ஆசிரியர் ஸ்ரீ சர்மாவே இந்நூல் உலகத்தின் பல்வேறு மொழிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீ ரமண ஹ்ருதயம் ‘Revelation’, ‘குரு ரமண வசனமாலா’ ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும் ஆங்கிலத்திலுமாக மற்றும் ‘உள்ளது நாற்ப’திற்குத் தமிழ் உரை. இவை ஸ்ரீ சர்மாவின் பிற படைப்புகளாம்.

‘ஸ்ரீ ரமண பரவித்யோபநிஷத்’ (ஸ்ரீ ரமணர் போதித்த பரம்பொருளைப் பற்றிய மெய்யறிவு) எனும் இந்நூலை உண்மையில் வேதாந்தத்தின் சாறு எனலாம்.

ஆன்மீகப் பணியில் நெடுநாள் வாழ்ந்து ஸ்ரீ லக்ஷ்மண சர்மா 1965 ஆம் ஆண்டில் தனது 85ம் முதிய வயதில் பகவானின் திருவடிகளைச் சேர்ந்தார்.

ஸ்ரீ ரமண மெய்ஞ்ஞான உபநிடதம்

ஸ்ரீ ரமண பரவிரியோபநிஷத்

‘யார்’ (லக்ஷ்மண சர்மா)

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீ ரமணாய

மங்கலச் செய்யுள்

अहंस्वरूपेण समस्तजन्तोर्विभान्तमन्तर्विभुमप्रमेयम् ।
गुरुं गुरूणामजमादिदेवं वन्दामहे श्रीरमणं दयाधिष्णुम् ॥

எல்லையற்ற விபுவும், அளப்பரியவரும், குரு அனைவர்க்கும் குருவானவரும், பிறப்பற்ற ஆதிதேவனும், எல்லாப் பிராணிகளின் இதயத்துள்ளும் 'அஹம்', 'நான்' என்ற ஸ்வரூபமாய் ஒளிர்வருமாகிய கருணைக் கடலான ஸ்ரீ ரமணரை வணங்குகிறேன்.

இந்தச் சுலோகத்தில் அன்னாருடைய உபதேசத்தின் ஸாரம் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. எல்லாப் பிராணிகளின் மெய்யான ஆத்மாவாகிய, ஏகபுருஷனாகிய மெய்ப்பொருளிடம் பக்தி செலுத்துவதும், சரணாகதியடைதலும் பிறவியின் லக்ஷியத்தையடையும் வழியெனக் காட்டப்படுகிறது. ஆதி பாபமும், எல்லாத் தீமைகளுக்கும் காரணமும் அந்த மெய்ப்பொருளை விட்டுப் பிரிதலே யாகையால், மீண்டும் அவனுடன் ஒன்றாகக் கலந்து விடவேண்டும்.

இங்கு ஈசன், குரு, ஆன்மாவென மூன்று வேறு உருவங்களாகத் தோன்றுபவர் ஒருவரேயென்ற பேருண்மையும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஸ்ரீ பகவான் சங்கராசார்யரின் ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி சுலோகத்தின் மீது ஸ்ரீ சுரேச்வராசார்யார் இயற்றிய 'மானஸோல்லாஸம்' எனும் புராதனமான வியாக்கியான நூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

நூல்

1. ईश्वरो गुरुरात्मैति मूर्तिभेदविभागिने ।
व्योमवद् व्यासदेहाय दक्षिणामूर्तये नमः ॥

1. 'ஈசன், குரு, ஆன்மா வென்று மூவருவங்களாகத் தோன்றுபவரும் ஆகாயம் போன்று எல்லையில்லாப் பரந்த தேகமுடையவருமான ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்'. ஸனகர், ஸனந்தனர், ஸனாதனர், ஸனத்குமாரர் என்ற நான்கு ரிஷிகளுக்கு ஆதி குருவாகத் தோற்றமளித்துப் புனித ரகஸ்யமான பிரம்ம தத்துவத்தை மோன வியாக்கியானத்தினால் உபதேசித்த ஈசன் பெயர் தக்ஷிணாமூர்த்தி. முதலில் ஈசன், பின் குரு, இறுதியில் மெய்யான்மா இவை இறையருளின் வரிசைக் கிரமமான மூன்று நிலைகளென பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் அருளியுள்ளார். இந்த ரகஸ்ய விளக்கத்தின் பொருள் அடுத்தபடியாகக் கூறப்படுகிறது.

2. माण्डूक्यमुख्योपनिषत्सु दिष्टा ज्ञानाभिधा या सहजात्मनिष्ठा ।
ससाधना तेन निजानुभूत्या सन्दर्शिता सा प्रतिपाद्यतेऽत्र ॥

2. மாண்டூக்யம் முதலாகிய உபநிடதங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ள ஞானம் அல்லது ஸஹஜ ஆத்ம நிஷ்டையையும் அதை அடைய உதவும் சாதனையைப் பற்றியும் அதை அனுபவத்தால் தாம் பெற்றவாறு ஸத்குருநாதர் காட்டியருளியது இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது. புராதன உபநிடதங்களும், இந்தப் புதிய உபநிடதங்களும் ஒரே குருவினாலேயே அருளப்பட்டுள்ளன. ஏனெனில் எல்லா ஞானிகளும் ஒருவரே. அனைவருடைய ஆன்மாவாகிய பரமனிலிருந்து அவர்கள் வேறல்லர். எல்லா முழுக்ஷுக்களின் லக்ஷியமாகிய முக்திநிலையை ஸஹஜ ஸ்திதியென்று கூறப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதற்குக் காரணம், இப்பொழுதும் நாமனைவருமே அந்த நிலையிலிருக்கிறோம். வேறு நிலைகளில் நாமிருப்பதாகத் தோன்றுவது வெறும் மயக்கமாகும்.

தமது சுய அனுபூதியின் மூலமாகவே நமக்கு அறிவைப் புகட்டுவதற்கு பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் மனித உருவில்வந்து ஆன்மீக சாதனையையும் மேற்கொண்டார்.

எப்படிச் சீடனாகலாம் என்பது அடுத்தபடியாக விவரிக்கப்படுகிறது.

3. समीक्ष्य सांसारिकजीवनस्य दुःखात्मतां कामभयाश्रयत्वात् । द्वाभ्यां विमुक्तं गुरुमेत्य बुद्धं विमुक्तिमार्गं प्रणिपत्य पृच्छेत् ॥

3. ஸம்ஸார வாழ்வு துன்ப மயமானதும், ஆசை, அச்சம் முதலியவற்றைச் சார்ந்துள்ளதாகவும் இருப்பதைக் கண்டு இவ்விரண்டிலிருந்தும் விடுபட்ட ஞானியை அடைந்து முக்தி மார்க்கத்தைப் பணிவுடன் வினவ வேண்டும்.

மெய்யானதும் நிலையானதுமான ஆனந்தம் இவ்வுலக வாழ்வில் பெற முடியாது. உரு மாறி மாறி வந்து முடிவேயில்லாத ஆசைகளுக்கும் அச்சங்கட்குமுட்பட்ட படியால் உண்மையில் இவ்வாழ்வு துன்பமயமானதே என்ற உணர்வினால் எவரெவரது உலக வாழ்வுப் பற்று வலுவிழக்கிறதோ அவர்களே சீடர்களாகும் பக்குவமுள்ளவர்கள். என்றும் ஸஹஜநிட்டையிலுள்ள ஞானியாதலால் பந்தங்களிலிருந்து விடுபட்டுள்ள ஒரு தேர்ந்த குருவினை அத்தகையவன் நாட வேண்டும். எல்லாத் தீமைகளுக்கும் வித்தாகிய அகந்தை பாராட்டப்படாது படிப்படியாக ஒழிக்கப்பட வேண்டுமாதலால் குருவிடம் பூரண விசுவாசமுள்ள பக்தி இன்றியமையாதது.

அடுத்த இரு சுலோகங்களில் உபதேசத்தின் சுருக்கம் தரப்படுகிறது.

4. ब्रूयात् स बुद्धः परमं रहस्यं समस्तबुद्धानुभवप्रसिद्धम् ।
जानासि चेत् स्वं न तवास्ति दुःखं दुःखी भवेत्स्वं यदि
वेत्सि न स्वम् ॥

4. எல்லா ஞானிகளும் தம் அனுபவ மூலமாக உணர்ந்த பரம ரஹஸ்யத்தை அந்த ஞானி உரைப்பார். நீ உன்னையே அறிவாயாகில் உனக்குத் துன்பமேயில்லை. நீ துன்பமுறுவாயாகில் நீ இன்னும் உன்னை அறியவில்லை (என்றே பொருள்).

5. यतः सुषुप्तौ न तवास्ति दुःखं त्वयीदमारोपितमेव नान्यत् ।
जिज्ञासया स्वं समवेत्य सत्यं निजस्वरूपे सुखरूप आस्व ॥

5. ஆழ்துயிலில் உனக்குத் துன்பமில்லாதபடியால் உனது இத்துன்பம் பொய்யாகக் கற்பிக்கப் பட்டதேயன்றி வேறில்லை. ஸத்யத்தை அறிய தீவிர இச்சையால் உனது உண்மையை அறிந்து பரமானந்தமயமான உனது நிஜஸ்வரூபத்தில் இருப்பாயாக.

மெய்யான்மா மனதைக் கடந்தது. ஆகவே அதை இன்ப துன்பங்கள் பாதிக்கவொண்ணா. அவை (இன்ப துன்பங்கள்) மனதிலுள்ளவை. மனதைச் சார்ந்தவையே. மனது செயல்படும் பொழுதே கனவு நனவு நிலைகளிற்போன்று இன்ப துன்பங்கள் நுகரப்படுகின்றன. ஆழ்துயிலில் மனது செயலற்று அமைதியாயுள்ளபோது அவையில்லை என்பதே இதற்குச் சான்று. எனவே ஸத்குரு பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் போதிக்கும் விசார மார்க்கத்தினால் நிஜஸ்வரூபமான ஆன்மாவை அறிதலே துன்ப விமோசனத்திற்கு ஏதுவான ஒரே சாதனம். ஆன்மாவிற்கு ஆனந்தமளிக்கத் தேவையில்லை. அவனே ஆனந்தம். 'கைவல்ய நவநீத'மென்ற தமிழ் வேதாந்தக் கிரந்தத்தில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ள இதே போதனையை ஸ்ரீ பகவான் தமது உபதேசத்தின் ஸாரமாகவும் அருளினார்.

இவ்வளவுதானா? உபநிடதங்களிலும் மற்ற ஆன்மீகக் கிரந்தங்களிலும் கூறப்பட்டவையெல்லாம் வேண்டாமா?

6. अर्थोऽयमेवं गुरुणोपदिष्टः सारः समस्तश्रुतिशीर्षवाचाम् ।
अस्योपदेशस्य हि विस्तरेण व्याख्यैव सर्वा निगमान्तवाणी ॥

6. குருவின் இவ்வுபதேசம் எல்லா உபநிடதங்களின் முக்கியமான கருத்துக்களின் ஸாரமாகும். அனைத்து வேதாந்த வாக்கியங்களும் இவ்வுபதேசத்தின் விரிவான வியாக்கியானமே.

உபதேசம் கீழ்வரும் சுலோகங்களில் சற்று விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

7. ज्ञानस्वरूपं निजसत्यमेकं स्वयंप्रकाशं हृदि सत्यमस्ति ।
संशान्तचित्तेन हृदि स्थितियां सा तस्य बोधोऽपि विमुक्तिभावः ॥

7. ஞான ஸ்வரூபமானதும் ஸ்வயமாகப் பிரகாசிப்பதுமான தனது உண்மை உருவாகிய ஸத்யம் இதயத்திலுள்ளது. அமைதியான சித்தத்துடன் இதயத்தில் உறைந்திருக்கும் நிலையே இறைவனை அறிதலும் வீட்டுப் பேறுமாகும்.

முக்தி நிலையென்பது மனமழிந்த நிலையே. அதில் இதயக் குகையில் ஒளிரும் ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் திகழ்கிறது.

ஆன்மாவென்பது யார்? அவன் 'ஜீவாத்மா' எனப்படும் கடமைக்குப்பட்டு நடக்கும் சிறு ஆத்மாவன்று. பின் (யார்)? விடை கீழே காண்க.

8. आत्मस्वरूपा हृदि भासमाना सदैकरूपा विमला चितिश्च ।
ब्रह्माभिधानं जगतोऽखिलस्याप्याधारसत्यं द्वयमेकमेव ॥

8. என்றும் ஒரே உருவானதும், இதயத்தில் ஒளிரும் தூய அறிவாகிய ஆன்ம ஸ்வரூபமும், பிரஹ்மமெனப்படும் அகில பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆதாரமாகிய ஸத்யமும் இரண்டும் ஒன்றே.

புனித உபநிடதக் கிரந்தங்கள் சொல்வதும் இதே பொருளைத்தான் கொண்டுள்ளது. 'சிருஷ்டி'யைப் பற்றிப் பரவலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் கருத்தைக் கூறுகையில் அவை 'பரமான்மா தானே ஆன்மாவாக உடலில் பிரவேசித்தா'னென்னு கூறுகின்றன. உண்மையில் 'ஸ்ருஷ்டி' என்பதே இல்லை. மாறாக இருக்குமானால் அது தற்போது விளக்கப்படுகிறது.

9. आधारसत्ये विमले तु तस्मिन् निजस्वरूपे मनसोपह्वसम् । अविद्यया विश्वममुं निमील्य भाति स्वयं सत्यवदज्ञतायाम् ॥

9. தூய்மையான அந்த ஆதார ஸத்யமாகிய நிஜஸ்வரூபத்தில் அஞ்ஞானத்தினால் மனதில் கற்பிக்கப்படும் உலகத்தோற்றம் ஆதார ஸத்தியத்தை மறைத்துத் தானோவெனில் அஞ்ஞானமுள்ள வரையில் உண்மை போன்று ஒளிர்கிறது.

அறியாமையும் மனதும் ஒன்றிற்கொன்று இணைபிரியாதன. எங்கு மனம் உள்ளதோ அங்குதான் அறியாமையும் உள்ளது. எங்கு மனதில்லையோ அங்கு அறியாமையுமில்லை. காரணம், மனதில்லா நிலையில் மெய்யான்மா மறைக்கப்படுவதில்லை. பொதுவாக மனிதர்களுக்கு ஆன்மா அறிபடுவதில்லை யென்பதற்கு இதுவே காரணம். இதைத் தெளிவாக்கும் பொருட்டு, அடுத்த சுலோகத்தில் ஒரு உவமை தரப்படுகிறது.

10. निमील्य रज्जुं भुजगः स्वयं सन् मन्दान्धकारे सति भाति यद्वत् । आत्मानमेवं भुवनं निमील्य भाति स्वयं सत्यवदज्ञतायाम् ॥

10. மெல்லிருட்டில் (பொய்யான பாம்பு) நிஜமான கயிற்றை மறைத்துத் தானிருப்பது போல் தனக்கே தோன்றுவது போன்று, உலகு ஆன்மாவை மறைத்து அஞ்ஞான நிலையில் தானே மெய் போன்று தோன்றுகிறது.

இந்த ஆதார அறியாமையின் காரணமாக எழும் ஆன்மாவைப் பற்றிய கருத்து அடுத்து விவரிக்கப் படுகிறது.

11. अविद्ययाऽऽत्मा वपुषा मितश्च सुखी च दुःखी भवपाशबद्धः ।
प्रतीयतेऽज्ञोऽपि पृथक् परस्मादात्मा तु साक्षात्पर एव नान्यः ॥

11. ஆன்மா உடலளவாக இருப்பதாகவும், ஆசைக் கயிற்றால் உலகுடன் பிணைக்கப்பட்டு, இன்ப துன்பங்களுக்குட்பட்டிருப்பதாகவும் பரமாத்மனிலிருந்து வேறாகவும், அறிவற்றதாகவும் தோன்றுகிறது. ஆன்மாவோ ஸாக்ஷாத் பரமாத்மனே, வேறன்று.

‘புனர்பி ஜனனம், புனர்பி மரணம்’ என்று முடிவில்லா பிறப்பிறப்புச் சக்கரமாகிய ஸம்ஸாரமே தீமையெல்லாம். அதற்குத் தனது ஆன்மாவைப் பற்றிய இந்தத் தவறான கருத்தே கருவூலம். தனுவைத் தானாகக் கொள்வதும், எண்ணில் பிறவியெடுப்பதும், இறுதியில் தன்னையறிந்து தானாவதும், கனவில் உலக ஸஞ்சாரம் போன்று, வெறும் கனவும், பின் விழித்தலுமே என்று ‘ஏகானம் பஞ்சக’த்தின் முதல் சுலோகத்திலேயே ஸ்ரீ பகவானால் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே இந்தத் தேகமே ஆத்மா என்ற எண்ணம் இருக்கும் வரையில் ஆத்ம ஞானம் அல்லது ஆத்மாவில் திளைத்தல் என்ற நிலையே.

12. संसारिता स्वस्य ततो मूषैव बुध्येत तन्निर्मनने पदे तु ।
“नह्यस्त्यविद्या मनसोऽतिरिक्ता मनोह्यविद्या भवबन्धरूपा” ॥

12. எனவே ஆன்மாவின் இவ்வுலக ஸஞ்சாரம் வெறும் பொய்யே என்பதை மனமற்ற நிலையில்தான் அறிந்து கொள்ள முடியும். மனதையன்றி வேறு அஞ்ஞானமில்லை. மனமே உலக வாழ்விற்குப் பந்தப்படுத்தும் அஞ்ஞானம்.

இந்த சுலோகத்தின் இரண்டாவது பாதம் ஸ்ரீமத் சங்கராசார்யருடைய ‘விவேககுடாமணி’ யிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆன்மாவைப் பற்றிய இந்தத் தவறான எண்ணத்தை விளக்கும் பொருட்டு பாம்பு கயிறு உவமை இங்கு மீண்டும் கூறப்படுகிறது.

13. वीक्ष्याहिमीक्षेत यथा न रज्जुं विश्वं सजीवेश्वरमात्मरूपे ।
अविद्ययाऽऽरोपितमीक्षमाणो न वीक्षते स्वं परमार्थसत्यम् ॥

13. பொய்யான பாம்பைக் கண்டு, நிஜமான கயிற்றை எவ்வாறு ஒருவன் காண்பதில்லையோ, அதே போன்று ஆத்மாவின் மீது அறியாமையால் கற்பிக்கப்படும் ஜீவேச்வரர்களுட்பட்ட பிரபஞ்சத்தைக் காண்பவனும், பரமார்த்த ஸத்யமாகிற தனது உண்மையான ஸ்வரூபத்தைக் காண மாட்டான்.

அறியாமையின் இந்த விளைவு எவ்வளவு காலம் நீடிக்கும்?

14. निमीलितः स्वो भवितैव तावद्यावत् स्वतः सत्यमिदं विभाति ।
तथा न भायान्मनसि प्रणष्टे नाशाय तस्मान्मनसो यतेत ॥

14. எதுவரையில் இவ்வுலகு உண்மையாகக் கருதப்படுகிறதோ அதுவரையில் ஆன்மா மறைக்கப்பட்டே யிருக்கும். மனமழிந்தவுடனே உலகு அவ்வாறு தோன்றாது. எனவே, மனோநாசத்திற்காக முயல வேண்டும்.

உலகத் தோற்றத்திற்கு மனம் காரணம். உலகத் தோற்றமோ ஆத்ம ஞானத்திற்குத் தடையாக உள்ளது. மனதில்லா நிலையே இந்தத் தீமையை அகற்றவல்லது.

அடுத்தபடியாகச் சுருக்கமாக விவரிக்கப்படும் ஆன்ம விசாரத்தின் மூலம் இந்த நிலையை அடையலாம்.

15. निमीलितं स्वं मनसा तमेनं मिथ्याप्रपञ्चप्रविकल्पनेन ।
स्वान्वेषणेनात्मनि निष्ठितः सन्नन्मील्य तस्मिन्प्रविलापयेद्यः ॥

16. मनोऽप्यविद्यामखिलं प्रपञ्चं तेनानुभूयेत निजं स्वरूपम् ।
संसारहीनं निरुपाधिकं च ब्रह्मात्मकं केवलमद्वितीयम् ॥

15&16 எவ்வொருவன் மனதினால் தன் மீது பொய்யாகப் பிரபஞ்சம் கற்பிக்கப்படுவதனால் மறைக்கப்படும் ஆன்மாவைத் தேடித் தனது நிஜஸ்வரூபமாகிய அந்த

ஆத்மாவில் நிலைத்து நின்று, இவ்வாறு மறைக்கப்பட்டதைத் திறந்து, அவித்தை மற்றும் அனைத்துப் பிரபஞ்சத்தையும் அப்பரம்பொருளில் லயம் செய்விக்கிறானோ, அவன் ஸம்ஸாரமற்ற, நிருபாதியான, பிரஹ்ம மயமான அத்வீதீய ஒன்றாகிய தன் நிஜஸ்வரூபத்தைத் துய்ப்பான்.

இந்த நூலை மேன்மேலும் படித்து வரும்பொழுது, இந்தச் சொற்களின் முழு முக்கியத்துவமும் அறியப்படும்.

ஆன்ம விசாரத்தைத் தவிர்த்து மற்றொரு வழி இறைவனிடம் கொள்ளப்படும் பக்தியின் வழி. இது ஆன்ம ஸமர்ப்பணத்தில் நிறைவு பெறுகிறது.

இதன்மூலமாக இறுதியில் அதே இலக்கை அடையலாமென்று அடுத்த இரு சுலோகங்களில் காட்டப்படுகிறது.

17. भीत्याऽथवा जन्ममृतिप्रवाहात् प्रपद्यते चेच्छरणं महेशम् ।
नश्येदविद्या कृपयैव तस्य तदा स्थितः स्यान्निजसत्यभावे ॥

17. ஒருவன் ஜனன மரண வெள்ளப் பெருக்கின் பயத்தால் மஹேசனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தால், அவனது அவித்தை மஹேசனின் அருளாலேயே அழியும். பின் அவன் தனது மெய்யான ஸ்வபாவத்தில் நிலைத்திருப்பான்.

இந்த ஆன்ம ஸமர்ப்பணம் அல்லது சரணாகதி பக்தி ஸாதனையின் நிறைவு பெறும் நிலை. இது அடுத்த செய்யுளில் காட்டப்படுகிறது.

18. भक्त्या परस्मै स्वनिवेदनं यत् प्रपत्तिमेतां निगदन्ति सन्तः ।
तद्भक्तिरीशे नवधोपदिष्टा कार्या मुमुक्षोः श्रवणादिरूपा ॥

18. பக்தியுடன் தன்னை ஈசனுக்கு அர்ப்பணிப்பதை அறிவாளர்கள் 'பிரபத்தி' என்று பெயரிட்டுக் கூறுகின்றார்கள். சிரவணம் (கேட்டல்) முதலான ஒன்பது வகையாக உபதேசிக்கப்பட்டுள்ள அந்த பக்தியை முமுஷுவானவன் (வீட்டுப்பேற்றை நாடுபவன்) ஈசனிடம் செலுத்த வேண்டும்.

இங்கு ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலுள்ள கீழ்க்கண்ட ஒரு சுலோகம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

श्रवणं कीर्तनं विष्णोः स्मरणं पादसेवनम् ।
अर्चनं वन्दनं दास्यं सख्यमात्मनिवेदनम् ॥

18(a). சிரவணம் (கடவுளின் புகழ் கூறும் கதைகளைக் கேட்டல்) கீர்த்தனம் (அவற்றைப் பாடுதல்), ஸ்மரணம் (அவற்றை நினைவு கொள்ளுதல்), பாதஸ்வனம் (அவன் பாதங்களைப் பற்றுதல்), அர்ச்சனை (பூசித்தல்), வந்தனை (தொழுதல்), தாஸ்யம் (பணிவிடை புரிதல்), ஸக்யம் (அவனிடம் தோழமை கொள்ளல்), ஆத்ம நிவேதனம் (தன்னையே அவனுக்கு அர்ப்பணித்தல்). அந்தப் பரமான்ம நிலையின் வேறு பெயர்களில் ஒரு சில கீழே கொடுக்கப்படுகின்றன.

19. निष्ठाऽचला सा निजसत्यभावे ज्ञानं विमुक्तिः सहजा स्थितिश्च ।
स्थितोऽचलस्तत्र पदे परस्मिन् निरस्तमोहो भवति प्रबुद्धः ॥

19. தனது மெய்யான ஸ்வபாவத்தில் சற்றும் அசையாது நிலைத்திருத்தலே ஞானம், முக்தி, ஸஹஜஸ்திதி எனப்படுகிறது. மோஹ மாயையினின்றும் விடுபட்டவனாய் அந்தப் பரமபதத்தில் (மஹோன்னத நிலையில்) சற்றும் பிழறாது நிலைத்துள்ளவன் பிரபுத்தன் (ஞானி, விழிப்படைந்தவன்) ஆகிறான்.

(இந்தச் சுலோகத்தில்) கடைசியாகக் கூறப்பட்ட சொல் முக்கியமானது. பந்தத்திற்குட்பட்ட வாழ்வின் மூன்று நிலைகளுக்கும் அவற்றிற்கப்பாற்பட்ட துரீயமெனப்படும் நான்காம் நிலைக்குமுள்ள வேறுபாடுகளை ஆராயும்போது இந்த முக்கியத்துவம் தெரியவரும். ஸஹஜ நிலை நனவு, கனவு, துயில் எனும் மூன்று நிலைகளைக் கடந்துள்ளபடியால் அது துரீய (நான்காம்) நிலையெனப்படுகிறது.

‘பிரபுத்தன்’ என்ற சொல் ‘புத்தன்’ என்ற சொல்லைப் போன்றே ‘விழிப்படைந்தவன்’ (ஞானி) என்ற பொருள் கொண்டது.

ஒருவன் துரியநிலையை அடைந்தபின்னும் அவனது பெளதிக உடல் நீடிக்கலாம். பெரும்பாலும் அது நீடிக்கிறது. இது எப்படி ஸாத்தியமாகுமென்பது அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது.

20. निष्ठां परां तामधिगम्य बुद्धो जीवच्छरीरोऽपि विमुक्त एव ।
करोत्यहन्तां ममतां न देहे बुद्धो ह्यतोऽसावशरीर एव ॥

20. அந்தப் பரமநிலையை எய்திய புத்தன் உடலுடனிருந்த போதிலும் முத்தனே. ஏனெனில், அவன் நானிந்த உடல், இவ்வுடல் எனது என்று கருதுவதில்லை. எனவே, ஞானியாகிய அவன் உடலற்றவனே.

சரீரியாக விருப்பதோ அல்லது அசரீரி (உடலற்றவன்) ஆக இருப்பதோ உடல்மேல் பற்று அல்லது பற்றின்மையைக் காரணமாகக் கொண்டுள்ளது. அஞ்ஞானநிலையில் நான் 'உடல்' அல்லது இவ்வுடல் 'எனது' அதாவது இவ்வுடல் 'நான்' அல்லது 'எனது' என்ற பாவமுள்ளது. இந்தப் பற்று அகன்றதும் பந்தமற்று விடுகிறது. போகப் போக இந்தச் சிக்கலான உண்மை தெளிவாகும். உடலின்றி தனது சீடர்களை ஆன்மீக முதிர்ச்சியடையச் செய்யும் தனது பணியை ஞானி நிறைவேற்ற முடியாத படியால், அவனது உடல் நீடித்திருப்பது மிகவும் அவசியமானது.

'அந்த நிலை விரும்பத்தக்கதா?' என்று கேட்கப்படுகிறது. விடை கீழே.

21. यन्निर्मनस्कं पदमेवमुक्तं सुखं तदात्यन्तिकमन्तहीनम् ।
सुखं समावृत्य मनः स्वयं हि सदैव दुःखं विवृणोति जन्तोः ॥

21. இவ்வாறு கூறப்பட்ட மனமற்ற நிலை முழுமையான, முடிவில்லாத இன்பமாகும். இன்பத்தைச் சூழ்ந்து (மறைத்து) என்றும் ஜீவராசிகளுக்கு துன்பத்தை ஏற்படுத்துவது மனம்தானே.

சுகத்தை எல்லோரும் விரும்புவது இயல்பானதே. ஆனால், மனம் ஆதிக்கம் செலுத்தும் இவ்வுலகில் பரிபூர்ண சுகம்,

பெற வொண்ணாதது. அது மனமற்ற நிலையிலேயே பெறக் கூடியதென பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷி கூறுகிறார். ஆன்மாவின் இயல்பான சுகம் அல்லது ஆனந்தம் வேறு இவ்வுலகில் காணப்படும் சுகதுக்கங்களிலொன்றான இன்பம் அல்லது அதன் எதிர்மறையான துன்பம் வேறு என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மெய்யான சுகம் அக அமைதியே. துரியமாம் பரமநிலையை அடைய விரும்பும் ஸாதகனின் தகுதிகள் எவையென அடுத்தபடியாகப் பார்ப்போம்.

22. ऋजुः शुचिः सत्यवचा अमानी धीरो विरक्तश्च गुरो सुभक्तः ।
शमादिषट्केन युतो मुमुक्षुः स्थितिं परां तामचिराल्लभेत ॥

22. நேர்மையும், தூய்மையும் உடைத்தவனாகவும், உண்மையே பேசுபவனும், கர்வமற்றவனும், தீரனும், பற்றற்றவனும், குருவிடம் மிக்க பக்தியுடைத்தவனும், சமதமமாகிய ஆறு நற்குணங்கள் பொருந்தியவனுமாகிய முமுக்ஷு (முத்தியை நாடுபவன்) விரைவிலேயே அந்தப் பரம நிலையை அடைவான்.

தகுதியற்றவனது குறைகள் இங்கே குறிப்பிடப்பட்ட குணங்களுக்கு நேரெதிரானவையாகையால் அந்நிலையை எய்த அவன் செய்யும் முயற்சியில் அவற்றால் தடுக்கப்படுவான். தகுதியுள்ளவன் அந்நிலையை விரைவாகவும் மிக எளிதாகவும் எய்துவான். குறைகள் அகந்தையால் ஏற்படுகின்றன. தகுதிகளோ அகந்தை வலுவழிப்பதால் ஏற்படுகின்றன. முந்தின சுலோகத்தில் வரும் 'தீரன்' என்ற சொல் அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது.

23. धीरक्षणं यद्विदधाति साधुर्निगृह्य वृत्तिर्निजमार्गणाय ।
तदेव धीरत्वमिहोपदिष्टं नापेक्ष्यतेऽन्या खलु धीरताऽत्र ॥

23. 'தீ' அதாவது புத்தியிலெழும் எண்ணங்களை 'ரக்ஷணம்' பண்ணுபவனே (அடக்கி ஒடுக்கித்) தன்னைத் தானே

தேடிப் பெற முயலும் ஸாதகனுடைய தீரமே இங்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது, வேறெந்த வீரத்தனமுமன்று.

ஸம்ஸ்கிருதச் சொல் 'தீர'வில் 'தீ' மற்றும் 'ர' என்ற இரு எழுத்துக்கள் அடங்கியுள்ளன. 'தீ' என்பது மனத்தில் எழுந்து மனம் வழியாகச் செல்லும் எண்ண அலைகளைக் குறிக்கிறது. 'ர' என்ற எழுத்து 'ரக்ஷணம்' என்ற சொல்லின் சின்னம். அதன் பொருள் 'அடக்கம்' அதன் மூலம் ஆன்ம விசாரம் செய்யத் தேவையான மன அமைதி கிட்டும்.

குருபக்தியெனும் மற்றொரு தகுதியைப் பற்றி விளக்கம் தேவை. முதலாவதாக, எத்தகைய குணங்கள் பொருந்தியவரைக் குருவாகக் கொள்ள வேண்டுமென்ற கேள்வியெழுகிறது. இதற்கான விடையை அடுத்த சுலோகம் தருகிறது.

24. भजेत् प्रबुद्धं हि गुरुं मुमुक्षुः स्वाज्ञाननिद्रोत्थितमस्तमोहम् ।
कथं नु मर्त्यः स्वयमप्रबुद्धः प्रबोधयेदन्यनरानबुद्धान् ॥

24. வீட்டுப்பேற்றினை விரும்புவன் முமுக்ஷு தன்னையறியாமையென்னும் அஞ்ஞானத் துயிலிலிருந்து விழிப்படைந்து மயக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட ஞானியைப் பக்தியுடன் நாடவேண்டும். தானே விழிப்புறாத மனிதன் விழிப்புறாத மனிதர்களை எவ்வாறு எழுப்ப முடியும்?

இது மிகவும் தெளிவானது. இங்கே 'பிரபுத்த' என்ற சொல் இருபொருளுள்ள சிலேடை. ஒரு பொருள் 'ஞானி'. மற்றொரு பொருள் 'விழிப்புற்றவன்', அதாவது உறக்கத்திலிருந்து விழித்தவன் என்றாகும். இங்கே தன்னையே அறியாத நிலையை உறக்கமெனக் கொளப்படுகிறது. இந்த உறக்கத்தில் உலக வாழ்வெனும் கனவு நீடிக்கிறது. அறியாமையெனும் உறக்கத்தில் நிகழும் ஸம்ஸாரக் கனவு, புராதனக் கிரந்தங்களில் (மறைகளில்) விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

குருபக்தியின் இயல்பு அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது.

25. ईशादभेदेन कृतैव बुद्धे गुरौ सुभक्तिर्गदिताऽत्र साधोः ।
निर्माहितामेत्यचिरात् तयैव बुद्धः परस्मान्नहि कश्चिदन्यः ॥

25. ஞானியாகிய குரு இறைவனின்றும் வேறல்லரென உணர்ந்து அவரிடம் செலுத்தப்படும் ஸாதகனின் நற்பக்தியே இங்கு உரைக்கப்படுகிறது. இத்தகைய பக்தியினாலேயே ஸாதகன் விரைவில் மோஹத்தினின்றும் விடுபடுகின்றான். ஞானி பரமாத்மாவினின்றும் வேறல்லர்.

சீடன் தனது குருவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஞானியை ஒரு வெறும் மனிதனாக, நபராகக் கருதாது இறைவனுடைய அவதாரமாகவே கருதவேண்டும். ஏனெனில் உண்மையில் குரு அத்தகையவரே. மேலும், குருவை அவ்வாறு கருதினால்தான் ஸாதகன் தனது லக்ஷியத்தை விரைவில் அடையலாம். இது பற்றி விவரம் பின்னால் தரப்படும்.

22வது சுலோகத்தில் கூறப்பட்ட சமதமாதி ஆறு நற்குணங்களை அடுத்த சுலோகம் கூறுகிறது.

26. शमो दमश्चोपरतिस्तितिक्षा श्रद्धा गुरोर्वाचि समाहितत्वम् ।
विधीयते षट्कमिदं मुमुक्षोः स्थिरं भवेद्येन मनो गवेषे ॥

26. மன அமைதி, புலனடக்கம், பிரபஞ்ச விஷயங்களில் மனதை ஈடுபடுத்தாமல் இருத்தல், பொறுமை, குருவசனங்களில் நம்பிக்கை, ஸாதனையில் நிலைத்திருத்தல் இந்த ஆறு குணங்களும் முமுகுஷுவான ஸாதகனுக்கு இவற்றால் ஆன்ம விசாரத்தில் மனம் நிலைத்திருக்கும் பொருட்டு விதிக்கப்பட்டுள்ளன.

விசாரம் புரிவதில் ஸாதகன் இடைவிடாது முயற்சிகள் செய்வானாகில் இந்த ஆறு குணங்கள் தானாகவே வந்து முதிர்ச்சியடையும். ஆரம்பத்திலிருந்தே சிரத்தையோடுயிருப்பது அத்தியாவசியமானது. கண்மூடித்தனமாக அல்லாமல் ஆதாரபூர்வமாக எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளைக் கைவிடாது கடைப்பிடித்தலே சிரத்தையென்று அறிய வேண்டும்.

இந்த ஆறு குணங்களும், குறிப்பாக முதலிரண்டு ஆகிய சமமும் தமமும் மிதவுணவு உட்கொள்ளலைச் சார்ந்துள்ளன. இந்தக் கட்டுப்பாடு சாதாரணமாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஒரு ஸாதகன் நல்ல ஆரோக்கியமான ஸாத்வீக உணவைக் குறைந்த அளவில் உட்கொள்ள வேண்டுமென பகவான் ஸ்ரீரமணர் கூறியுள்ளார். உண்பதற்காகவே உயிர் வாழும் இயல்பை அவர் கீழ்வரும் தமிழ்ச் செய்யுளில் வெளிப்படையாகக் கடிந்துள்ளார்.

ஜீரண உறுப்புகளுக்கு கெடுதல் செய்வதற்காக உண்போனை வயிறு குறை கூறுவது போல் இச்செய்யுள் அமைந்துள்ளது.

विश्रान्तिं जठरस्य मे न वितरस्येकां च नाडीमहो
नानश्नन् दिवसे च तिष्ठसि कदाप्येकामहो नाडिकाम् ।

नो जानासि मदीयदुःखमतुलं हे दुर्विनीत त्वया
साकं जीवनमत्र देहनिलये मे दुर्दृष्टं संप्रति ॥

26(a)

ஒரு நாழிகை வயிறு எற்கு ஓய்வுபாய் நாளும்
ஒருநாழிகை உண்பது ஓயாய் ஒருநாளும்
என்றோவு அறியாய் இடும்பைகூர் என்உயிரே
உன்னோடு வாழ்தல் அரிது.

(உரை : துன்பந்த தரும் என் உயிரே! வயிறாகிய எனக்கு ஒரு நாழிகை நேரமாவது நீ ஓய்வு கொடுப்பதே இல்லை! ஒரு நாளில் ஒரு நாழிகை நேரமாவது ஏதும் உண்பதை நீ நிறுத்துவதே இல்லை! நீ எந்த நாளிலும் என்சிரமத்தை அறிந்ததேயில்லை! ஆகையால், உன்னோடு வாழ்வது மிகவும் சிரமமானது!)

உலக வாழ்விலோ மற்றும் ஆன்மீக வாழ்விலோ ஆரோக்கியத்திற்குத் தேவையான அளவு மட்டுமே உண்ணுதல் உயிர் வாழ்வின் சீரான சமநிலையைப் பராமரிக்க ஏற்றது. மன ஆரோக்கியம் தேஹு

ஆரோக்கியத்தை குறிப்பாக நரம்பு மண்டலத்தின் நலனை மிகவும் சார்ந்துள்ளது. மேலைநாடுகளில் அளவுக்கு மீறி உண்பதை ஏழு மஹா பாபங்களில் மிக மோசமான ஒன்றாகக் கூறப்படுகிறது. வயிற்றிற்கு எது சிறந்ததோ அதை அளவாக உண்பவனுக்கே தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வது எனிது. வயிற்றிற்கு அநியாயம் செய்பவனுக்கன்று. போதுமென்ற மனமும் மகிழ்வும் எப்பொழுதும் நிறைந்துள்ள மனதும் அவசியமானது. தெய்வ நியதியான ஆரோக்கிய விதிகளை மதித்து நடந்தாற்றான். இந்தநிலை கை கூடும். சரியான உணவை சரியான முறையில் உட்கொள்வது எந்த விதத்திலும் முக்கியத்துவம் குறைந்தததல்ல.

தகுந்த ஸாதனையை மேற்கொண்டு ஸஹஜஸ்திதியை அடைவதின் பொருள் நேரடியாக இல்லாமல் மறைமுகமாகப் பின்வருமாறு சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. இந்த பாட்டின் முன்னுரையாக அமையும் அடுத்து வரும் பாட்டில் ஸஹஜ நிலையை நேரிடையாக விவரிக்க இயலாதெனக் கூறப்படுகிறது.

27. निजस्वरूपानुभवैकवेद्यं तन्नैति नेतीत्युदितं पदं हि ।
वाचाऽप्यनुक्तं मनसाऽमतं च मौनोपदिष्टं गुरुणाऽऽदिमेन ॥

27. தனது இயற்கையான உணர்வதன் மூலமாகவே அந்நிலை அறியக்கூடியது. மறைகள் அந்நிலையை '(இது) அன்று (இது) அன்று' எனக் கூறுவதன் வாயிலாகவே அதை அறிவிக்கின்றன. வாக்கினால் சொல்லவொணாததும் மனதால் எண்ணவொணாததுமான அதை ஆதிசுரு (தகூஷிணாமூர்த்தி) மோனமொழியாலேயே உபதேசித்தார்.

ஸனகர் முதலான நான்கு முனிவர்களுக்கு மெளனத்தினாலேயே உபதேசித்த ஆதி சுரு தகூஷிணாமூர்த்தி உருவில் வந்த ஸாக்ஷாத் ஈசுவரனே. மெய்யான ஆன்மா நித்ய நிரந்தரமான புருஷனே

காண்பானாகிய அவனைக் காணப்படும் பொருளாக்க முடியாது. ஏனெனில், தன்னைக் காணப்படும் பொருளாக்க

முயல்பவனின் ஆன்மாவே அவன்தான் என்று பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் அடிக்கடி கூறியுள்ளார்.

ஆகவே அறியாமை வசப்பட்டுள்ளபொழுது உலக வாழ்வில் அனுபவிக்கப்படும் மூன்று நிலைகளுடன் இந்தத் துரீய நிலை ஒப்பிடப்பட்டு மறைமுகமாக உபதேசிக்கப்படுகிறது.

28. अतीत्य यजागरमुख्यभावांस्तन्निष्प्रपञ्चं भवति प्रशान्तम् ।
अतस्तुरीयं पदमव्ययं तदित्येष माण्डूक्यनिरूपितार्थः ॥

28. அந்த நிலை மாறுதலற்றது, நிஷ்ப்ரபஞ்சமானது, (உலகமற்றது), மிக அமைதியானது. நனவு, கனவு ஆகிய முந்நிலைகளுக்கும்பாற்பட்டது. எனவே, அது துரீய (நான்காம்) நிலையென கூறப்படுகிறது. இதுவே மாண்டூக்ய உபநிடதம் விளக்கிக் காட்டியுள்ள பொருள்.

பிரதான உபநிடதங்கள் யாவிலும் மாண்டூக்யம் மிகச் சுருக்கமானதெனினும், அவை எல்லாவற்றின் சாரம் இதில் தரப்பட்டுள்ளது. உலக வாழ்வானது கனவு, நனவு, ஆழ்துயில் என்ற மூன்று தனிப்பட்ட நிலைகளடங்கிய ஒரு தொடர்ச்சியான சக்கரம்.

இந்த மூன்று நிலைகளும் நீடிப்பதற்கு ஆதாரமான ஒரு பொதுவான காரணமாகையால், இந்நிலைகள் ஒரு துஷ்சக்கரமே (பொல்லாச் சுழற்சியே). இந்த அடிப்படைக் காரணத்தின் தன்மை அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது.

29. तिस्रो ह्यवस्थाः प्रभवन्ति जाग्रत् स्वप्नः सुषुप्तिश्च समस्तजन्तोः ।
आधारभूता त्रितयस्य चास्य स्वाज्ञानरूपाऽस्ति सुषुप्तिरन्या ॥

29. எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் கனவு, நனவு, சுழுத்தி என்று முந்நிலைகளுள்ளன. இம்மூன்றிற்கும் ஆதாரமாக தன்னையறியாமையெனும் வேறொரு உறக்கமுண்டு. அறியாமை உறக்கம்.

மூன்று நிலைகளிலும் பொதுவாக உள்ள அம்சம் ஆத்மஞானமின்மை. அதில்லாதுபோனால் மூன்று

நிலைகளின் பொல்லாச் சுழல் முடிவடைந்து விடும். அதாவது, அஞ்ஞானத்தைக் கடந்து விட்ட ஒருவனில் இந்த மூன்று நிலைகளுமிரா. இந்த அடிப்படை உண்மையில் மற்றுமொரு பொருள் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இது பின்னர் கூறப்படும்.

30. अस्मिन्नवस्थात्रितये समस्तमन्तर्भवत्येव हि विश्वमेतत् ।
अस्मादवस्थात्रितयात् परस्तादलौकिकं ह्यस्ति तुरीयसत्यम् ॥

30. இந்த உலகம் முழுதும் இம்மூன்று நிலைகளுக்குள் அடங்குகிறது. நிஷ்ப்ரபஞ்சமான (உலகற்ற) துரீய நிலையில் உண்மை இம்மூன்று நிலைகளுக்கும்ப்பாற்பட்டது.

எனவேதான் அஞ்ஞான நிலையில் அமைதியில்லை. ஆன்மாவின் மெய்யான நிலையாகிய துரீயமெனும் ஆழ்ந்த நிலையில்தான் அமைதி நிலவுகிறது.

இம்மூன்று நிலைகளுக்கிடையில் ஒரு வேறுபாடுள்ளது. இதை அடுத்தபடியாகக் காண்போம்.

31. अस्वप्ननिद्रेति सुषुप्तिरुक्ता सस्वप्ननिद्रेत्युभयं तदन्यत् ।
अनिद्रमस्वप्नकमस्तविश्वं पदं तुरीयं हि विमुक्तिधाम ॥

31. சுழுத்தியெனப்படும் ஆழ்துயில் கனவற்ற துயிலெனப் படுகிறது. மற்ற இரண்டும் கனவுடன் கூடிய துயில், கனவும் பிரபஞ்சமுமுற்ற துரீயமெனும் நான்காம் நிலையே வீட்டுப்பேறு. நனவெனப்படும் நிலையினூடேயும் அறியாமைத் துயிலுள்ளதால், அந்நிலையும் உண்மையில் ஒரு கனவு நிலையே எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. உலகம் மெய்யா பொய்யா என்ற கேள்வியை விவாதிக்கும் பொழுது இது பின்னால் விளக்கமாகக் கூறப்படும்.

துரீயமெனும் நான்காம் நிலையில் கனவும் துயிலுமில்லாததால், உலகமில்லாததால் அந்நிலை மற்ற முந்நிலைகளினின்றும் முற்றிலும் வேறுபட்ட நிலை. எனவே, அது முக்தி நிலை. முக்தி மற்ற மூன்று

நிலைகளிலும் பெறமாட்டாதது. ஞானிகள் போதித்த அந்த ஆன்மவித்தையின் ஆதார உண்மைகளில் இது ஒன்று.

32. सन्धौ सुषुप्तेरथ जागरस्य चिद्रपिणी निर्मनना स्थितिर्या ।
सा सुस्थिरा चेद् भविता कथञ्चित् सैवोच्यते मुक्तिरिति प्रबुद्धैः ॥
निद्रादौ जागरस्यान्ते यो भाव उपजायते ।
तं भावं भावयन् साक्षादक्षयानन्दमश्नुते ॥

32. சுழுத்தியும், விழிப்பும் சேருமிடத்திலுள்ள சித்ரூபமான மனமற்ற நிலை எவ்வாறேனும் நிலைத்து விட்டால் அதுவே முக்தியென்று ஞானியர் கூறுகின்றனர்.

சுத்த சைதன்யம் அல்லது தூய உணர்வு எனப்படும் எண்ணங்களற்ற உணர்வு காலத்திற்கப்பாற்பட்டதால், நனவு முதலான மூன்று நிலைகளிலும் அது ஆதாரமாக நிலைத்துள்ளது. இந்த இரு நிலைகளில் (சுழுத்தி மற்றும் விழிப்பு) ஒன்று மற்றொன்றுக்கு மாறும் இமைப் பொழுதில் உணர்வு, எண்ணங்களற்று விளங்குகிறது. இந்த மாற்றம் ஏற்படும் இடைவெளி போதிய காலத்திற்கு நீடிக்கப்பட்டால் முக்தியேற்படுமென ஞானியர் கூறுகின்றனர். 'யோக வாஸிஷ்ட'த்தில் கீழ்க்கண்ட சுலோகமுள்ளது.

விழிப்பின் முடிவிலும் உறக்கம் துவங்கும் தருணத்திலும் நிலவும் நிலைமீது ஒருவன் ஆழ்ந்து தியானிப்பானாகில் அவன் முடிவிலா ஆனந்தமெய்துவான்.

எனவே, உலகத் தோற்றமென்பது ஆன்மாவையறியாமை எனும் உறுக்கத்திலெழும் வெறும் கனவே. இது அடிக்கடி பயங்கரக் கனவாகி விடுகிறது. இதைப் பற்றி அடுத்த சுலோகத்தில் பார்ப்போம்.

33. अज्ञाननिद्रापरिभूतभावाः पश्यन्ति दुस्स्वप्नमिमं प्रपञ्चम् ।
परिभ्रमन्ति त्रितयैऽत्र जीवा यावन्न निद्रेयमपैति बोधात् ॥

33. அஞ்ஞான உறக்கத்தினால் மயக்கமுற்றிருப்போர் இந்தப் பிரபஞ்சமாகிய கெட்ட கனவு காண்கிறார்கள். எது

வரையில் மெய்யான்மாவின் உணர்வு ஏற்பட்டு இந்த அறியாமை அகலவில்லையோ அது வரையில் ஜீவர்கள் இந்த மயக்கமாகிய மூன்று நிலைகளுக்குள்ளிருந்து தப்ப வழி தெரியாது அலைந்து திரிவார்கள்.

இந்தக் கெட்ட கனவிலிருந்து தப்ப ஒரே வழி மெய்யான்மாவைப் பூரணமாக உணர்வதே. இந்த ஆன்மாவை இப்போதைக்குத் துரீயமாம் பரமநிலையில் உறைபவனென்று அழைப்போம்.

ஆகவே எல்லாப் பிராணிகளுமே மனிதர்களும் மற்றும் கடைநிலையிலுள்ள பிராணிகளெனப்படுபவையும் - உண்மையில் எப்போதும் உறங்கிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். இதில் கனவும் கனவற்ற துயிலும் மாறி மாறி வருகின்றன. ஆழ்ந்த, கனவற்ற துயில் ஒரு பாலைவனப் பாதையில் தென்படும் பசுஞ்சோலை போன்றது.

34. निद्रालुखेवं सकलोऽपि जन्तुर्न कोऽपि जागर्ति हि जीवलोके ।
तीर्णास्तिसृभ्योऽज्ञतया विमुक्तो बुद्धस्तु जागर्ति तुरीयनिष्ठः ॥

34. இவ்வாறு எல்லாப் பிராணிகளும் உறக்கத்தி லாழ்ந்துள்ளவர்களே. இந்த ஜீவலோகத்தில் யாருமே விழிப்புற்றில்லை. நான்காம் நிலையாக துரீயத்தில் நிலைத்திருக்கும் ஞானியோ விழிப்பு முதலாகிய மூன்று நிலைகளைக் கடந்து அறியாமையினின்று விடுபட்டு பிரபுத்தன் (விழிப்புற்றவன்) ஆனவன்.

இங்கே விழிப்புற்றிருப்பதென்பது மெய்யான்மாவை அவள் உள்ளபடியே உணர்தல். இந்த விழிப்பின் பயனாக அவன் உலகெனும் கனவினால் இனி துன்புறுத்தப்படுவதில்லை.

அடுத்த இரு சுலோகங்களில் ஞானியின் இந்தத் தனித்தன்மை விளக்கப்படுகிறது.

35. जागर्ति बुद्धो निजसत्यभावे समेत्य निष्ठां तमसा विहीने ।
निद्राति च स्वप्नमये प्रपञ्चे स्वाज्ञानमूढैः परिदृश्यमाने ॥

35. ஞானியொருவன் அறியாமையாகிய தமஸ் (இருட்டு) ஸிலிருந்து விடுபட்ட தனது நிஜ ஸ்வரூபத்தில் நிலைத்திருப்பதால் அவன் முற்றிலும் விழிப்புள்ளவன். தன்னையே அறியாத மூடர்களால் காணப்படும் கனவுமயமான உலகைப் பொறுத்தமட்டில் ஞானி துயில்வாய்ப் பட்டவனே.

36. तन्नक्तमुक्तं विदुषो हि विश्वं नक्तं तथाऽऽत्माऽविदुषो जनस्य ।
निष्णामतस्तां सहजां तुरीयां जाग्रत्सुषुप्तिं निगदन्ति बुद्धाः ॥

36. எனவே ஞானிக்கு இவ்வுலகு இரவுபோன்றதென்றும், அஞ்ஞானிக்கு ஆத்மா இரவுபோன்றதென்றும் கூறப்படுகிறது. ஆதலால் நான்காம் நிலையாகிய துரீய ஸஹஜ நிஷ்டையை ஜாக்ரத் ஸுஷுப்தி (நனவுச் சுழுத்தி) நிலையென்று ஞானியர் கூறுகின்றனர்.

கீழ்வரும் பகவத் கீதையின் சுலோகத்தில் ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்குமிடையே உள்ள இந்த வேறுபாடு கூறப்படுகிறது.

या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी ।
यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः ॥

எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இரவு எதுவோ அதில் ஞானி விழித்திருக்கிறான். எதில் பிராணிகள் விழித்திருக்கிறார்களோ அது ஞானிக்கு இரவாகிறது. அவனோ உண்மையில் விழித்தே இருக்கிறான்.

ஞானியின் நோக்கில் உலகம் பொய்யென்பதே இதன் பொருள். இந்தச் சுலோகத்திலிருந்து ஒரு கேள்வி எழுகிறது. உடலில் உயிரிருக்கும் பொழுது ஞானி ஒருவன் எங்ஙனம் பரவித்தையின் போதகனாகிய தனது பணியை ஆற்ற முடியும் என்பதே அது. ஒரு ஞானியின் ஸஹஜ நிலை அவன் போதகனாக ஆற்ற வேண்டிய பணியில்

குறுக்கிடாது. ஒரு மர்மமான வகையில் அவனது செயல்கள் தொடர்ந்து நடக்கின்றன என்பதே அந்தப் புதிருக்கு விடை. இது பின்னர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் முடிந்த அளவில் விளக்கப்படும்.

இதிலிருந்து ஞானியின் நிலை முரண்பாடுகள் அடங்கிய ஒன்றெனத் தோன்றலாம். உண்மை ஸ்வரூபத்தை காணாது உலகத் தோற்றமாகிய மாயக் கனவைக் காணும் உலக நோக்குதான் முரண்பாடானது. ஆனால் ஸம்ஸாரிகள் போதைவாய்ப் பட்டவர்கள் அல்லது பித்தர்கள் போன்றவரே. ஞானியொருவனே ஸமநிலையும், தெளிவும் பொருந்தியவன்.

இதுவரை ஞானியின் பரம உன்னத துரீயம் அல்லது நான்காம் நிலையென அழைக்கப்பட்டது. ஆனால் இது ஆரம்ப ஸாதகர்களுக்காகக் கூறப்பட்டதே என்று அடுத்தபடியாகக் காட்டப்படுகிறது.

37. सजाग्रदादित्रयमस्ति येषां तेषां तुरीयाभिधया तदुक्तम् ।
सत् सुयमेवासदिदं त्रयं यत् तुर्याभिधा तस्य भवत्यसाद्यु ॥

37. எவர்க்கு நனவு முதலான மூன்று நிலைகளும் உண்மையோ அவர்க்கு அந்த உன்னதமான அந்நிலை துரீய (நான்காம்) நிலை எனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால், துரீயம் ஒன்றே மெய்யானது, இம் மூன்றும் பொய்யாகையால், அந்நிலையைத் துரீயம் (நான்காம் நிலை) என அழைப்பது சரியன்று.

ஆகவே உயர்ந்த நிலையென்பது எல்லையற்ற நிலையே. அந்த உயர்ந்த நிலையுடன் ஒப்பிடும் போது இவ்வுலகத்து மூன்று நிலைகளும் மெய்யன்று. ஒரு கனவு நிகழுங்கால் அது எவ்வளவு மெய்யோ அவ்வளவேதான் மெய்யாவன மெய் போல தோன்றும் மூன்று நிலைகளும். இதைப் பற்றி பின்னர் விவரமாகப் பார்ப்போம்.

38. स्वप्नेऽपि जाग्रत्यपि चेष्टमानं मनः प्रपञ्चं सृजति स्वयं हि ।
गत्वा सुषुप्तौ बत बीजभावं भूयः प्रबोधे सृजति प्रपञ्चम् ॥

38. கனவிலும், நனவிலும் செயல்பட்டுள்ள மனது தானாகவே உலகைப் படைக்கிறது. ஆழ்துயிலில் மனம் தனது பீஜ பாவத்தை (வித்துருவை) அடைந்து பிறகு விழிக்கும் பொழுது மீண்டும் உலகைப் படைக்கிறது.

சுழத்தியில் மனது முற்றிலும் நாசமடைவதில்லை. அது லயித்து மீண்டும் எழுந்து முன்போல் செயல்படுகிறது. பந்தம் நீடிப்பதற்கு இதுவே காரணம். இவ்வாறு இம்மூன்று நிலைகளும் ஒரு கேடுடைய வட்டமாக அமைகின்றன. இந்தச் வட்டத்தை உடைக்க ஒரே வழி மனது விழிப்பு நிலை வந்ததும் மீண்டும் எழாதவாறு அதை நாசம் செய்வதே!

இதன் பொருட்டு விழிப்பு நிலையிலேயே மனமற்ற நிலையை எய்த வேண்டும். மற்ற இரு நிலைகளிலும் இது சாத்தியமில்லை.

39. मनोऽन्ततो नश्यति नैव यावद् भवेदवस्थात्रितयं हि तावत् ।
मनोविनाशाद्धि तुरीयनिष्ठा यत्रान्ततः शाम्यति विश्वमेतत् ॥

39. மனம் முற்றிலும் அழியும் வரை நனவு முதலான மூன்று நிலைகளும் தொடர்ந்து செயல்படும். மனோ நாசத்தினாலேயே இந்த உலகு பூரணமாக ஒடுங்கி மறையும். துரீய நிஷ்டை கூடும்.

அஞ்ஞானம் நிலைத்திருக்கும் பொழுது மூன்று நிலைகளும் துரீய நிலையை மறைக்கின்றன. இம்மூன்றாலும் துரீய நிலை அனுபவம் நிகழ முடியாது போகிறது. மனது அழிவுற்று அதனால் மனது உலகைப் படைப்பதும் முடிவடைந்து துரீய நிலை அனுபவம் சாத்தியமாகிறது. இது நிறைவேறும் பொருட்டு ஆன்ம விசாரத்தை மேற்கொண்டு மனதற்ற நிலை ஸ்திரமாகும் வரை அதைத் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டும்.

இது அநேக சமயங்களில் ஞானநிலை என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் அடுத்துக் கூறப்படும் காரணத்தினால் இது ஒரு தவறான வர்ணனை.

40. ज्ञानाभिधा यद्यपि साऽऽत्मनिष्ठा ज्ञानादिकेन त्रितयेन हीना ।
तत्किं विजानात्युत केन को वा ज्ञानाभिधा स्वात्मतयैव निष्ठा ॥

40. அந்த ஆத்ம நிஷ்டையை ஞானம் என்று கூறப்பட்டனும், அந்நிலையில் அறிபவன் (ஞாந்ரு) அறிபடும் பொருள் (ரூயம்) அறிதல் (ஞானம்) இம்மூன்றுமில்லை. அவ்வாறிருக்க அங்கு எதை அறிவது, எப்படி அறிவது, யார் அறிகிறார்? ஞானமென்பது தன்னில் நிலைத்திருக்கும் நிலையின் பெயரே.

அது ஒரு அத்வைத (இரண்டற்ற) நிலையாகையால், அது மற்றெல்லாவற்றிலிருந்தும் வேறுபட்ட நிலை. அதில் அறிய வேண்டிய பொருளொன்றுமில்லை. ஜீவாத்மா என்ற அறிபவனுமில்லை. எனவே அறிதலில்லை. ஆதலால் 'ஞானம்' அல்லது 'உணர்வு' என்ற பெயர் இங்கே பொருந்தாது. இது பின்னர் விளக்கப்படும்.

41. आत्मैव यस्मिन्नभवत् समस्तं जानाति तस्मिन् बत केन किं नु ।
इत्यात्मनः केवलतैव तुर्यं संदर्शिताऽस्ति श्रुतिशीर्षवाचा ॥

41. அங்கு இருப்பதெல்லாம் ஆத்மா ஒன்றே, எனவே அங்கு எதை எப்படி அறிவது என்ற உபநிடத வாக்கியத்தினால் துரீய நிலையில் ஆத்மா தனித்துள்ளது. (ஒன்றேயுள்ளது, மற்றொன்றுமில்லை என்பது நன்கு தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.) பொதுவாக ஏற்படக்கூடிய ஒரு தவறான எண்ணத்தை அடுத்தபடியாகக் கூறி மெய்ஞ்ஞான நிலை தெளிவாக விளக்கப்படுகிறது.

42. स्थानं च तद्वानिति नास्ति तस्मिन् भेदः पदे कश्चन वास्तवो यत् ।
आत्माऽद्वितीयः परिपूर्ण एकः स्थानं स्वयं स्वस्य हि सन्स एकः ॥

42. ஆத்மா இரண்டற்றது. அதாவது, தனக்கு வேறாக எதுவுமில்லாதது, எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளடக்கும் பரிபூரண ஒன்று. எனவே, உண்மையில் அந்நிலையில் இடமென்றும், அதிலுள்ளவனென்றும் யாதொரு வேற்றுமையும் இல்லாததால் பரம்பொருளாகிய அவன் தானே தன்னுடைய இடமாகிய ஒருவன்.

இது கீழ்க்கண்ட உபநிடத வாக்கியங்களின் எதிரொலி.

स्वे महिम्नि प्रतिष्ठितः । अथवा न महिम्नि ॥

அவன் தன்னுடையதேயான மஹிமையில் நிலைத்துள்ளான். கூறப்புகின், அந்த மஹிமையிலுமேகூட அன்று. குரு சனக்குமாரரால் நாரதருக்கு அருளப்பட்டதுபோல் மெய்யான ஆன்மா வெளியைக் கடந்த ஒன்று என்பதே இதன் பொருள். பின் அத்வைதி யார் ?

43. द्वैतं समस्तं खलु नीतमन्तं बुद्धेन तुर्ये स्थितिमेत्य सत्ये ।
अद्वैतनिष्ठाऽधिगताऽस्ति तेनेत्यद्वैतिनं तेन तमेव विद्यात् ॥

43. மெய்யான துரீய நிலையை எய்திய ஞானி எல்லா துவிதங்களுக்கும் முடிவு தந்துவிட்டபடியால், அத்வைத நிஷ்டையை எய்திவிட்ட அவனே 'அத்வைதி' என்று கருதப்படுகிறான்.

அத்வைதமும் கோட்பாடுவாதிகளின் சித்தாந்தங்களைப் போன்று ஒரு சித்தாந்தமெனக் கருத வேண்டாமென ஸ்ரீ பகவான் எச்சரித்துள்ளபடியால், இந்தச் சுலோகம் கூறுவது முக்கியமானது.

அத்வைத நிலை மனமற்ற நிலையாதலால், அதில் சித்தாந்தம் கொள்கைகளுக்கு இடமில்லை. கீழே இது மேலும் விளக்கப்படுகிறது.

44. अनात्मनि स्वात्मतया प्रतीत्या प्रतीयते द्वैतमिदं हि सद्वत् ।
एवंविधाज्ञानविमुक्तभावमद्वैतनिष्ठां निगदन्ति बुद्ध्याः ॥

44. ஆத்மாவில்லாததைத் தன் ஆத்மாவாகக் காண்பதால் இந்த துவைதம் மெய் போன்று தோன்றுகிறது. இத்தகைய அஞ்ஞானத்தினின்று விடுபட்ட நிலையே அத்வைத நிலையென்று ஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

அதாவது, இந்த அறியாமை நீடிக்கும் வரை அத்வைத நிலை அடையப்படவில்லை.

45. अद्वैतमेवं न मतं यथाऽन्यन्नास्ति प्रचारो मनसो हि तत्र ।
अद्वैतमुक्तं निजसत्यभावे निष्ठैव चिन्तारहिताऽस्तलोका ॥

45. எனவே அத்வைதம் மற்ற மதங்களைப் போல் ஒரு கொள்கையன்று. ஏனெனில், அதில் மனது செயல்படுவதில்லை. எண்ணங்களினின்றும், உலகினின்றும் விடுபட்டு, தனது உண்மையான இயல்பில் நிலைத்திருத்தலே அத்வைதமென்று கூறப்படுகிறது.

மனமின்றி, எக்காலத்திலும் உலகில்லையென்பது நினைவிலிருக்க வேண்டும்.

எனவே, அத்வைதத்தில் சித்தாந்தபரமான புத்தி பூர்வமான நம்பிக்கையால் எந்தப் பயனுமில்லை.

46. शास्त्रोदितार्थाधिगमेन यस्तु बुद्ध्वाऽद्वयत्वं मतवद्विष्यैव ।
तुष्यत्यनेनैव विनाऽनुभूतिं नाद्वैतनिष्ठाऽधिगताऽस्ति तेन ॥

46. எவனொருவன் மறைகளில் கூறப்பட்டுள்ளதின் பொருளை அறிவினால் ஒரு கோட்பாடாக மட்டும் அறிந்து திருப்தியுறுகிறானோ அவனால் அத்வைத நிஷ்டையின் அனுபவம் அடையப்படவில்லை.

இது பின்வருமாறு விவரமாக விளக்கப்படுகிறது.

47. न तेन दृश्यं प्रविलापितं हि स्वचित्स्वरूपे परमार्थसत्ये ।
शास्त्रार्थबोधोऽसमवेति यः स्वं न तस्य देहात्ममतिर्विन्द्या ॥

47. அவனால் பரமார்த்த உண்மையாகிய தனது சித்ஸ்வரூபத்தில் உலகத் தோற்றம் கரைக்கப்படவில்லை. ஆத்மாவை மறைகளின் பொருளை அறிவதால் மட்டுமே தெரிந்து கொள்பவன் உடல் நான் எனும் நான் தேகம் என்ற தேஹாத்ம பாவத்திலிருந்து விடுபடவில்லை.

தேகத்தைத் தான் (ஆன்மா) என்று கருதுவதுதான் மூல அவித்தை. ஏட்டறிவு அந்த அறியாமையைச் சற்றேனும் பாதிக்காது. அது நீடிக்கும். ஆத்மாவாகிய மெய்யான நிலையை அடைவதனாலேதான் அதை அகற்ற முடியும்.

48. पश्चादिकेभ्योऽप्यविशेष एव तस्योच्यते शंकरदेशिकेन ।
पशुत्वमेतद् गदितं हि बुद्धैर्वपुर्मितं यत् स्वमवेति जन्तुः ॥

48. உண்மையில் அவன் விலங்கு முதலானவற்றினின்றும் வேறுபட்டவனன்று என்று ஆசாரியன் சங்கரனால் கூறப்பட்டுள்ளது. தன்னை (ஆத்மாவை) உடலளவாகக் கருதுபவனை விலங்குகளின் இயல்புடைத்தோனென்று ஞானிகளால் கூறப்பட்டுள்ளது.

49. न व्येत्यतः शास्त्रविदो नरस्य जगत् स्वतः सत्यमिति प्रतीतिः ।
तया प्रतीत्या सततं विमूढः परिभ्रमत्येव भवे यथाऽन्ये ॥

49. எனவே, மறைகளை மட்டுமறியும் ஒருவன் உலகு தானாக மெய்யென்ற நம்பிக்கையினின்று விடுபடுவதில்லை. இந்தத் தவறான நம்பிக்கையினால் மயக்கமுற்று அவன் மற்றவர்களைப் போன்றே சம்சாரத்தில் என்றும் அலைந்து திரிகிறான்.

50. वाग्यन्त्रतुल्योऽयमुदीयते च बुद्ध्वाऽपि शास्त्रार्थमशान्तचेताः ।
अपण्डितादप्यवरोऽयमुक्तो मदादिदोषैः परिभूतभावः ॥

50. மறைகளின் பொருளை அறிந்தும் கூட எவரெவர் மனமொடுங்கவில்லையோ அவர் ஒலிப்பெட்டிக் கொப்பானவரே என்று ஸ்ரீ பகவானால் கூறப்படுகிறது. மேலும், கற்றும் அடங்காரில் கல்லாதாரே உயர்ந்தாரென்றும் அவர் கூறுகிறார். ஏனெனில் அடங்காத பண்டிதன் கர்வத்தின் வயப்பட்டவனாகிறான்.

உள்ளது நாற்பது அனுபந்தத்தில் ஸ்ரீ பகவான் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார் :

அந்தோ, என்னிலும் கல்லாதாரே மேலோர்! எனக் கூறித் தனது ஏட்டறிவின் விளைவுகளின் வெறுமையை ஒரு விழிப்புள்ள நாணயமான ஸாதகன் நிந்தித்துக் கொள்ளக் கூடும்.

உண்மையில் கீழே காட்டப்பட்டது போல், இந்த நூலறிவினால் ஏற்படும் நம்பிக்கை வெறும் எண்ணமே அன்றி அறிவன்று.

51. बोधं परोक्षं तमिमं वदन्ति परोक्ष आत्मा तु न कर्हिचित् स्यात् ।
नित्यापरोक्षस्य परोक्षबोधो बोधो यथार्थो भविता कथं नु ॥

51. இந்த நூலறிவைப் பரோக்ஷ ஞானமென்கிறார்கள் (காணப்படாதது). ஆத்மாவோ ஒருபொழுதும் பரோக்ஷமில்லை (புலனாகத்தால் அனுமானிக்கப் படுவதில்லை). எப்பொழுதும், அபரோக்ஷமாக (என்றும் இருப்பது) இருப்பதை பரோக்ஷமாக (அனுமானித்து) அறிதல் எவ்வாறு உண்மையான அறிவாகும்?

தர்க்கவாதிகள் அறிவை பரோக்ஷமானதென்றும் அனுமானிக்கக் கூடியது (அனுமானித்துப் பெறுவது) என்றும் பிரிக்கிறார்கள். முதலாவது புலன்களுக்குக் காணப்படும் பொருட்களைப் பற்றியது. மற்றது அவ்வாறின்றி வெறும்

அனுமானிக்கப்படுவது (யூகிக்கப்படுவது). ஆனால் இந்தச் சுவோகத்தில் கூறப்பட்ட காரணத்தினால் ஆன்மா பிரத்யக்ஷ நிஜ அனுபவத்தினாலேயே அறியப்படக்கூடியது. எனவே, அது யூகத்திற்குரிய விஷயமன்று. ஆகையால், (ஃப்ரான்ஸ் நாட்டின்) தேகார்த்தின் பிரஸித்தமான, “நான் சிந்திக்கிறேன், எனவே நானிருக்கிறேன்” எனப்படும் கூற்று தத்துவத்திற்கொவ்வாதது. ஆன்மா, தனது சைதன்யப் பிரகாசத்தினாலேயே ஒளிக்கிறது. வேறெந்த ஒளியினாலும்ன்று.

மேலும், ஐம்பொறிகள் மூலமாகப் பெறப்படும் அறிவு நேரடியானதன்று. அதாவது உடனேயே பெறப்படுவதென்று. அது ஒரு கருவி மூலம் (இந்திரியம் வழியாகப்) பெறப்படுவதே. ஆன்மா சைதன்யமாகையால், அதற்கு ஒரு கருவி தேவையில்லை.

52. देहोऽहमस्मीत्यनुभूतिरूपो भवत्यबोधः खलु बन्धहेतुः ।
बोधोऽहमस्मीति विनाऽनुभूतिं कथं ब्रजेन्नाशमबोध एषः

52. ‘உடலே நான்’ எனும் தவறான அனுபவத்தின் உருவிலேயே பந்தத்திற்குக் காரணமாகிய அஞ்ஞானம் விளங்குகிறது. ‘நான் ஞானி’ என்ற அனுபவமின்றி இந்த அஞ்ஞானத்தின் முடிவு தான் எங்ஙனம் ?

பொய்த் தோற்றமான அனுபவம் பொய்த் தோற்றமற்ற அனுபவத்தினாலேயே அகலும். ஆகையாலேயே, மெத்தப் படித்தவர்கள் அஞ்ஞானத்திலும், பந்தத்திலும் நீடித்திருக்கிறார்கள்.

53. धिया धृतोऽयं हि परोक्षबोधो न धीप्रचारोऽस्ति तु सत्स्वरूपे ।
दैत्यं यथा पुण्यजनं वदन्ति वदन्त्यबोधं बत बोधनाम्ना ॥

53. இந்தப் பரோக்ஷ ஞானம் புத்திபூர்வமானது. ஆனால் ஸத்ஸ்வரூபம் (ஆத்மா) புத்திக்கப்பாற்பட்டது. அசுரர்கள் எவ்வாறு கிண்டலாக புண்ணியவான்களெனக்

குறிப்பிடப்படுகிறார்களோ அவ்வாறே அஞ்ஞானத்தையும் ஞானமெனக் கூறுகிறார்கள்.

ஸம்ஸ்க்ருத இலக்கியத்தில் துஷ்ட பூதங்களாகிய அஸுரர்களையும், அரக்கர்களையும் ஏளனமாகக் குறிக்க 'புண்ணியவான்கள்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

54. यदाऽर्कतप्तो मृगतृष्णिकायां स्नात्वा नरस्तापविमुक्तिमेति ।
अन्नं पचेच्चित्रगताग्निना वा परोक्षबोधेन तदाऽस्तु मुक्तिः ॥

54. எவ்வாறு ஆதவனின் வெப்பத்தால் தவிக்கும் மனிதன் கானல் நீரில் குளித்துத் தன் தாபத்தைத் தீர்க்கிறானோ (தீர்க்க முடியாதோ) எவ்வாறு சித்திரத்திலுள்ள தீயில் ஒருவன் சமையல் செய்து கொள்கிறானோ (செய்ய முடியாதோ) அவ்வாறே நூலறிவினால் ஒருவன் முக்தியடைய முடியும் (முடியாது).

இவ்வாறு, ஏட்டறியே அறிவு எனும் எண்ணம் திட்டவட்டமாக மறுக்கப்படுகிறது.

55. तत्स्वानुभूत्या रहितोऽद्वयत्वं वाचा वदन् द्वैतिसमान एव ।
न गच्छतो वाह्मनसे हि तुर्यं तत्र स्थितस्यास्ति मतं न किञ्चित् ॥

55. எனவே அத்வைத உண்மையின் சுய அனுபவமின்றி, அதைப்பற்றிப் பேசுபவன் துவைதிக்கு ஒப்பானவனே. தூர்யமெனப்படும் பரமநிலையில் பேச்சிற்கும் மனதிற்குமிடமேயில்லை. அந்தப் பரமநிலையிலுள்ளவனுக்கு எவ்விதமான கொள்கையுமில்லை.

ஏறக்குறைய உண்மையாகிய சித்தாந்தங்கள் ஸாதகனுக்குத் துணையாகும். ஆனால் முக்தி (ஞான) நிலையில் அவை நீடிப்பதில்லை. ஞானி ஆன்மாவை அறிவதில்லை. ஏனெனில் அவன் ஆன்மாகவே இருக்கிறான். நூலறிவு

மட்டுமே உள்ளவனைத் துவைதியுடன் ஒப்பிடுவதற்குத் தக்க காரணம் கீழே தரப்படுகிறது.

56. अद्वैतिनः स्वान् गणयन्त आहुर्जगन्मूषा दुःखमयं जडं च ।
अतोऽन्यथैवेत्यपरे वदन्ति फले तु सर्वेऽपि समा भवन्ति ॥

56. தம்மை அத்வைதிகளாக (புத்தி பூர்வமாகக்) கருதுபவர்கள் உலகு பொய், துன்பமயமானது வெறும் ஜடப்பொருளே என்கின்றனர். பிறரோ (துவைதிகள்) அவ்வாறன்று என்கின்றனர். ஆனால், நடைமுறையில் முடிவில் அவர்களெல்லோரும் சமமே.

அதாவது, அனைவருமே பந்தப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் ஸம்ஸார இன்னல்களால் துன்புறுகிறார்கள். உலகம் மெய் என்பதுபோல் அவர்கள் நடந்து கொள்கிறார்கள்.

57. विश्वं परो जीव इति त्रिरूपं विभाति सत्यं परमेकमेव ।
ज्ञानं भवेन्नैव तु वाद एष ज्ञानं त्वहङ्कारविनाश एव ॥

57. ஒரே ஒரு பரமஸத்யமே உலகு, இறைவன் ஜீவாத்மா என மூன்று உருவங்களாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இவ்வாறு கொள்கைகளை வாதிடுவது ஞானமாகிவிடாது. அகந்தை அழிதலே ஞானம்.

சுத்த சைதன்யமாகிய ஆன்மாவைத் துரியமாம் பரம நிலையில் துய்ப்பதே ஞானம். அதில் மனம் கிடையாது என்பதை இங்கு ஏற்கனவே கண்டுள்ளோம். எனவே ஸஹஜ நிலையை அகந்தையற்ற நிலையெனவும் கூறப்படுகிறது.

அகந்தைக்கப்பால் செல்லும்வரை வாதப் பிரதிவாத சச்சரவுகள் ஏராளமாக இருக்கும். இந்தப் பிரச்சினையே அடுத்து வரும் மூன்று செய்யுள்களில் கையாளப்படுகிறது.

58. निजस्वरूपानुभवे विनेच्छां मताग्रहेण प्रवदन्ति वादान् ।
अस्तीति नास्तीत्यपि रूप्यरूपीत्येकं द्विधा नोभयथेत्यनन्तान् ॥

58. தனது இயல்பான ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்காது பராமுகமாக தமது கோட்பாடுகளை திடமாகப் பற்றிக் கொண்டிருப்பவர்கள் வெறியுடன் 'உண்டு' என்றும் 'இல்லை' என்றும், 'உரு' என்றும், 'அரு' என்றும், 'ஒன்று', 'இரண்டு', 'இரண்டுமன்று' என்று அவை கணக்கில்லா வாதங்கள்.

எல்லா மதங்களும் ஒரே லட்சியத்திற்குக் கொண்டு செல்லும் பல வழிகளே. எனவே ஞானி எவர் மீதும், எந்தக் கோட்பாட்டையும் புகுத்த முயலாது, ஒவ்வொருவரையும் அவரவர் விரும்பி ஏற்கும் வழியில் செல்ல உதவி புரிகிறான். ஸாதனையே முக்கியமானது. கோட்பாடுகளன்று. இது அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது.

59. भवत्यनन्ताः खलु तर्कवादाः क्वचित्प्रतिष्ठां न हि याति तर्कः ।
अलौकिकोऽसौ खलु तुर्यनिष्ठा ज्ञेया कथं तर्कधिया भवेत् सा ॥

59. தர்க்கவாதங்கள் முடிவற்றவை. ஏனெனில், ஓரிடத்தில் சென்று ஓய்வதில்லை. துரீய நிஷ்டையெனும் அதீத நிலையோ, உலகைக் கடந்த ஒன்று. அதைத் தர்க்க புத்தியால் அறிவது எங்ஙனம்?

60. मतं न किञ्चिद्विदुषोऽस्ति यस्मात् सज्जत वादेषु कदाऽपि नासौ ।
सर्वं मतं सम्मतमेव तस्य मतिं न कस्याप्युत चालयेत् सः ॥

60. ஞானிக்குத் தனது கோட்பாடுகளெதுவும் சிறிதேனும் இல்லாதபடியால், அவன் ஒருபொழுதும் வீண்வாதங்களில் ஈடுபடுவதில்லை. அவனுக்கு எம்மதமும் ஸம்மதமே. தனது அபிப்பிராயத்தை எவர்மீதும் அவன் புகுத்துவதில்லை. மேலும் எவருடைய நம்பிக்கையையும் அவன் மறுப்பதுவுமில்லை.

61. द्वेषं विनाऽन्येषु मतेषु तस्माद्विहाय वादानपि शान्तचेताः ।
यतेत साधुः स्वमतोक्तरित्या मोक्षेच्छया साधनतत्परः सन् ॥

61. எனவே ஸாதகன் பிற மதங்களின் மீது வெறுப்பின்றி, வாத விவாதங்களையும் விட்டு, அமைதியான மனத்தினனாய், தனது மதம் சொல்லும் முறையில் முக்தியில் விருப்பமுள்ளவனாய், ஸாதனையில் முழு ஈடுபாட்டுடன் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

தனது மதமே மெய்யானது. பிற மதங்கள் யாவும் பொய் என்றொருவனது நினைப்புக்குக் காரணமாகும் குறுகிய மனது அவனது ஒழுக்கத்திலொரு கேடே. அகந்தையற்ற நிலையை எய்த வேண்டுமாகில், இந்தக் கேட்டினை விலக்க வேண்டும். ஏனெனில், எல்லா மதங்களுமே அகந்தையற்ற நிலையை விடக் கீழானவை. விதிக்கப்பட்ட ஸாதனைகளை அப்பியசிக்க ஆர்வமளிப்பதைத் தவிர்த்து மதங்கள் புகட்டும் நம்பிக்கைகள் வேறெந்தப் பயனுமற்றவை.

சிரத்தையுள்ள ஸாதகன் உலகம் மெய்யா, அல்லது பொய்யாவென்ற சிக்கலான பிரச்சினையில் எந்தத் திட்டவட்டமான முடிவிற்கும் வரத் தேவையில்லை என பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷி கூறுகிறார். ஏனெனில், தன்னைத் தானேயறிவதுதான் செய்ய வேண்டிய முக்கியமான விஷயம். தன்னையறிந்து கொள்ள முதன்முதலில் செய்ய வேண்டுவது ஆன்ம விசாரத்திற்குத் தடையென உலகைப் பற்றிச் சிந்திப்பதை முற்றிலும் நிறுத்தி விடுவதே. இது அடுத்த செய்யுளில் விளக்கப்படுகிறது.

62. द्वैताद्वयत्वे भवतो मते द्वे सत्यं च मिथ्या वदतां प्रपञ्चम् ।
वादावुभौ चापि विहाय शक्यो लब्धुं स्वरूपानुभवो मुमुक्षोः ॥

62. துவைதம், அத்வைதம் இவற்றைச் சார்ந்துள்ள இரு கோட்பாடுகள் முறையே உலகம் மெய்யென்றும் பொய்யென்றும் கூறுகின்றன. இவ்விரு வாதங்களையும் விட்டு முக்தி நாடுபவனாக முமுக்ஷு ஒருவன் ஸ்வரூபானுபவம் பெறக் கூடும். முக்தி பெறுவதில் தீவிர நாட்டமுள்ளவன் முக்கியமெனத் தோன்றும் இந்தப்

பிரச்சினையை விட்டு விலகிச் செல்லலாம் என்பதை அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது.

63. अदुःखमिश्रं सुखमन्तहीनं वाञ्छन्ति सर्वे खलु जन्तवोऽपि ।
सुखं स्वभावो हि समस्तजन्तोस्तादृक्सुखं क्वेति हि चिन्तनीयम् ॥

63. துன்பக் கலப்பேயில்லாத முடிவற்ற ஆனந்தத்தை எல்லாப் பிராணிகளும் விரும்புகிறார்கள். உண்மையில் எல்லாப் பிராணிகளின் இயல்பான நிலையே ஆனந்தமாகும். எனவே, அந்த ஆனந்தம் எங்கு அடையப்படும் என்று விசாரிக்க வேண்டும்.

ஆனந்தம் அல்லது சுகம் ஆன்மாவின் இயல்பேதான் என்பது எல்லா ஞானிகளும் கண்டுபிடித்த பேருண்மை, உண்மையை நாடி விசாரித்து அவன் பரம ஸத்யமாகிய ஆன்மா ஆனந்தமேதானென்ற உண்மையை உணர்ந்தானென்று தைத்திரியோபநிடத்தின் பிருகுவல்லியில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதே நேரத்தில், உயிருள்ள எல்லா ஜந்துக்களின் மூலம் ஆனந்தமேயன்றும், அதுவே அவர்களின் வாழ்வின் ஆதாரமென்றும், முடிவில் அதனிடமே அவர்கள் வந்தாக வேண்டுமென்றும் அவனுக்குத் தெரிந்தது. விடுதலை பெறுவதெப்படியென வினவினால் ஸ்ரீ பகவான் ரமண மஹரிஷியும் நீ என்கிருந்து வந்தாயோ அந்த மூலத்திற்கே செல் என்பார். பின் அந்த பரிபூர்ணானந்தம் எங்குள்ளது?

64. कस्मिन् पदे तत् सुखमस्त्यनन्तं लभ्यं च तत् केन च साधनेन ।
द्वयं तदेतद् भगवान् मुमुक्षोरत्यन्तवैराग्यवतो ब्रवीति ॥

64. எந்த நிலையில் அந்த முடிவற்ற ஆனந்தம் உளதென்றும் எந்த ஸாதனையினால் அதைப் பெறலாம் என்றும் தீவிர வைராக்கியமுடைய முமுக்ஷுவுக்கு பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் கூறுகிறார்.

65. प्रिया सुषुप्तिर्हि समस्तजन्तोः प्रियत्वहेतुः सुखरूपताऽस्याः ।
सुखाय तस्यां विषया न सन्ति किं मूलकं स्याच्च सुखं सुषुप्तेः ॥

65. ஆழ்துயிலாம் சுழுத்தி எல்லாப் பிராணிகளும் விரும்பும் நிலை அவ்விருப்பத்திற்குக் காரணம் அது இன்பமான நிலை. ஆனால், அந்நிலையில் இன்பத்தைத் தரும் பொருளேதும் இல்லை. சுழுத்தி இன்பத்திற்கு காரணம் எதுவாகவிருக்க முடியும்?

பொறி புலன்கள் வாயிலாக புறவுலகிலுள்ள பொருட்களின் தொடர்பால் பெறப்படும் இன்பங்களாலானதே ஆனந்தமென எல்லா மனிதர்களாலும் கருதப்படுகிறது. ஆனால், கனவற்ற ஆழ்ந்த துயிலில் இன்பம் அளிக்கக்கூடிய பொருட்கள் இல்லையெனினும் அது ஒரு ஆனந்தமான நிலையே. தனது துயிலனுபவத்தை ஒவ்வொருவனும், 'நான் சுகமாகத் தூங்கினேன், ஆனால், அப்பொழுது எனக்கெதுவும் தெரியவில்லை' என்றே வர்ணிக்கிறான். எனவே, இந்த சுகத்திற்குக் காரணம் அல்லது மூலம் யாது? என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஆனால், இதை அபூர்வமாகவே யாராவது கேட்கிறார்கள். நமது குருவாகிய மஹரிஷிகளிடமிருந்துதான் முதன் முறையாக நாம் இந்தக் கேள்வி கேட்கப்பட்டு விடையும் பெறப்பட வேண்டுமெனத் தெரிந்து கொள்கிறோம். இதற்கான விடையை அவர்தான் கொடுக்க வல்லார். இது

அடுத்த மூன்று செய்யுட்களில் தரப்படுகிறது.

66. सुषुप्तियुर्भवतः समाने द्वयोर्मनो नास्ति हि नापि विश्वं ।
आत्मा द्वयोरस्ति तु नित्यसत्यः स एव मूलं ह्युभयोः सुखस्य ॥

66. சுழுத்தியும் துரியமும் ஒன்றே போல் உள்ளன. இரண்டிலும் மனமுமில்லை, உலகமுமில்லை. ஆனால் இரண்டிலும் நித்ய ஸத்யமாகிய ஆன்மா உள்ளது. எனவே இரண்டிலுமுள்ள ஆனந்தத்திற்கு அதுவே மூல காரணம் என்று தோன்றுகிறது. இந்த விடையை மனித அறிவு அளிக்க இயலாது. ஆனால், குரு இந்த உண்மையை வெளிப்படுத்துங்கால், அதன் உண்மை உடனேயே தெரிகிறது. மற்ற நிலைகளில் போன்றே ஆழ்துயிலும் ஆன்மா மறைவதில்லை. மாறாக, அது

தொடர்ந்து உள்ளதென்பதை மறுக்க முடியாது. ஏனெனில், பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் சுட்டிக் காட்டியது போல் மெத்தப் படித்து ஆனால் விழிப்புறாத விஞ்ஞானிகளைத் தவிர யாருமே தான் தூங்கும்பொழுது இல்லாது போய்விட்டேன் எனக் கூறுவதில்லை. இது பின்னர் விவரமாக விவாதிக்கப்படும். ஆகவே, துரிய நிலையில் ஒளிரும் மெய்யான்மாவே துயிலின்பத்திற்கும் காரணமென அறிகிறோம்.

ஆன்மாவின் இந்த ஆனந்தம் எல்லையில்லாதது எனவும் அதனோடு ஒப்பிடுகையில் துயிலின்பம் அற்பமானதெனவும் அடுத்தபடியாகக் காட்டப்படுகிறது.

67. अनित्यमल्पं च सुखं सुषुप्तौ मनोऽस्ति तस्यां खलु बीजभावे ।
तुर्यं प्रपूर्णं सुखमस्त्यनन्तमानन्दसंज्ञं श्रुतिषु प्रसिद्धम् ॥

67. சுழுத்தியில் ஆனந்தம் நிலையில்லாதது மற்றும் அற்பமானது. ஏனெனில் அதில் மனது பீஜ உருவிலுள்ளது. துரியத்தில் மறைகள் ஆனந்தமெனக் குறிப்பிடும் அளவற்ற பேரின்பம் உள்ளது.

மனமற்ற நிலையின் ஆனந்தம் பூரணமானது. துயிலின்பத்தை அதனுடன் ஒப்பிடத்தகாதது. உலக வாழ்வின் இன்பங்களிலிருந்து அதைப் பிரித்தறியும் பொருட்டு உபநிடதங்களில் அது ஆனந்தமெனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

உலக இன்பமுமே பொருட்களின் தொடர்பினால் வருவதுபோல் தோன்றினும், உண்மையில் தனது மூலத்தை ஆன்மாவின் ஸஹஜமான ஆனந்தத்திலேயே கொண்டுள்ளது என்று அடுத்தபடியாகக் காண்போம்.

68. तस्यैव मात्रां खलु जीवलोके लब्ध्वा रमन्तेऽखिलजन्तवोऽपि ।
न स्याद्यदीदं तु सुखस्य मूलं लोके क्षणार्धं बत को नु जीवेत् ॥

68. இந்த ஜீவலோகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளும் அந்தப் பேரின்பத்தின் ஒரு சிறு அளவைப் பெற்றே வாழ்வில்

மகிழ்வுறுகிறார்கள். இந்த இன்பத்தின் மூலமில்லையெனில் இவ்வுலகில் கணநேரமேனும் யார்தான் வாழவிழைவார்கள் ?
 தைத்திரீய உபநிடத்தின் ஆனந்தவல்லியில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது இதுவே. இந்த உண்மையை எல்லா ஞானிகளும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர். முடிவென்ன? எப்பொழுது? குரு பகவான் ரமணர் விடையருளுகிறார்.

69. प्रेषः समस्तस्य ततस्तुरीये विराजमानः सुखरूपकः स्वः ।
 प्रेषा च तस्मादखिलस्य जन्तोर्निष्ठा तुरीयैव न काचिदन्या ॥

69. எனவே துரீயத்தில் ஸுக உருவில் விளங்கும் ஆத்மாவே அனைவர்க்கும் மிகப் பிரியமானது. ஆகையால் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் துரீயத்தில் நிலைத்தலே மிகப் பிரியமானது. வேறெதுவுமில்லை.

ஆழ்துயிலின் இன்பத்தையே எல்லா மனிதர்களும் விரும்புகிறார்களேயன்றி ஆழ்துயிலில் இல்லை என்பதாலும், அகந்தையற்ற நிலையாகிய மெய்யான்மாவே இன்பத்தின் மூலமென்பதாலும், அவர்கள் தாம் அறியாமலேயே உண்மையில் விரும்புவது ஆன்மாவையே என முடிவுறிக் வந்தால் அது சரியானதே. இதையேதான் யாக்கூவல்கிய மஹரிஷி தமது அறிவுமிசுந்த இல்லத்தாள் மைத்திரேயிக்கு இவ்வாறு கூறினர் அது கணவன் என்பதால் கணவன் அன்பனல்லன், ஆன்மாவினாற்றான் கணவன் அன்பனாகிறான். மனைவியென்பதால் மனைவி காதலியல்லள். ஆன்மாவினால்தான் மனைவி காதலியாகிறாள். மேலும் இறுதியில் அவர் கூறியதாவது, ஏதேனுமொரு பொருள் அதற்காகவே விரும்பப்படுவதில்லை. ஆன்மாவினாற்றான் ஒரு பொருள் விரும்பப்படுகிறது. நாம் ஆன்மாவின் மீது கொண்டுள்ள நேசத்தை வேறெதென்மீதோ கொண்டுள்ளதாகத் தவறாகக் கருதுகிறோம். ஆகவே ஆன்மாவை அது உள்ளபடியே அறிவதன் மூலம் ஆனந்தத்தைப் பெறவும், துன்பத்திலிருந்து விடுபடவும் நம்மால் முடியும். இருப்பதெல்லாம் ஆன்மா

ஒன்றே என்று அறுதியிட்டுக் கூறும் அடுத்த செய்யுள் உபதேசத்தை மிகவும் தெளிவாக்கி உறுதிப்படுத்துகிறது.

இந்த உபதேசத்தை ஏற்றுக் கொள்வோமாகில் உலகு மெய்யா அன்றி பொய்யா என்று ஆராய்வதில் என்ன பயனுள்ளது?

70. तुर्यं पदं नित्यसुखस्य धामेत्येवं प्रबुद्धाद्विदितेऽथ साधोः ।
इतो विरक्तस्य तुरीयलिप्सोर्जगद्विचारेण फलं किमस्ति ॥

70. துரீய நிலை நித்யானந்தத்தின் இருப்பிடமென ஞானியாகிய குருவிடமிருந்து அறிந்து கொண்டு இந்த உலகத்தில் வேண்டாமையும் துரீய நிலையில் விழைவும் பூண்ட ஸாதகனுக்கு உலக விசாரத்தினால் என்ன பயனுள்ளது?

இது அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது.

71. सन् वाऽन्यथा वा भवतु प्रपञ्चो लब्धव्यमत्रास्ति किमस्य साधोः ।
सत् तुर्यमद्वैतमुतान्यथा वाऽप्यास्तां तदेवेप्सितमस्य नान्यत् ॥

71. பிரபஞ்சம் மெய்யாக இருக்கட்டும் அல்லது வேறு விதமாக இருக்கட்டும். ஸாதகனுக்கு அதில் பெற வேண்டியது யாதுளது? துரீய உண்மை அத்வைதமாயினும் சரி அன்றி வேறெதாகிலும் சரி அவன் விரும்புவதெல்லாம் அந்த உண்மையே.

உலகின் மெய்மை பற்றிய கேள்வியும் ஆன்மாவின் அத்துவிதத்தைப் பற்றிய கேள்வியும் உண்மையில் ஒன்றேதான். அந்த நிலையை அடைவதற்குத் தீவிர உறுதி கொண்டவனுக்கு இரண்டு கேள்விகளும் தேவையற்றவை.

இதற்கு இன்னுமொரு காரணமுண்டு.

72. किमद्वयं सत् किमु नेति बोद्धुं शक्ये हि तुर्ये स्थितिमेत्य सत्ये ।
शक्नोति कस्तत्त्वमदो निबोद्धुं भ्राम्यन्नवस्थात्रितये विमुग्धः ॥

72. துரீய நிலையின் உண்மையை அடைந்து அதில் நிலைபெற்ற ஒருவனே அந்த உண்மை அத்வைதமானதா இல்லையா என்று அறியக்கூடியவன். குழப்பமடைந்தவனாக கனவு நனவாதி முந்நிலைகளில் திரிந்து கொண்டிருக்கும் ஒருவனால் அந்த உண்மையை எங்ஙனம் அறிய முடியும்? இந்த உண்மையை அறிவுறுத்த பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் பின்வரும் உண்மையைக் கூறுகிறார்.

73. क्षेपो हि लोभ्नां निकरस्य युक्तः धुरापनीतस्य विना परीक्षाम् ।
तुच्छस्य तद्द्वजगतोऽस्य दानं चर्चा विना युज्यत एव साधोः ॥

73. கத்தரியினால் வெட்டப்பட்ட முடிக்குவியலை ஒவ்வொன்றாக ஆராயாமல் எவ்வாறு எறிந்து தள்ளுவதே உசிதமோ அதே போன்று ஸாதகனொருவன் துச்சமான இவ்வுலகை ஆராயாமல் விடுதல் உசிதமே.

74. हेयं प्रपञ्चं स विहाय तूर्णमन्तर्मुखत्वेन यतेत सिद्धयै ।
अन्तर्मुखत्वेन हि साधनं स्याद् विश्वं तदर्थं ननु हेयमेव ॥

74. ஒறுக்கத்தக்க உலகை ஸாதகன் உடனேயே விட்டு மனதை உண்முகமாக்கி ஸாதனையில் வெற்றி பெற முயல்வான். வெளிவிடயம் விட்டு மனதை அக முகமாக்கியே ஸாதனை மேற்கொள்ளப்படுகிறது. எனவே, உலகம் கண்டிப்பாக விலக்கப்பட வேண்டியதே.

ஆன்மா அகத்தே உறைவதால், மனது ஆன்மாவை நோக்கி உள்ளே திருப்பப்பட வேண்டும். எனவே, ஸத்குருவினால் போதிக்கப்பட்ட விசாரத்தில் மனது உலகை விட்டு அகன்று செல்ல வேண்டியதாகிறது. ஆனால் உலகின் மீது பற்றற்ற முற்றிலும் பக்குவியான ஸாதகனுக்காகவே இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த விசாரம் புரிய இன்னும் பக்குவமடையாதவர்களுக்கு, இவ்விசாரம் பயனற்றதல்ல. இதை இப்பொழுது காண்போம்.

75. परं तु वैराग्यबलेन हीना जगत् स्वतः सत्यमिति प्रतीत्या ।
न साधनेऽन्तर्मुखतां भजन्ते तेषामपेक्ष्यो हि विचार एषः ॥

75. உலகை ஸ்வயமாகவே மெய்யென்று நம்புவதால், போதிய வைராக்கிய பலமற்றவர்களுக்கு அகமுகத்தை நாட இந்த ஆராய்ச்சி நிச்சயமாக தேவையானதே.

76. एते विचारेण गुरूत्तरीत्या जगन्न सत्यं स्वत इत्यवेत्य ।
तथैव बुद्ध्याऽप्यनुसंधाना अन्तर्मुखत्वं शनकैर्भजेयुः ॥

76. குருகாட்டிய வழியில் விசாரம் செய்து இவர்கள் உலகு ஸ்வயமாகவே மெய்யல்லவென்ற பின் அறிவுபூர்வமாக ஆராய்ந்து மெல்ல மெல்ல படிப்படியாக அந்தர்முகமாவார்கள்.

எனவே இந்த அறிவு கற்பனைக் குதிரையில் பறக்கும் தத்துவவாதிகளுக்கன்று. இது இங்கே விளக்கப்படுவது போல் நடைமுறைக்கு ஏற்ற ஒன்றாகும். உலகைப் பற்றிய இத்தகைய விசாரத்தில் வழிகாட்டுவதற்கு ஸத்குருவின் உதவியின் தேவை அடுத்தபடியாக தெளிவாக்கப்படுகிறது.

77. या लौकिकेनानुभवेन चर्चा स्वबुद्धिशक्त्याऽपि वृथैव सा स्यात् ।
बुद्धं श्रयित्वैव गुरुं तु कुर्यात् तदिष्टरीत्यैव जगद्विचारम् ॥

77. வெறும் உலக அனுபவத்தின் அடிப்படையிலோ சுயபுத்தியின் பலத்தினாலோ செய்யப்படும் ஆராய்ச்சி வீணாகவே முடியும். ஞானியாகிய குருவை நாடி அவர் காட்டும் வழியிலேயே உலக விசாரம் செய்தல் வேண்டும்.

எந்த விசாரமும் வெறும் சூன்யத்தில் செய்யப்பட மாட்டாது. அதற்கு நம்பகமான ஆதாரத்தின் அடிப்படை அவசியமானது. மூல அஞ்ஞானத்திலிருந்து பிரிக்கும் உலக அனுபவம், உலகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு உண்மையைப் பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வரப் போதுமான அத்தாட்சியென்ற தவறான கருத்தின் அடிப்படையில் மேலைநாட்டிலுள்ளது

போல் தத்துவ ஆராய்வாளர்கள் செல்கிறார்கள். மேலும் பாரபட்சமற்ற தெளிவான ஆராய்ச்சி செய்யும் வல்லமை அவர்களது அறிவிற்கு உள்ளதென்றும் அவர்கள் நம்புகிறார்கள். ஆனால், உலக அனுபவத்திலிருந்து பெறப்படும் அறிவு வெறும் அறியாமையே. ஆகையால், இது பிரமாணமாகாது. இதை நம்பினால் தவறான முடிவே கிட்டும். ஏனென்று அடுத்தபடியாகச் சுருக்கமாகக் காண்போம்.

78. अज्ञानमूलोऽनुभवो हि सर्वः सांसारिकः स्वप्नसमोऽज्ञपुंसाम् ।
मृषैव सर्वोऽयमतो मुमुक्षोर्न हि प्रमाणं सदसद्विवेके ॥

78. அஞ்ஞானிகளின் எல்லா உலக அனுபவங்களும் (தன்னை) அறியாமையிலிருந்தே எழுகின்றன. அவை கனவை ஒத்தவை; வெறும் பொய்யே. எனவே முழுக்கூட ஒருவனுக்கு மெய், பொய்யை பகுத்தறிவதில் அவை பிரமாணமாகா.

வாழ்வின் மூன்று நிலைகள் (அவஸ்தாத்ரயம்), அதாவது நனவு, கனவு, துயில் மூன்றும் ஆழ்ந்த அஞ்ஞான நித்திரையில் நிகழ்கின்றன வென்றும், எனவே நனவு நிலையும் கனவை ஒத்ததுதானென்றும் ஏற்கனவே விளக்கப்பட்டது. இந்த விசாரத்தில் மெய்யைப் பொய்யினின்றும் வேறாகப் பிரித்தறிய வேண்டியுள்ளது. உலக அனுபவம் ஸந்தேஹத்திற்கு வயப்பட்டது அது உலகத்தினின்றும் பிரிக்கப்பட முடியாத ஒன்றாகையால் அதுவும் நம்பத் தகாததே. அதன் இருப்பே கேள்விக்குரியதே. எனவே, அதைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளக் கூடாது. பின் எதுதான் பிரமாணம்?

79. बुद्धानुभूतिर्हि परं प्रमाणं साधोस्तुरीयस्य पदस्य लिप्सोः ।
स एव तत्त्वं जगतोऽप्यवैति बोधात् तुरीयस्य सतः परस्य ॥

79. (முந்நிலைகளைக் கடந்த) துரியத்தை விழையும் ஸாதகனுக்கு ஞானியின் அனுபவமே பரம பிரமாணம். உலகின்

உண்மையையும், துரீய நிலையின் பரம உண்மையையும் அவரே அறிவார். இது போகப் போகத் தெளிவாகும்.

80. निजानुभूतिं च वदन् स बुद्धः संदर्शयिष्यत्यमलाश्च युक्तीः ।
प्रश्नाननन्तांस्तु बुधो न कुर्यात् साधोर्न शङ्कास्पदमाप्तवाक्यम् ॥

80. தனது சொந்த அனுபவத்தைத் தெளிவாக உரைப்பதுடன் அந்த ஞானி மிகத் தெளிவான உபாயங்களையும் நம்முடைய உலக அனுபவங்களின் மூலமாகக் காட்டுவான். அறிவாளியான சீடன் முடிவில்லாமல் கேள்விகளைத் தொடுக்க மாட்டான். ஏனெனில், ஞானியாம் குருவின் ஆப்த வாக்கியத்தை ஸாதகன் சந்தேகிக்கலாகாது.

ஞானியின் நிஜ அனுபவமே நமக்கு முடிவான பிரமாணம். உலக வாழ்வின் மாயை இயல்பை உணரத் துவங்கி விட்டோர்களை காத்தருள மனித உருவில் வந்த கருணைமயமான ரக்ஷகன் அவன். எனவே அவன் கூறுவதைக் குறை காணாது, ஸந்தேஹத்திற்கு இடமளிக்காமல் ஏற்க வேண்டும். சீடன் எழுப்பும் வினாத் தொடர்கள் முடிவுறும் நேரம் வருவது உறுதி. அதே நேரத்தில்தான் தனது நிஜ அனுபவத்தின் வாயிலாக மெய்யை நிரூபித்திக் கொள்ளும் தருணமும் வரும். மாறாக பகவத் கீதையில் கூறப்பட்டுள்ளது போன்று ஸம்சயிக்கும் ஒருவன் வாழ்வின் லக்ஷியத்தை இழந்து விடுகிறான்.

81. न संशयानां भविता विरामो यावन्न तुर्यं स्थितिमेति बोधात् ।
अन्तोऽस्ति तत्रैव हि संशयानामात्यन्तिकः संशयितुर्विनाशात् ॥

81. ஞானத்தினால் துரீய நிலையை எய்தும்வரை ஸந்தேஹங்களுக்கு முடிவே இரா. அந்நிலையில் ஸந்தேஹிப்பவனே (அகங்காரம்) முற்றுமழிந்து விடுவதால், அந்நிலையில்தான் எல்லா ஸந்தேஹங்களுக்கும் முடிவுண்டு.

இங்கு கீழ்வரும் உபநிடதச் செய்யுள் நினைவில் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

भिद्यते हृदयग्रन्थिः छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।
क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥

உயர்வானதினதும், தாழ்வானதினதுமான ஸத்யமாகிய அந்த ஒன்றைக் கண்டதும், இதய முடிச்சு அறுபடும். அனைத்து ஐயங்களும் அகலும், அனைத்துக் கர்மங்களும் அழிபடும். அகந்தை வாய்ப்பட்ட மனதிலேயே ஐயங்களெழும், அகந்தையற்ற நிலையிலன்றென இங்கே கூறப்படுகிறது. அப்பொழுது முமுகூவானவன் என்னதான் செய்ய வேண்டும்?

82. तर्कोऽप्रतिष्ठो हि ततो मुमुक्षुः सद्योऽन्ततस्तर्कमतिं विहाय ।
श्रद्धां समालम्ब्य गुरोर्वचस्सु तद्दिष्टमार्गेण यतेत सिद्धये ॥

82. தர்க்கம் முடிவில்லாத ஒன்றாகையால், முமுகூவானவன் சட்டென தர்க்க புத்தியை விட்டு, குருவின் சொற்களில் சிரத்தை கொண்டு அவர் காட்டும் வழியில் சென்று, குறிக்கோளையடைய முயல வேண்டும்.

83. उदेति शङ्का यदि कस्य सेति पृच्छन् स्वतत्त्वस्य गवेषणेन ।
लभेत निष्ठां यदि तुर्यभावे शङ्का च तद्वानुभयं च नश्येत् ॥

83. ஸந்தேஹமெழுந்தால், ஐயறுவது யார்? என்று வினவி, இவ்வாறு, தனது உண்மையைத் தேடி துரீய நிலையெய்தி, அதில் நிலைத்தால், ஐயமும் ஐயுறுபவனும் அழிந்து போவர்.

‘யாருக்கு இந்த ஐயமெழுகிறது’ என்ற வினா, மனதை ஐயத்திலிருந்து மாற்றி, ஐயமுறுபவனை நோக்கி மனதைத் திருப்புவதற்கு பகவான் ஸ்ரீரமணர் உபதேசித்த உபாயம். ‘நான்’ என்பது இந்த வினாவிற்களிக்கப்படும் விடையாக இருக்கும். அதிலிருந்து எழும் ‘நான் யார்?’ என்ற வினாவே

ஆராய்வு. ஆன்ம விசாரத்தில் குறுக்கிட்டு மனதைத் திசை திருப்பும் வேறு சிந்தனை எதனையும் மீண்டும் இதே ரீதியில் ஆன்ம விசாரத்திற்குத் திருப்புவதற்குப் பயன்படுத்த முடியும். இவ்வாறு விசாரத்தை மேலும் பிறழாமல் செய்தால், ஸந்தேஹியான அகந்தை அழியும். பின்னர், மனமற்ற நிலையை அடைவதனால் ஸந்தேஹங்களெதுவும் எழா. ஏனெனில் மனமில்லாத நிலை ஏற்படும்.

‘இனி இவ்வுலகு மெய்யா?’ என்ற வினாவை எடுத்துக் கொள்வோம். பகவானது இதுபற்றிய உபதேசம் அடுத்த ஏழு செய்யுட்களில் தரப்படுகிறது.

84. बुद्धो गुरुर्वक्ति जगन्मृषात्वं सहेतुकं स्वानुभवानुरूपम् ।
सत्योपदेशं तमिमं मुमुक्षुः सच्छ्रद्धयाऽऽलम्ब्य यतेत सिद्धयै ॥

84. ஞானியாகிய குரு உலகு பொய்யென்பதை காரணங்களுடன் தனது அனுபவத்தின் ஆதாரத்தில் எடுத்துரைக்கிறார். முமுகூஷுவான சீடன் இந்த மெய்யான உபதேசத்தை உண்மையான சிரத்தையுடன் மேற்கொண்டு குறிக்கோளை அடைய முயல வேண்டும்.

85. जीवेश्वरौ विश्वमिति त्रिरूपं जगत् समस्तं च तुरीयसत्ये ।
अध्यस्तमेवात्मनि मानसेनेत्यज्ञानकार्यं बत सर्वमेतत् ॥

85. ஜீவன், இறைவன், உலகு இம்மூன்று உருக்கொண்ட அனைத்துப் பிரபஞ்சமும் மிக உன்னதமான நிலையில் உள்ள ஆத்மாவின் மீது மனதினால் ஆரோபிக்கப்படுகிறது. எனவே (மனிதன் மூல காரணமாகிய) அஞ்ஞானத்தின் செயலேயன்றோ இதெல்லாம்?

மனம் பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கிறது. அஞ்ஞானம் மனதிற்கு மூல காரணம். எனவே, பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணம் அஞ்ஞானமே.

86. सत्येवमज्ञानमिदं यदा तु स्वज्ञानभासा भजते विनाशम् ।
कार्यं तदीयं च सहैव नश्येत् तमो यथाऽर्कप्रभया प्रभाते ॥

86. இவ்வாறிருக்க இந்த அஞ்ஞானம் ஆத்ம ஞானப் பிரகாசத்தில் அழிவுற்றதுமே, அதன் விளைவாகிய (இவ்வுலகமும்) வைகறையில் கதிரவன் ஒளியில் இருள் போன்று அதனுடன் அழியும்.

மேலே போகப் போக இது மேன்மேலும் தெளிவாகும். மேலே கூறப்பட்டவையெல்லாம் ஸத்குருவின் சுய அனுபவத்தின் உண்மைகளே. சீடனுக்கான இதன் முடிவு அடுத்து கூறப்படுகிறது.

87. भातीदमज्ञानतमोविलासे न भाति सुज्ञानमहाप्रकाशे ।
सच्चेदिदं भाति कुतो न तुर्ये सत्यात्मनश्चित्प्रभया प्रदीप्ते ॥

87. இது (இவ்வுலகு) அஞ்ஞான இருட்பெருக்கில் விளங்குகிறது. ஆத்ம ஞானப் பேரொளியில் அது விளங்குவதில்லை. இவ்வுலகு மெய்யெனில், ஸத்யாத்ம சித்திரகாசத்தினால் ஒளிரும் தூரிய நிலையில் அது விளங்காததேன்?

வேதாந்தத்தில் பொதிந்துள்ள பொய் மெய் இவற்றிடையே உள்ள ஸத்பரமான வேற்றுமை அடுத்து விளக்கப்படுகிறது.

88. शिष्येत यत्स्वानुभवे तुरीये सत्यं तदेवान्यदसत्यमेव ।
सत्यत्वमिथ्यात्वविभाग एष बुद्धोपदेशैर्भवति स्फुटो नः ॥

88. தூரிய நிலையின் ஆத்மானுபவத்தில் எது எஞ்சுமோ அதுவே ஸத்யம். மற்றதெல்லாம் பொய்யே. மெய், பொய்யின் இந்த வேறுபாடு ஞானிகளின் உபதேசத்தினால் தெளிவாகிறது.

அடுத்து இந்தப் பரீகை மூலம் உலகு பொய்யெனக் கூறப்படுகிறது.

89. यतोऽज्ञतायामनुभूयमानं तस्मादसद् द्वैतमिदं निरुक्तम् ।
अज्ञाननाशादनुभूयमाना सत्या भवत्यद्वयताऽऽत्मनस्तु ॥

89. அஞ்ஞான நிலையிலேயே இந்தத் துவைத அனுபவம் நிகழ்வதால், இது பொய்யென்று உரைக்கப் படுகிறது. (மாறாக) அஞ்ஞானமழியுங்கால், ஆத்மாவின் இரண்டற்ற தன்மையின் அனுபவம் நேரிடுவதால், அந்த இரண்டற்ற ஒன்று மெய்.

அறியாமையானது முற்றிலும் இருளேயெனில், இந்த நிலையில் எப்படி எந்தவிதமான அனுபவமும் நிகழமுடியுமென்ற வினாவெழலாம். இதற்கு விளக்கமென்னவென்றால், இந்த அறியாமை பூரணமான இருளைப் போன்றன்று. இது மிகவும் பிரகாசம் குன்றிய வெளிச்சத்தைப் போன்றது என்பதே. மங்கலான ஒளியில், கயிறு காணப்படாமல், தவறாக, பாம்பு போல் காணப்படுவது போன்று, அறியாமை நிலையில் மெய்யாகிய ஆன்மா காணப்படாததால், உலகாகத் தோன்றுகிறது.

தூர்யமாம் அதீத நிலையில் எஞ்சுவதுவதெதுவோ அதுவே மெய்.

90. पदे परस्मिन् भुवने विनष्टे यच्चिन्मयः स्वो लसति स्वभासा ।
शान्तः स एवाद्वय एककः सन्नित्यस्मदाचार्यनिरूपितार्थः ॥

90. சாந்தமான எந்தச் சின்மயமான ஆத்மா உலகு அழிந்த அதீதமான (தூர்ய) நிலையில், தன் பிரகாசத்தினால் ஒளிக்கிறதோ, அதுவே இரண்டற்ற ஒன்றாம் ஸத்யம். இது நமது ஸத்குருவின் தெளிவான போதனை.

அந்தநிலையில் துவைதமில்லாததால், அது சாந்தநிலையென இங்கு காட்டப்படுகிறது. எல்லா உபநிடதங்களிலிருந்தும் நாமறிந்து கொள்வதும் இதனையே.

கனவு உலகின் உவமை மூலமாக இந்தப் போதனை மேலும் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது.

91. स्वप्नः प्रबोधे निधनं प्रयातीत्यतो हि मिथ्येत्यवगम्यतेऽसौ ।
जाग्रत्प्रपञ्चोऽपि तथाऽऽत्मभावे विनश्यतीत्यस्य मृषात्वसिद्धिः ॥

91. துயில் நீங்கி விழித்தவுடனே கனவு மறைந்து போகிறது. எனவே, கனவுலகு பொய்யென அறியப்படுகிறது. அஃதே போன்று இந்த நனவுலகுமே ஆத்மானுபூதியில் மறைந்து போவதால், அதுவும் பொய்யே என்று நிரூபணமாகிறது.

தூய நிலையை அடையத் தீவிர இச்சையில்லாதவர்களே இந்தப் போதனையின் மகிமையை குறை கூறுகின்றனர். இஃது அடுத்த படியாகக் காட்டப்படுகிறது.

92. पराह्मुखास्तुर्यपदस्य लाभाद् वादास्तु मुग्धाः प्रवदन्त्यनन्तान् ।
तज्जन्यशङ्काः शमयन्ति बुद्धा मुद्घेद्यथा तैर्न मुमुक्षुलोकः ॥

92. தூய நிலையை அடைவதில் நாட்டமில்லாத மூடர்களோ முடிவில்லாத வீண் வாதங்கள் புரிகிறார்கள். அவற்றிலிருந்தெழும் சங்கைகளால் முமுக்ஷுக்கள் குழப்பமுறாதிருக்க ஞானிகள் அவற்றைத் தீர்த்து வைக்கிறார்கள்.

இந்தப் போதனைகள் எல்லா வகைப்பட்ட மனிதர்களுக்கும் அளிக்கப்படவில்லை. தூய நிலையை அடைய விழைபவர்களுக்கே இது தரப்படுகிறது. ஏனெனில், இதைப் பெற அவர்களே தகுதியுடையவர்கள்.

93. आत्मा शरीरं स्वयमेव येषां सोऽयं शरीरी भविता च येषाम् ।
नोक्तं हि तान् प्रत्यनृतत्वमस्य तेषां भवेद्विश्वमिदं सदेव ॥

93. இவ்வுலகு பொய்யென்று கூறப்படுவது உடலே தாமென்றும் அல்லது இவ்வுடல் தமதென்றும் கருதுபவர்களைக் குறித்தல். அவர்களுக்கு இவ்வுலகு மெய்யே, பொய்யல்ல.

சீடனின் தகுதிக் கேற்ப இந்தப் போதனைக்கு வடிவம் தர வேண்டியுள்ளது. எல்லாவார்க்கும் ஒரே உருவத்தில் போதனையளிப்பது பொருத்தமல்ல. ஆன்மா உடலன்றென அறிந்தும் ஆன்மாவை உடலுக்குரியவன், அல்லது உடலுறைபவனெனக் கருதுபவன், இந்தப் போதனையைப் பொறுத்த அளவில் உடலே ஆன்மாவெனக் கருதுபவனின்றும் வேறுபட்டவனன்றென இங்கு காட்டப்படுகிறது.

ஏன் இந்த மனிதர்களுக்கு உலகு மெய்யாகவுள்ளது.

94. जीवेश्वरौ विश्वमिति त्रयस्य मिथ्यात्वमुक्तं ह्यविभक्तमेव ।
त्रिष्वेककं सत्यमवैति यस्तु द्वयं तदन्यच्च सदेव तस्मै ॥

94. ஜீவன், இறைவன், உலகு மூன்றும் பொய்யென்று உரைக்கப்படுவது பிரிக்க முடியாதது. தனித்தனியாக அன்று. (எனவே) எவன் இம்மூன்றிலொன்றை மெய்யெனக் கருதுகிறானோ அனுக்கு மற்றவிரண்டும் மெய்யே.

அதாவது, இந்தப் போதனை முற்றிலும் ஏற்கப்பட வேண்டும் அன்றேல் முழுமையாக நிராகரிக்கப்பட வேண்டும். அதை இரு பகுதிகளாகப் பிரித்து ஒன்றை ஏற்று மற்றதை மறுப்பது ஒவ்வாததாகும்.

95. मुमुक्षुपुंसामुपदिश्यते तु समानमेव त्रितयं मृषेति ।
ग्राह्यं तथैवेह यथोपदिष्टं विमुक्तिमिच्छद्भिरबोधनाशात् ॥

95. முமுகுஷுக்களுக்கு இம்மூன்றும் ஸமமாகப் பொய்யேவென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. அஞ்ஞானமொழிந்து முக்தி பெற விழைபவர்கள் இவ்வுபதேசத்தைப் போதிக்கப்பட்டவாறு அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

வெவ்வேறு ஸாதகர்களுக்கு வெவ்வேறு வழிகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. மெய்யான ஞானத்தின் மூலம் முக்தி

பெறக் கூடும் என நம்புவோர்க்கே இந்தப் போதனை அளிக்கப்படுகிறது.

இந்தப் போதனையைப் பகுதிகளாகப் பிரிக்க வொண்ணாது என்பது ஒரு உவமை மூலம் அடுத்து விளக்கப்படுகிறது.

96. ग्राह्यः समग्रोऽप्युपदेश एष त्याज्योऽथवा बुद्धिमता समग्रम् ।
कः कुक्कुटीं कल्पयितुं समर्थः पाकाय चार्धं प्रसवाय चार्धम् ॥

96. புத்திமானொருவன் இவ்வுபதேசத்தை முற்றிலுமேற்க வேண்டும் அன்றேல் முற்றிலும் மறுக்க வேண்டும். யாரேனும் கோழியில் பாதியைச் சமைத்து மறுபாதியை முட்டையிடுவதற்காக வைக்க நினைப்பாரோ ?

ஒரு பெட்டைக் கோழியை முழுமையாகக் கொண்டு உண்பதற்குச் சமைக்க வேண்டும் அல்லது முழுப் பெட்டையையும் முட்டையிடுவதற்காக வைக்கப்பட வேண்டும். அதே போன்று இந்தப் போதனையும் கூறுபோட முடியாத ஒன்று.

இப்பொழுது, உலகு முற்றிலும் மெய்யேயென அழுத்தமாகக் கூறுபவர்களின் ஆட்சேபங்களை ஆராய்வோம்.

எந்த ஆதாரத்தின் மீது அவர்கள் இவ்வாறு நம்புகிறார்கள் ?

97. कुतो नु विश्वं सदिति प्रतीतमितीदमादौ परिशीलनीयम् ।
प्रपञ्चसत्ताप्रतिपादनस्य भारोऽस्ति तद्वक्तृशिरस्थ एव ॥

97. முதலில் இவ்வுலகு ஏன் மெய்யெனக் கொள்ளப் படுகின்றதென ஆலோசிக்க வேண்டும். உலகு மெய்யென நிரூபிக்கும் பொறுப்பு அவ்வாறு கூறுபவனுக்குத்தான் உரித்தாகும். அதை மறுப்பவர்களுக்கு அல்ல.

98. यद्विद्यते विश्वमतोऽज्ञलोकः सदेव विश्वं मनुते हि सर्वः ।
नैतत् प्रमाणं व्यभिचारदोषान्मरीचिकारज्जुभुजङ्गमादौ ॥

98. (ஆத்ம ஞானமில்லாத) அஞ்ஞானிகள் எல்லோரும் உலகைக் காண்பதால் அது உண்மை என நினைக்கிறார்கள். (பிழையிருப்பதால் இது) சரியான பிரமாணமன்று. ஏனெனில் பின்னர் கானல் நீரும் மெய்யாகும், கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பும் மெய்யாம்.

சாதாரணமாக, காணும் காட்சியிலிருந்து உண்டாகும் அறிவு கற்பனையாகவோ அல்லது காணப்படுவதைப் பற்றிய தவறான அபிப்பிராயத்துடன் கலந்ததாகவோவிருக்கும். எனவே, இந்தக் காரணம் முடிவு பெற்ற ஒன்றல்ல.

உலகத்தைக் காணும் காட்சி எதை நிரூபிக்கிறது? என்ற வினா எழுகிறது.

99. यथा प्रतीतं भुवनं सदेवेत्येतन्न सिद्धं भवतीक्षणेन ।
किमप्यधिष्ठानसदस्ति यस्मिन्निदं विभातीत्यनुमेयमत्र ॥

99. காணும் உலகு (காண்போன்) நினைப்பது போன்றே மெய்யாக உள்ளதென்று நிரூபிக்கப்படவில்லை. (ஏதோ ஒரு மெய்யான ஆதாரமுள்ளதென்றும் அதன்மீது உலகு தோன்றுகிறதென்றும் மட்டுமே இங்கு அனுமானிக்க முடியும்).

பகவான் ஸ்ரீரமணர் தமது 'உள்ளது நாற்ப'தின் இரு மங்களச் செய்யுட்களுக்குப் பிறகு, மூன்றாவது செய்யுளில் நாம் உலகைப் பிரத்யக்ஷமாகக் காண்பதால், பற்பலவாகத் தோன்றும் ஆற்றலைத்தன்னிடமுடைய ஒருமுதற்பொருளை (ஆதாரமான உண்மையை) ஒப்புக் கொள்வது எல்லோரும் மறுக்க முடியாததே என்று கூறி அதே செய்யுளில் அந்த ஆதாரம் மெய்யான ஆன்மாவேதான் அதன் மீதே நாமரூபத்துடன் கூடிய உலகச் சித்திரங்களும், அவற்றைக் காணும் ஜீவனும், சித்திரங்களுக்கு ஆதாரமான திரையும், அவற்றை ஒளிர்விக்கும் சைதன்ய ஒளியும் படிகின்றன என்று தமது அனுபவத்தின் ஆதாரத்தில் உபதேசிக்கிறார். ஒளிர்விக்கப்படும் திரையே ஆதாரம், காண்பானும் காட்சியும் ஆதாரத்தின் மீது படியும் தோற்றம்.

இங்கு திரைப்பட (சினிமா) காட்சியின் உவமை தரப்படுகிறது. காண்பானுட்பட்ட படக்காட்சி அனைத்தும் வந்து போகும். ஆனால், ஒளிர்விக்கப்படும் திரை எப்பொழுதும் பாதிக்கப்படாமலிருக்கிறது. எந்தச் சக்தியினால் தோற்றம் ஆதாரத்திரை மீது வீழ்த்தப்படுகிறதோ அது மாயை எனப்படுகிறது.

உலகு மாயையின் விளைவு என்று கூறுவதின் பொருளென்னவெனில் மெய்யான ஆன்மாவை உண்மையில் உள்ளபடியே அறியாதவர்கள் அவர்கள் காணும் பொருட்களை அவை உள்ளபடியே காணார் என்பதே. இந்தக் கருத்து சமீப காலத்து விஞ்ஞானத்தினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

100. यद्यथा भाति न तत् तथेति वैज्ञानिकैरेव निरूपितं हि ।
द्रव्यं सुनीरन्ध्रमिव प्रतीतं चाकाशकल्पं गदितं यतस्तैः ॥

100. பொருட்கள் கண்களுக்கு எவ்வாறு காணப்படுகின்றனவோ, அவ்வாறு அவை இல்லையென விஞ்ஞானிகள் நிரூபித்துள்ளனர். திட பதார்த்தங்கள் போன்று தோன்றும் பொருட்கள் ஏறக்குறைய வெற்றிடமே என்கிறார்கள்.

அணு ஒரு திடப் பதார்த்தமல்லவென்றும் மாறாக புரோட்டான்களும், நியூட்ரான்களுமடங்கிய மையக் கருவைச் சுற்றி எலக்ட்ரான்கள் சுழலும் மூடிய வெளியிலானதே அதுவென்றும், மையக் கருவினின்றும் வெவ்வேறு தொலைவுகளில் எலக்ட்ரான்கள் சுழல்கின்றன வென்றும், இவ்வாறு அணு முழுமையும் ஒரு சூரிய மண்டலத்தைப் போன்றுள்ளதென்றும் அணு பௌதிகம் இன்று கூறுகிறது. எனவே, பொருட்கள் நாம் அவற்றை காண்பது போல் அல்லவென்பது மறுக்க முடியாத ஒன்று. அதே நேரம், பொருட்களின் தன்மை காணப்படுவது போன்றுள்ளதென்பதற்கும் நிரூபணமில்லை. உண்மையில் தோற்றத்திற்கும் வாஸ்வதத்திற்குமிடையே ஒரு எதிர்மறையுள்ளது. இதுதான் என்று கூறப்படுகிறது. இந்த மாயத் தோற்றத்தினால்தான் திரைப்படக் காட்சி போன்றுள்ள

உலகம் மெய்யாகத் தோற்றமளிக்கிறது. இந்த மாயையாகிய பிரமையில்ல்தான் ஆன்மாவை உடலெனத் தவறாகக் கருதிக் கொண்டு மனது மூலமாக இயங்கும் அறியாமை (அவித்தை) ஏற்படுகிறது.

இந்தக் காரணத்தினால்தான் உலகைப் பற்றிய உண்மை மனித அறிவிற்கப்பாற்பட்ட ஆழ்ந்த மர்மமாக இருக்கிறது. ஆனால், ஞானிக்கோ அது மர்மமன்று. அவனே உண்மையை உள்ளவாறு நமக்குக் கூறத் தகுதியுடையவன். இது அடுத்த செய்யுளில் காட்டப்படுகிறது.

101. जानात्यधिष्ठानसदस्य यस्तु तुरीयभावे समुपेत्य निष्ठाम् ।
बुद्धः स एव प्रभवेद्धि वक्तुं किमस्य तत्त्वं भवतीति नान्यः ॥

101. துரீயத்தில் நிலைத்திருந்து இதன் (தோற்ற உலகின்) ஆதார ஸத்யத்தை அறியும் ஞானியே இதன் (உலகின்) உண்மையை உரைக்க வல்லான். வேறெவருமில்லர்.

இந்த உண்மையை அறியாததால், அறியாமை வசப்பட்டுள்ள சாதாரண மனிதனால் உலகைப் பற்றிய உண்மையை அறிய இயலாது.

102. बहिर्मुखत्वे सति को नु विद्याद् यथावदात्मानमुत् प्रपञ्चम् ।
अन्तर्मुखत्वेन तु बोधदृष्ट्या जानाति तत्त्वं ह्युभयोश्च बुद्धः ॥

102. பார்வை வெளிமுகமாகயிருந்தால் ஆத்மாவையாட்டும், உலகையாகட்டும் உள்ளதை உள்ளது போல் யார் தானறியக் கூடும்? ஞானியோ உன்முகமாகவிருப்பதால் ஞானதிருஷ்டியால் இரண்டின் உண்மையையும் அறிகிறார்.

ஞானியின் இந்தத் தனிச் சிறப்பை உணர்ந்தவாறு சீடன் அவனை அணுகி அவனது உபதேசங்களுக்குச் செவிமடுக்க வேண்டும்.

103. कथं नु मां ज्ञास्यसि तत्त्वतस्त्वं ज्ञातुं स्वमात्मानमुतासमर्थः ।
इत्यज्ञमर्त्यं हसति प्रपञ्च इत्येवमूचै भगवान् गुरुर्नः ॥

103. “நீ உன்னையே அறிய முடியாதவனாகவிருக்கையில் என்னை நானுள்ள நிலையை எப்படி அறிவாய்?” என்று அஞ்ஞானியான மனிதனை உலகம் எண்ணி நகையாடுகிறது என நம் குரு ஸ்ரீ பகவான் கூறியுள்ளார்.

தனது அறிவின் குறுகிய எல்லையை உணர்ந்து சீடன் பணிவுடன் இயங்க வேண்டுமென்பதே இதன் பொருள். பணிவு இல்லாதவன் உண்மையான சீடனாக மாட்டான்.

உலகைப் பற்றிய உண்மையைக் குறித்து பகவான் ஸ்ரீ ரமணரின் விவரமான விளக்கத்திற்கு முன்னுரையாக அடுத்த செய்யுள் அமைகிறது.

104. आविद्यकत्वाज्जगदीक्षणस्य वादं निराधारमिमं प्रदर्श्य ।
जगन्मृषात्वं प्रकटीकरोति स्फुटं गुरुर्नो भगवान् प्रबुद्धः ॥

104. உலகு காணப்படுகிறதேயெனும் வாதம் ஆதாரமற்றது ஏனெனில் அஞ்ஞானத்தினால் அக்காட்சி நிகழ்கிறதெனக் காட்டி உலகு மெய்யன்று என்பதை ஞானியாகிய நம் குரு ஸ்ரீ பகவான் விளக்குகிறார்.

தனது உண்மை ஸ்வரூபத்தை அறியாத மனிதனின் உலக அறிவும் தவறாகவே இருக்கும். இந்த உண்மையை பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் மீண்டும் மீண்டும் போதித்துள்ளார். உலகத்தைச் சரியாக அறிய விரும்புவன், முதலில் தன்னையே சரியாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு மனிதனின் மூல அவித்தை அவனது உலக அறிவை எவ்வாறு பாதித்துப் பொய்விக்கிறதென்பதை அடுத்து வரும் சில செய்யுள்கள் காட்டுகின்றன.

105. शरीरमेवात्मतयाऽवगम्य तत् सत्यमेवेत्यपि निश्चयेन ।
प्रत्येति सत्यं सकलं हि रूपं सर्वोऽपि जन्तुः परिदृश्यमानम् ॥

105. ஒவ்வொரு பிராணியும் உடலே தானென்று நினைத்து உடல் உண்மையென தீர்மானித்து, காணப்படும் எல்லா ரூபங்களுமே உண்மையென நம்புகிறது.

காணப்படுவதனைத்தும் ஒரு உருவே. எனவே, உருவங்கள் மெய்யா என்பதே முதலாவதாக எழும் கேள்வி. காண்பவன் ஒவ்வொருவனுமே எல்லா உருவங்களும் மெய்யென்ற முடிவுக்கு வருகிறான். ஆனால், இந்த முடிவுக்கு வருவதில் எடுக்கப்படும் முதன்மையான அடியே இந்த உடலே ஆன்மா என்ற தவறான எண்ணந்தான். வேதாந்தமோவெனில் உடல் ஆன்மா அன்று என்றும், உண்மையில் ஆன்மா உருவற்றது என்றும், எனவே காணப்படுவதெல்லாம் ஆன்மாவன்று என்ற அடிப்படையிலேயே துவங்குகிறது. உள்ளது. ஸந்தேஹமின்றி ஆன்மா மெய்யாகவிருக்கையில் அந்த மெய்யை தவறாக உடலுக்குக் கற்பிக்கப்படுகிறது. ஆகையால், உலகின் ஒரு பகுதி தவறாக மெய்யெனக் கருதப்படுகிறது. இந்தத் தவறுதான் பொய்யான உலகை நாம் மெய்யெனக் கருதும் பிரமைக்குக் காரணம். இந்தச் செய்யுளும், அடுத்து வரும் செய்யுட்களும் 'உள்ளது நாற்பதின்' நான்காம் செய்யுளுக்கு விளக்கம் தருகின்றன.

106. रूपाणि सर्वाणि मृषैव तस्मान्न तानि सत्यानि हि बुद्धुपुंसः ।
यदस्ति सत्यं तदरूपमेव न रूपि किञ्चित् परमार्थदृष्ट्या ॥

106. எனவே, உருவங்கள் யாவுமே உண்மையல்ல. ஞானிக்கு அவை மெய்யல்ல. மெய்யோ உருவமற்றது. பரமார்த்த (ஆன்மீக) திருஷ்டியில் அல்லது உண்மை விழிப்புணர்வில் எதுவுமே உருவமற்றது.

இது பின்வருமாறு விளக்கப்படுகிறது.

107. दृश्यैक्या पश्यति रूपिणं स्वं सरूपकं विश्वमुताज्ञमर्त्यः ।
सा दृष्टिरज्ञानमयीति हेतोः प्रमाणहीनैव हि विश्वसत्ता ॥

107. ஒரே வகையான பார்வையில் அஞ்ஞானி யொருவன் தன்னையும், உலகினையும் உருவங்களாகவே காண்கிறான். அந்தப் பார்வை அஞ்ஞானமயமானதென்கிற காரணத்தால் உலகு மெய்யென்று நிரூபிக்கப் பிரமாணமேதுமில்லை.

108. वपुःप्रपञ्चाविति दृश्यमेकं वीक्षाऽप्यवीक्षाऽप्युभयोः सहैव ।
विनाऽऽत्मनो रूपमिदं शरीरं किं न्वीक्षते कश्चन विश्वमेतत् ॥

108. உடல், உலகு இரண்டும் பிரிக்கப்பட முடியாத ஒரே தோற்றம். இரண்டும் ஒன்றாகக் காணப்படுபவை, அன்றேல் இரண்டுமே காணப்படா. ஆன்மாவின் உருவாகிய இந்த உடலைவிட்டு உலகத்தை யாரேனும் காண்கின்றனரோ?

உடலையும், உலகையும் ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்றை நாம் பார்ப்பத்தில்லையென்ற உண்மையை நாம் இதுவரை உணரவில்லை. பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் சுட்டிக் காட்டிய பிறகே நாம் அதை உணர்கிறோம். ஆன்மா உண்மையாகவே உருவற்றிருப்பதால் அதை விட்டு வேறானதில்லாததாலும், காணப்படும் காட்சி முழுவதும் நம்பத்தகாததே.

உறக்கத்தில் உடலில்லாமலேயே, நாம் கனவுலகைக் காண்கிறோமே என்று மறுப்புத் தெரிவித்தால், அதற்கான விடை இதோ.

109. स्वाप्नं प्रपञ्चं वपुषा विहीनाः पश्याम इत्येवमुदीयते चेत् ।
तिसृष्ववस्थास्वपि चास्ति देहः कदाऽप्यदेही न भवेद्धि जीवः ॥

109. கனவுலகினை நாம் உடலின்றிக் காண்கிறோமேயென்று கூறப்பட்டால், கனவு, நனவாதி மூன்று நிலைகளிலும் உடலுள்ளது. ஜீவாத்மா உடலன்றி ஒருபொழுதுமிருப்பதில்லை.

இங்கு ஆன்மாவைப் பற்றிய பேச்சில்லை, கூறப்படுவது ஜீவனைப் பற்றியே. பகவான் ஸ்ரீ ரமணரது போதனையில் ஆன்மாவும் ஜீவாத்மாவும் வெவ்வேறென்பதைப் பின்னர்

காண்போம். இந்தச் செய்யுளும் அடுத்து வரும் செய்யுளும் 'உள்ளது நாற்ப'தின் ஐந்தாம் செய்யுளின் பொருளைத் தருகின்றன.

110. देहास्त्रयः सन्ति हि सर्वजन्तोः स्थूलोऽपि सूक्ष्मोऽपि च कारणात्मा ।
मनोमयः सूक्ष्म उदीयते चाप्युक्तस्त्यविद्यैव च कारणाख्यः ॥

110. எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் மூன்று உடல்களுண்டு. ஸ்தூல உடல், சூக்கும உடல் மற்றும் காரண உடல். மனதே நுட்ப மெய் அல்லது சூக்கும உடல் எனப்படுகிறது. அவித்தையே காரண உடலாகும்.

111. उक्तं शरीरत्रितयं यदेतत् तत् पञ्चकोशात्मकमुच्यते च ।
मध्यं त्रयं सूक्ष्मशरीरमुक्तं कोशोऽन्तिमः कारणदेह उक्तः ॥

111 இங்கு கூறப்பட்ட மூவகை உடல்கள் பஞ்ச கோசங்களாகவும் கூறப்படுகின்றன. மத்தியிலுள்ள மூன்று கோசங்கள் சூக்கும உடலெனப்படுகின்றன. ஐந்தாம் கோசம் காரண உடலெனப்படுகிறது.

ஸ்தூல சரீரம் என்பது பஞ்சகோசங்களில் முதலாவதான அன்மமய கோசம் உணவினால் உண்டாவது. இது மிகவும் வெளிப்படையாகயால் இது பற்றி இச்செய்யுளில் கூறப்படவில்லை.

112. यावन्न बोधात् त्रितयं विनश्येत् स्याद् देहवानेव हि जीवनामा ।
तुरीयभावे ह्यशरीरताऽस्ति सहैव यस्मिन्त्रितयं विनश्येत् ॥

112. எது வரையில் ஞானத்தினால் இம்மூவகை உடல்களும் அழியவில்லையோ, அதுவரையில் ஜீவாத்மா உடலளவாகவே விருப்பான். மூன்று மழியும் துரீய நிலையில்தான் உடலில்லாமை உண்டு.

113. **स्वाविद्यया कल्पयतेऽन्यदेहं स्वप्ने मनोऽन्यद् भुवनं स्वयं हि ।
स्वाप्नेन देहेन सहैव सुप्तः स्वप्नं जगत् पश्यति न त्वरूपः ॥**

113. தனது அவித்தையாலேயே, மனது மற்றொரு உடலையும், மற்றொரு உலகையும் தானாகவே கனவு நிலையில் கற்பித்துக் கொள்கிறது. உறங்குபவன் இந்தக் கனவுடலுடனேயே கனவுலகத்தைக் காண்கிறான். உடலன்றியன்று.

இவ்வாறு மறுப்புக்குச் சரியான விடையளிக்கப்படுகிறது.

114. **देहं च विश्वं च समीक्षते हि नेत्रेण देहावयवेन सर्वः ।
कथं प्रमाणं भवितेयमीक्षा विश्वस्य सत्यत्वविचारणेऽस्मिन् ॥**

114. ஒவ்வொருவனும் தனது உடலையும், உலகினையும் அவ்வுடலின் உறுப்பாகிய கண்ணினாலேயே காண்கிறான். உலகின் உண்மையைப் பற்றிய இவ்விசாரணையில் இந்தக் காணுதல் எப்படிப் பிரமாணமாகக் கூடும்?

உடல் உலகின் ஒரு பகுதியேயாதலால், அதன் உண்மையும் ஒரு கேள்விக்குறியே. சான்றில்லாமல் அதை ஏற்றுக் கொள்வதற்கில்லை. ஆனால், உலகின் உண்மைக்கு ஸ்தூலக் கண்களைச் சாட்சியாக ஏற்றுக் கொள்ளும்போது அதுவும் மெய்யெனக் கொள்ளப்படுகிறது. உருவங்களின் உண்மையைப் பற்றிய கேள்வியை மேலும் ஆராய்வோம்.

115. **दृक् स्याद्यथा तादृशमेव दृश्यं दृगाश्रयोऽयं खलु दृश्यभावः ।
दृक् चेत् सरूपाऽस्ति तथैव दृश्यं दृक् चेदरूपाऽस्ति न रूपवीक्षा ॥**

115. காட்சியின் தன்மை காணும் கண்ணைச் சார்ந்துள்ளபடியால், காணும் கண் எத்தகையதோ அவ்வாறே காட்சியுமிருக்கும். காணும் கண் உருவுள்ளதாயின், காட்சியும் அவ்வாறே இருக்கும். கண் உருவற்றதாகில் (ஆத்மாவாகில்) உருவங்கள் காணப்படா.

இந்த இயற்கையின் நியதியை பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் முதன்முதலில் வெளிப்படுத்துகிறார். உருவாகிய ஊனக் கண்ணால் பார்க்கும் பொழுது உருவங்கள் தெரிகின்றன. ஆத்மாவாகிய ஞானக் கண்ணால் பார்க்கும் பொழுது உருவங்கள் தெரிவதில்லை என்று பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் கூறுகிறார். இதிலிருந்து, இந்த தத்துவ ஆராய்ச்சியைப் பொறுத்த அளவில் உருவங்கள் பொய்யே என நிரூபிக்கப்படுகிறது. இது மேலும் விளக்கப்படுகிறது.

116. भात्यज्ञतायां खलु सर्वजन्तोः प्रपञ्च आत्मा द्वितयं सरूपम् ।
अज्ञाननाशे द्वयमप्यरूपमनन्त आत्मैव हि दृक् तदानीम् ॥

116. அஞ்ஞான நிலையில்தான் எல்லாப் பிராணிகட்கும் உலகும் ஆத்மாவும் உருவுள்ளதாகத் தோன்றுகின்றன. அஞ்ஞானமழியுங்கால், இரண்டுமே உருவற்றதாக விளங்கும். ஏனெனில் அப்பொழுது (ஞான நிலையில்) அந்தமிலா ஆத்மாவே கண்.

பரம உன்னத நிலையாகிய மெய்நிலையில் ஆன்மா தனித்துள்ளது. அது எல்லையற்றதென வர்ணிக்கப்படுகிறது. எனவே, அது உருவற்றது. அங்கே காணப்படும் பொருட்கள் ஏதுமில்லை. காண்பதுமங்கேயில்லை. ஆகவே, உருவங்கள் பொய்யே. அவை மெய்யால் அந்தப் பரநிலையில் அவை எஞ்சியிருக்கும்.

117. ज्ञानेक्षया ह्यात्मनि रूपहीने यात्येकतां विश्वमिदं सजीवम् ।
द्रष्टापि दृश्यं भवतो न यस्यां तां ज्ञानवीक्षां निगदन्ति बुद्धाः ॥

117. ஞானதிருஷ்டியில் இவ்வுலகு ஜீவருடன் உருவற்ற ஆத்மாவில் ஒன்றாகக் கலந்து விடுகிறது. அதனில், காண்பானுமில்லை காட்சியுமில்லை. அதை ஞான திருஷ்டியென்று கூறுவர் ஞானியர்.

118. चिद्रूप आत्मैव हि निष्प्रपञ्च एकः पदे स्वे परिशिष्ट आस्ते ।
जन्मौदिषड्भावविकारहीनः स एव तस्माद् गदितः स्वतः सन् ॥

118. அந்த இயல்பான தன்னிலையில் உலகற்றதும், தனித்துள்ளதும், பிறப்பு முதலான ஆறு வகை மாறுதல்களற்றதும், சித்துருவாகிய ஆன்மாவே எஞ்சியிருக்கும். எனவே, ஆன்மாவே ஸ்வயம் உண்மையென உரைக்கப்படுகிறது.

உலகு ஸ்வயமாகவே மெய்யன்று. அது இரவல் உண்மை என்றதுதான் உண்மை. இது பின்னர் தெளிவாகும்.

119. अनन्तदृह्णाम निगद्यतेऽसौ परः स आत्मा परिपूर्ण एकः ।
न तस्य दृक्त्वं तु यथार्थतोऽस्ति सत्यात्मनो दृश्यविवर्जितत्वात् ॥

119. அந்தப் பராத்பரனாகிய, பரிபூர்ணமாம் ஒருவனாகிய ஆன்மா அந்தமிலாக் கண் எனப்படுகிறான். ஆனால், ஸத்யமாகிய அந்த ஆன்மாவிற்குக் காணப்படும் பொருட்கள் எவையுமின்மையால், அவன் உண்மையில் கண் ஆகான்.

120. अचित्स्वरूपत्वनिवारणाय कृतो दृगित्यत्र पदप्रयोगः ।
ज्ञानस्वरूपत्वमुताद्वयत्वं तस्यैवमुक्ते भगवत्तमेन ॥

120. ஆன்மாவோ அதில் ஸ்வரூபமென்று நினைப்பதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டே பகவோத்தமராகிய ஸ்ரீ ரமணரால் இங்கு 'கண்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு ஆன்மா ஞான ஸ்வரூபமானது, இரண்டற்ற ஒன்று என்ற பொருள் அவரால் அருளப்பட்டுள்ளது.

121. अरूपिणः स्वस्य सरूपतां हि मत्वेक्षते विश्वमिदं सरूपम् ।
अविद्ययाऽध्यस्तमिदं समस्तं ह्यात्मन्यरूपे परसत्यनन्ते ॥

121. உருவற்ற ஆன்மாவை உருவாகக் கருதலாலேயே இவ்வுலகு உருவாகக் காணப்படுகிறது. இதெல்லாம் அந்தமில்லாத, உருவற்ற பரமஸத்யமாகிய ஆன்மா மீது அவித்தையால் ஆரோபிக்கப்பட்டுள்ளதே.

122. **अनामकेऽरूपिणि चित्स्वरूपे तस्मिन्नविद्यापरिकल्पितानि ।
नामानि रूपाणि विभान्ति सद्वत् स्वं रूपिणं पश्यत एव पुंसः ॥**

122. தன்னை உருவாகக் காணும் மனிதனே. நாம ரூபங்களற்ற, சித்துருவின் மீது அவித்தையால் கற்பிக்கப்படும் நாமரூபங்களை மெய் போன்று காண்கிறான்.

123. **आविद्यकत्वं जगदीक्षणस्य विस्पष्टमेवं गुरुणोपदिष्टम् ।
एवं निरस्ता जगतोऽस्य सत्ता दिष्टाऽऽत्मनः क्वलताऽपि सत्या ॥**

123. இவ்வாறு, உலகு காணப்படுவதற்குக் காரணம் மூல அவித்தையே என்று ஸத்குருவினால் தெள்ளத்தெளிவாக உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே, உலகு மெய்யென்பதும் நிராகரிக்கப் பட்டுள்ளது. மேலும் ஆன்மாவின் கைவல்யமே (தனித்துள்ள தன்மை) மெய்யென்றும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

124. **स्थीरीकरोत्यर्थमिमं गुरुर्नो मनोमयत्वं जगतो निरूप्य ।
ततो मृषात्वं मनसोऽहमश्च मूलाज्ञताया अपि चोपदिश्य ॥**

124. முதலாவதாக உலகு மனோமயமானதென்று (அதாவது மனதிலிருந்து பிரிக்க முடியாது) என நிரூபித்து பின்னர் மனது அகந்தை இரண்டும் பொய்யென்றும், இறுதியில் மூல அவித்தையுமே இல்லாததென்றும் உபதேசித்து இந்தப் பொருளை உறுதிப் படுத்துகிறார், நம் ஸத்குருநாதர்.

மேலே தரப்பட்டுள்ள சுருக்கமான போதனை வாசகத்தின் ஆறாவது மற்றும் அடுத்துள்ள செய்யுட்களில் விவரமாக விளக்கப்படுகிறது. இந்த செய்யுளில் கூறப்பட்டுள்ள

வரிசை கிரமத்தில் இந்த விளக்கத்தில் படிப்படியாக முடிவுக்கு வரப்படுகிறது.

மனமின்றி உலகு இல்லாமையால், உலகு மனோமயமே என அடுத்த செய்யுள் காட்டுகிறது.

125. शब्दादिका ये विषयास्त एव रूपं हि विश्वस्य न किञ्चिदन्यत् ।
प्रतीतयस्ते मनसो हि सर्वे तद्विश्वमेतन्मन एव नान्यत् ॥

125. உலகு ஓசைபோன்ற ஐம்புலன்களின் உருவேயன்றி வேறன்று. இவையெல்லாம் மனதின் எண்ணங்களாகின்றன. எனவே, இவ்வுலகு மனமேயன்றி வேறன்று.

126. यद्यस्ति विश्वं मनसो विभिन्नमभानमेतस्य कुतः सुषुप्तौ ।
चिद्रूप आत्माऽस्ति हि तत्र सत्यो यदीयभासा मनसो मनस्त्वम् ॥
यदि सत्यं भवेद्विश्वं सुषुप्तावुपलभ्यताम् ।
यन्नोपलभ्यते किञ्चिदतोऽसत् स्वप्नवन्मृषा ॥

126. உலகு மனதிலிருந்து வேறெனின் ஆழ்துயிலில் உலகு தோன்றாது போவதேன்? அங்கே எதனின் ஒளியால் மனது மனதாகிறதோ அந்தச் சித்துருவாகிய உண்மையாம் ஆன்மா ஆங்கு உளது. உலகு உண்மையாயின், சுழுத்தியில் அது தோன்றட்டுமே! அது சிறிதேனும் தோன்றாமையானால் அது கனவு போன்று பொய்யே.

ஆழ்துயிலில் உலகு காணப்படாதிருத்தல் விவாதத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட முடியாததென்றும், ஏனெனில் அந்நிலையில் மனமும் புலன்களும் ஒடுங்கியிருக்கின்றனவென்றும் வேறு கோட்பாடுடைய சிலர் ஆட்சேபிக்கலாம். அந்த ஆட்சேபனைக்கு இச்செய்யுளின் பிற்பகுதி விடை தருகிறது. மனதிற்கு இயல்பாகவே உணர்வில்லை. மெய்யான ஆன்மாவின் சேர்க்கையினாற்தான் அது உணர்வு பெறுகிறது. அந்த ஆன்மா ஆழ்துயிலில் எஞ்சியிருப்பதால் இந்த ஆட்சேபனை அடிபட்டு போகிறது. புரீ சங்கர பகவத பாதர்களின் விவேக சூடாமணியில் இந்த உத்தியில் விவாதிக்கப்படுவதை காணலாம்.

127. यदा मनश्चेष्टितमस्ति पुंसां तदैव विश्वं खलु भाति तेषाम् ।
मनोमयं विश्वमिदं हि तस्मात् स्वप्ने यथा जागरिते तथैव ॥

127. மனது செயல்படும்பொழுதுதான் மனிதர்களுக்கு உலகு தோன்றுகிறது. ஆகையால் கனவில் போன்று நனவிலும் இவ்வுலகு மனோமயமே.

விழிப்பு மற்றும் கனவு நிலைகளுக்கிடையேயுள்ள ஒற்றுமை அடுத்த செய்யுளில் மேலும் விளக்கப் படுகிறது.

128. यथैव जाग्रज्जगदेवमेव स्वाप्नं स्वकाले प्रतिभाति सद्वत् ।
जाग्रत्प्रपञ्चो व्यवहारयोग्यो यद्वत् तथा स्वाप्न उत स्वकाले ॥

128. நனவுலகு போன்றே கனவுலகும் கனவு காணும் காலத்தில் மெய்யெனத் தோன்றுகிறது. நனவுலகு நனவின்பொழுது எவ்வாறோ, அவ்வாறே கனவுலகும் கனவு காலத்தில் வியவஹாரத்தற்குட்பட்டது.

அடுத்துவரும் செய்யுளில் முடிவு தரப்படுகிறது.

129. स्वाप्नं यथा दृश्यमभिन्नमेव चित्ताद् भवेत् स्वप्नदृशो नरस्य ।
दृश्यं तथा जाग्रति वीक्षकस्य चित्ताद् भवेत् सर्वमभिन्नमेव ॥

129. எவ்வாறு கனவில் தோன்றும் காட்சி கனவு காணும் மனிதனின் மனதிலிருந்து வேறுபட்டதில்லையோ, நனவு நிலையில் காணப்படும், காட்சிகளெல்லாம் காண்போனின் மனதிலிருந்து வேறுபட்டவையன்று. இந்த முடிவுக்கெதிரான மறுப்புகள் இப்பொழுது கவனிக்கப்படும்.

130. मनोमयत्वे जगतः सुसिद्धे सिद्धं मृषात्वं भवतीति भीताः ।
बहिःस्थितत्वं जगतोऽज्ञमर्त्या अनेकधा साधयितुं यतन्ते ॥

130. உலகு மனோமயமானதென நிரூபிக்கப்படின, உலகு பொய்யென்பது உறுதியாகி விடுமென்று அஞ்சி அஞ்ஞானி மனிதர்கள் உலகு (மனதிற்கு) புறத்தேயுளதென்று பற்பல

வழிகளில் நிரூபிக்க முயல்கிறார்கள். இந்த ஆலோசனையில் இம்மாதிரி வாதீடுவோருக்கு இடமேயில்லை என்று முதலில் காட்டப்படுகிறது.

131. जगन्मृषात्वं गदितं तु बुद्धैः स्वान्वेषणात् तुर्यपदस्य लिप्सोः ।
नान्यान् प्रतीदं ह्युपदिष्टमस्ति ततो वृथैवेह तदीयवादाः ॥

131. ஆன்ம விசாரத்தால் தூரீய நிலையடைய விழைவோருக்கு ஞானிகள் உலகு பொய்யென்ற உண்மையை உரைக்கிறார்கள். மற்றவர்களுக்காக அன்று. எனவே இந்த மறுப்புக்களுக்கெதிராக வாதீடுவது வெறும் வீணே.

வேதாந்தத்தின் விசேஷமென்னவென்றால் அதன் எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடியாத போதனைகளை ஏற்றுகொள்ளச் செய்வதற்காக நரகத்தில் தள்ளி விடும் பயத்தையோ, மற்றவையோ காட்டி நிர்ப்பந்தம் செய்வதென்பதில்லை. மாறாக மனம் பக்குவமடைந்து இந்த பாரமார்த்தி உண்மைகளை சிரத்தையுடன் கற்க விரும்பும் பான்மை உள்ளவர்களுக்கே இந்தப் போதனைகள் அளிக்கப்படுகின்றன. சொல்லப்போனால், வேதாந்தப் படிப்பில் ஈடுபடவேண்டாமென்றே சாதாரண மக்களை வேதாந்தம் கேட்டு கொள்கிறது. அதன் அத்துவித போதனையைக் கற்கத் தகுதியுள்ளவர்களைத் தகுதியற்றவர்களிடமிருந்து வேதாந்தம் பிரித்தறிகிறது. இது அதிகார வாதமெனப்படுகிறது.

வேதாந்தப் போதனையை ஏற்பதிலுள்ள சிக்கலைப் பற்றி அடுத்தபடியாகக் கூறப்படுகிறது.

132. स्वप्नस्य विश्वस्य मृषात्मकत्वं
स्वप्ने न शक्नोति हि कोऽपि बोद्धुम् ।
तथैव जाग्रद्भुवनं मृषेति शक्नोति बोद्धुं नहि जागरेऽस्मिन् ॥

132. கனவுலகின் பொய்மையை கனவின் பொழுதே எவரும் அறிய இயலார். அவ்வாறே, நனவுலகு பொய்யென்பது

இந்த நனவின் பொழுது எவராலும் அறிய வொண்ணாதது. கனவுநிலையாகட்டும் அன்றி விழிப்புநிலையாகட்டும் மூல அவித்தை அகந்தை மனத்தின் மீது இடையறாது ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. விழிப்புலகம் பொய்யாகவிருக்கக் கூடுமென்ற எண்ணங்கூட பெரும்பான்மையான மனிதர்களின் மனதில் எழ முடியாமைக்கு இதுவே காரணம். அகந்தையற்ற நிலையின் நேரடியான அனுபவமுள்ளதால் உலகினைப் பற்றியும் உலகற்ற அகந்தையற்ற நிலையைப் பற்றியுமுள்ள உண்மையைப் போதிக்கவல்ல குருவின் திறமை மீது சிரத்தையுள்ள சீடன் கூடுதல் தகுதியுள்ளவன்.

இந்த எதிர்ப்பு தெரிவிப்பவர்களின் வாதங்களிலுள்ள தவறு அடுத்தபடியாகச் சுட்டி காட்டப்படுகிறது.

133. न दोषहीनं भवति प्रमाणं बहिःस्थितत्वे जगतोऽस्य किञ्चित् ।
साध्यं स्वपक्षं बत सिद्धवत्तु कृत्वैव वादांस्त इमे वदन्ति ॥

133. இவ்வுலகு மனத்திற்குப் புறத்தேயுள்ளதென நிரூபிக்க குறையற்ற பிரமாணமேதுமில்லை. தமது கூற்று நிரூபிக்கப்பட்டது போலெண்ணி இவர்கள் தமது சார்பாக வாதங்களைப் படைக்கிறார்கள்.

இந்த எதிர்ப்பாளர்களின் வாதங்களைக் கவனமாகப் பரிசீலித்தால் அவைகளின் வினாவிற்கு விடை பெற இயலாது, தர்க்க சாஸ்திரம்கூறும் வினாவையே இறைஞ்சும் நுட்பமான யுக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று தெரிய வருகிறது.

இவ்வாதங்களில் ஒன்றைக் கீழ்வரும் செய்யுட்களில் கூறி அதை ஆராய்வோம்.

134. अन्तर्हि शब्दादिकबोधजन्म बहिस्तु तत्कारणमस्ति विश्वम् ।
इत्युच्यते चेत् वद सन् कथं स्यादन्तर्बहिश्चेति विभाग एषः ॥

134. ஓசை முதலான ஐம்புலன்களின் உணர்வு மனத்தினுள் எழுகையில் அவற்றின் காரணமாகிய உலகு மனதின் புறத்தேயுளதெனக் கூறப்படின இந்த உட்புற வெளிப்புறப் பாகுபாட்டை மெய்யென எங்ஙனம் கொளலாகும்?

இந்த வாதம் நிரூபணமாகாது. இது தன்னுடைய கருத்தை ஸ்தாபித்தலேயாகும். சற்று கவனித்தால் இந்த வாதத்தின் குறை தெளிவாகத் தெரியும். அதாவது உடலையே ஆன்மாவெனக் கருதி அவ்வாறு கருதுவதால் உடல் மெய்யென்பதற்கு ஆதாரமேதும் கூறாமல், உடலை மெய்யென்று கருதுவதன் விளைவாக புறம் வெளியின் பேதத்தை அது மெய்யென எண்ணுகிறது. ஆனால் நாமோவெனில் உலகின உண்மை ஒரு கேள்விக் குறியாகவிருப்பதால் உலகின ஒரு பகுதியான உடலும் மெய்யாக முடியாததால், இந்த எண்ணம் சரியானதல்லவெனக் காண்கிறோம்.

135. लोकेऽनुभूतः सकलो विभागो देहाश्रयेणैव हि भाति सद्वत् ।
देहस्य सत्तां प्रति न प्रमाणं पृथक् किमप्यस्ति समर्पितं तैः ॥

135. உலகில் நிகழும் அனைத்துப் பாகுபடுகள் அனுபவமும் உடலைச் சார்ந்த மெய் போன்று தோன்றுகிறது. உடல் உண்மையென்று நிரூபிப்பதற்கு தனியாகப் பிரமாணமேதும் அவர்களால் தரப்படவில்லை.

மற்றொரு வாதம் அடுத்தபடியாக மறுக்கப்படுகிறது.

136. अल्पं मनो विश्वमिदं विशालं स्यादन्तरेतन्मनसः कथं नु ।
इत्येष वादोऽप्युत मुग्धैव विशालमुक्तं मन एव बुद्धेः ॥

136. மனது சிறியது. இந்த உலகோ விசாலமானது. அந்த உலகம் இந்த மனதிற்குள் எப்படியிருக்க முடியும்? என்ற வாதமும் தவறானதே. விசாலமாயிருப்பது மனமே (உலகன்று) என்று ஞானிகளால் கூறப்பட்டுள்ளது.

137. आकाशतश्चापि बृहन्मनो हि तस्मिन् हि खादीनि भवन्ति पञ्च ।
चिन्निश्चला ब्रह्म चला मनश्चेत्येवं मनो ब्रह्ममयं निरुक्तम् ॥

137. மனந்தான் ஆகாயத்தைக் காட்டிலுமே விசாலமானது. வெளி முதலாகிய பஞ்சபூதங்களும் அதிலேயே உள்ளன. சித்து (தூய உணர்வு) அசையாதுள்ள நிலையில் பிரஹ்மன் அசையுங்கால் அது மனம். இவ்வாறு மனது பிரஹ்ம மயமானதென (ஹ்ரீ பகவான் ரமணரால்) தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பகவான் ஹ்ரீ ரமணரும் வேதாந்தமும் மூன்று ஆகாசங்களைப் பற்றி கூறுகின்றனர். அவையாவன : பூதாகாசம், சித்தாகாசம் மற்றும் சிதாசம். சிதாசத்தை அதாவது சுத்த சைதன்யாகாசத்தை ஆகாச மெனக் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் அதில் சித்தாகாசம் (மன ஆகாசம்) அடக்கம், சித்தாகாசத்தில் பூதாகாசமும் எல்லா உலகங்களும் அடக்கமென்பதே.

138. सुप्तौ तवासीत् किमिदं न वेति शङ्कास्ति चेत् पृच्छ नरानसुप्तान् ।
आसीदविच्छिन्नतयैव विश्वमित्येव तेषामवगच्छ वाचा ॥

138. இந்த உலகு நீ உறங்கும்பொழுது இருந்ததா இல்லையா என்று ஐயமிருந்தால் (நீ உறங்கும் நேரத்தில்) உறங்காதிருந்த மனிதர்களைக் கேள். அவர்கள் சொல்வதிலிருந்து உலகு இடைவிடாதிருந்ததென அறிக.

இது விடை தரமுடியாத வாதமெனத் துவைதிகள் கருதுகிறார்கள். ஆனால் பகவான் ஹ்ரீ ரமணரிடம் இந்தப் பிரச்சினையை எப்படி சமாளிப்பது என்று வினவிய போது இதுவும் 'வினாவையே இறைஞ்சும்' வகையைச் சேர்ந்ததேயென விளக்கினார். இதை அடுத்தபடியாக காண்போம்.

139. एवं स्वप्नं बत सिद्धवचु कृत्वैव वादोऽयमुदीयतेऽज्ञैः ।
अन्तर्भवन्त्येव हि तेऽप्यसुप्ता नराः प्रपञ्चेऽत्र विचार्यमाणे ॥

139. இவ்வாறு தம் கூற்று நிரூபிக்கப்பட்டு விட்ட ஒன்று என எண்ணியே அஞ்ஞானிகள் இத்தகைய வாதம் புரிகிறார்கள். உறங்காத அந்த மனிதர்களும் விசாரிக்கப்படுமிந்த உலகினுள் அடங்கினவர்களே.

இந்த விஷயத்தில் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் கூறியதை அடுத்த செய்யுள் தருகிறது.

140. वीक्षामहे तान् मनुजानसुप्तान् वयं प्रबुध्यैव हि नैव सुप्तौ ।
असुप्तपुंसां न हि सत्यतायाः किञ्चित् प्रमाणं पृथगस्ति दत्तम् ॥

140. உறக்கத்தில் இல்லாத அம்மனிதர்களை நாம் விழித்த பிறகே காண்கிறோம். நாம் உறங்கும்போதன்று உறங்காத அம்மனிதர்களின் உண்மையை (இருப்பை) நிரூபிக்கத் தனிப்பட்ட பிரமாணமேதும் கொடுக்கப்படவில்லை.

உலகு மெய்யென்ற பொதுவான கருத்தை ஏற்காமைக்குக் காரணம் அது ஆழ்துயிலில் தோன்றாமையே. நாம் உறங்கும் நேரத்தில் உறங்காதவர்களைப் பற்றியும் இதே ஆட்சேபனை பொருத்தமானதே. எனவே துவைதிகளின் இந்த வாதம் முற்றிலும் தோற்றுப் போகிறது. நமது ஆழ்துயிலில் அவர்களை நாம் காண்போமாகில் இந்த ஆட்சேபனைக்கு வலுவிருக்கும் என்கிறார் பகவான் ரமணர். ஆனால் அதுவோ நடக்காத விஷயம். உலகு மெய்யென நம்புவதற்கு இவர்களிடம் ஆதாரமுள்ள வாதங்களில்லையென்பதை அடுத்தப்படியாக பார்ப்போம்.

141. ते चाप्यसुप्ता मनसैव विश्वं जानन्ति नो तेन विना कदाऽपि ।
सर्वस्य तन्मानसमेव विश्वं स्वप्ने यथा जागरितेऽपि तद्वत् ॥

141. (நாமுறங்கியபொழுது) உறங்காதவர்களும் உலகினை மனத்தினாலேயே அறிகிறார்கள். மனமின்றி ஒருபொழுதுமில்லை. எனவே அனைவர் கனவிலோ அல்லது நனவிலோ உலகு மனோமயமே.

மற்றொரு ஆட்சேபனை அடுத்தப்படியாக கூறப்பட்டு மறுக்கப்படுகிறது.

142. भात्येकरूपं हि जगद् बहूनामित्युच्यते चास्य बहिःस्थितत्वम् ।
न वीक्षकाणां बहुता यथार्थेत्युक्त्यैष वादो गुरुणा निरस्तः ॥

142. வெவ்வேறு விதமாய் (ஒரு பொருளை) காண்போர்க்கு உலகு ஒரே உருவாகத் தோன்றுகிறது. ஆகையால் உலகு (மனதிற்கு) வெளியேதானுள்ளது என்றும் கூறப்படுகிறது. காண்போர்களின் பல உருவங்கள் உண்மையல்ல என்று கூறி ஸத்தகுரு இந்த வாதத்தை நிராகரிக்கிறார்.

பல்வேறு ஜீவர்கள் காணப்படுவதும் உலக மாயையின் பகுதியே. எனவே மற்றதைப் போன்றே அதுவும் உண்மையல்ல. இந்த விஷயத்தில் உண்மை எதுவென்பதை அடுத்த செய்யுளில் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் விளக்குகிறார்.

143. अनेकतैषा मनसा कृतैव स्वप्ने यथा जागरितेऽप्यबोधात् ।
नानेकता भाति हि वीक्षकानां सुषुप्तिभावे मनसा विहीने ॥

143. கனவில் தோன்றுவது போலவோ அல்லது நனவில் உள்ளது போலவோ இந்த (ஜீவர்களின்) பன்மை அஞ்ஞானத்தினால் மனதினால் உருவாக்கப்பட்டதே. மனமில்லாத ஆழ்துயிலில் காண்போர்களின் பன்மை இல்லையே.

144. मनः प्रपञ्चं सृजति स्वयं हि स्वप्ने यथा जागरिते तथैव ।
स्वसृष्टमेवेति मनो न वेत्ति स्वप्ने यथा जागरितेऽपि तद्वत् ॥

144. கனவில் உருவாக்குவதைப்போல் நனவிலும் மனது தானாகவே உலகினை உருவாக்குகிறது. ஆனாலும் கனவிலும் நனவிலும் இது தன்னுடைய படைப்பேயென்று மனம் அறிவதில்லை.

145. यथेप्सितं स्रष्टुमशक्तमेव मनोऽवशं सत् सृजति प्रपञ्चम् ।
अतो हि विश्वं सदिति प्रतीत्या भ्रान्तं भृशं संसरति स्वयं च ॥

145. (ஆனால்) மனது ஒரு (மாயை அல்லது அஞ்ஞானம் என்ற) 'உயரிய' சக்திக்குட்பட்டு பிரபஞ்சத்தைப் படைப்பதால் அது அதைத் தன் விருப்பத்திற்கேற்பப் படைக்க இயல்வதில்லை. எனவே, உலகினை மெய்யென நம்பி மயக்கமுற்று மீண்டும் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் அல்லலுறுகிறது. மனதிற்கு இந்தப் பொருத்தமற்ற ஆற்றலும் பலவீனமும் உள்ளன என்பது அடுத்தபடியாகக் காட்டப்படுகிறது.

146. मनोरथे नाटकवीक्षणे च तथा कथासंश्रवणोऽपि चित्तम् ।
प्रत्येति सत्यं सकलं स्वसृष्टमेष स्वभावो मनसो हि नित्यः ॥

146. பகற்கனவு காணும்பொழுதோ, நாடகம் பார்க்கையிலோ அல்லது கதைகள் கேட்கும் பொழுதோ தான் செய்வது போன்றே தான் உருவாக்கும் எல்லாவற்றையும் மெய்யென மனது நினைக்கிறது. என்றும் இது மனிதனின் இயல்பு.

தமது நனவு நிலை அனுபவத்திலிருந்து எடுக்கப்படும் இந்த உதாரணங்கள் தன்னைத் தானே துன்புறுத்திக் கொள்ளும் மனிதனின் இயல்பை நிரூபிக்கின்றன. இந்த இயல்பு கனவு நிலையில் மேலும் மோசமாகிறது. இதன் முடிவு யாதென கீழே காண்க.

147. दृष्टेर्न सृष्टिः पृथगस्ति काचिद् दृष्टिश्च सृष्टिर्द्वयमेकमेव ।
दृष्टेर्विरामो निधनं हि नान्यन्नश्येद्धि विश्वं विजतत्त्वबोधात् ॥

147. சிருஷ்டி திருஷ்டியினின்றும் வேறான ஒன்றன்று. திருஷ்டியும், சிருஷ்டியும் ஒன்றே. திருஷ்டியை நீக்குதலே ஸம்ஹாரம், வேறன்று தனது உண்மையை (ஆன்மாவை) அறிந்த கணமே உலகம் நசித்து விடுகிறது.

அடுத்தபடியாக மனதும் பொய்யேவென்பது விளக்கிக் காட்டப்படுகிறது. அடுத்த செய்யுளில் இந்த விளக்கம் துவங்குகிறது.

148. सिद्धे प्रपञ्चस्य मनोमयत्वे सच्चेन्मनः सन् भविता प्रपञ्चः ।
असन् प्रपञ्चोऽपि मनस्त्वसच्चेत् ततो विचार्या मनसोऽथ सत्ता ॥

148. உலகு மனோமயமென்பது நிரூபிக்கப்பட்டு விட்டதால், மனது மெய்யென்றால் உலகும் மெய்யாகும். மனம் பொய்யென்றால் உலகும் பொய்யாகும். எனவே, மனது மெய்யா என்று விசாரிக்க வேண்டியதாகிறது.

ஆனால் மெய்யென நிரூபிக்கக் கையாளப்பட வேண்டிய பரீகை அல்லது பரீகைகளைப் பற்றிய ஆரம்பக் கேள்வியை முதலில் எடுத்துக்கொண்டு விடை பெற வேண்டும்.

149. कैर्लक्षणैः स्यात् सदसद्विवेक इत्यत्र पूर्वं परिशीलनीयम् ।
सलक्षणं लौकिकसम्मतं यत् तन्न प्रमाणं खलु सद्विचारे ॥

149. எந்த லக்ஷணங்களால் ஸத்தை (மெய்யை) அஸத்தினின்றும் பிரித்தறியலாமென முதன்மையாக ஆராய்தல் வேண்டும். ஏனெனில், மெய்யின் லக்ஷணத்தைப் பற்றி எது ஸம்மதமோ அது ஸத்விசாரத்தில் பிரமாணமாகாது.

150. कीरो यथा शाल्मलिभूरुहस्य लुब्धः फले वञ्चित एव याति ।
एवं स्वयं वञ्चयतः स्वमेव मतं प्रमाणं भविता कथं नु ॥

150. எவ்வாறு கிளி பட்டுப்பருத்தி மரத்தின் பழத்தில் ஆசைகொண்டு அதைப் பெற இயலாது ஏமாந்து செல்கிறதோ, அவ்வாறே தானே ஏமாந்திருப்பவனின் கருத்துக்களை எங்ஙனம் பிரமாணங்களாக ஏற்கக் கூடும் ?

மெய்யோ அல்லது பொய்யோ கிளியின் இந்த நடத்தை பழமொழியாக இடம் பெற்றுள்ளது. மனிதனும் அதே போன்றதான் நடந்து கொள்கிறான். அவன் உலக வாழ்வில் துன்பக் கலப்பேயில்லாத இன்பம் துய்க்க நினைக்கிறான். ஆனால் எப்பொழுதும் ஏமாற்றமேயடைகிறான். இது தன்னையே ஏமாற்றிக் கொள்ளும் அவனது திறமையையே

காட்டுகிறது. தீரயோசிக்கும் இயல்பற்ற மனிதர்களின் அவசர எண்ணங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் தத்துவஞானிகளுக்கு அந்தப் பெயர் என்று எப்படிப் பொருந்தும்?

முற்றிலும் அதிகாரமுள்ள குருவின் சொற்படி பயன்படுத்தப்படாத வரையில் அறிவின் லோகாயதமான சாதனமாகியவை எல்லாம் நம்மை திசை திருப்பி விடுவதுறுதி. இந்த உண்மை அடுத்த செய்யுளில் உரைக்கப்படுகிறது.

151. धीरिन्द्रियाण्यप्युत मानसं च भवन्त्यविद्यापरिचारकाणि ।
अतः प्रमाणानि हि लौकिकानि नैवोपकुर्वन्ति विचारणेऽस्मिन् ॥

151. புத்தி, இந்திரியங்கள் மற்றும் மனது அவித்தையின் ஸேவகர்கள். ஆகையால் லௌகிகப் பிரமாணங்களால் இந்த விசாரத்தில் பயனேதுமில்லை.

தார்க்கிகள் மற்றும் தத்துவஞானிகளின் கணிப்பில் பிரத்யக்ஷமாகக் காணுதல், அனுமானம், உவமை, ஸம்பிரதாயம் அல்லது மரபு இவையே. பிரமாணங்களெனப்படும் அறிவின் லௌகிக சாதனங்கள் மேலே கூறியபடி இவை இயல்பாகவே அவித்தையின் ஸேவகர்களானபடியாலும், அந்த அவித்தையைக் காத்து உறுதிப்படுத்தவே அவை உண்டாக்கப்பட்டபடியாலும் வேதாந்தம் அவற்றைத் தனது தர்க்க வாதங்களில் ஒப்புக்கொள்வதில்லை.

152. सलक्षणं लौकिकसम्मतं यत् तदेतदाविद्यकमित्यसाधु ।
साधोः प्रमाणं गदितो हि बुद्धेः सत्यत्वमिथ्यात्वविभाग एव ॥

152. ஸத்தின் லக்ஷணமென்று லௌகிகங்கள் கருதுவது அவித்தையிலிருந்து பிறப்பதால் அது ஏற்கப்பட மாட்டாது. ஸத்யத்தை மித்தையிலிருந்து பிரித்தறிவதில் ஞானிகளால் கூறப்பட்டுள்ளது ஸாதகனுக்குப் பரிசோதனை.

அந்தப் பரிசோதனை அடுத்தப்படியாகக் கூறப்படுகிறது.

153. भासा स्वया यद्विलसत्यजस्रं विना विकारं च लयोदयाभ्याम् ।
तदेव सत्यं हि ततोऽन्यथा तु सर्वं मृषैवेति वदन्ति बुद्धाः ॥

153. மாறுதலேதுமின்றியும், உதித்தொடுங்காமலும் எது என்றும் தனது பிரகாசத்தினால் ஒளிக்கிறதோ அதுவே ஸத்யம். அவ்வாறில்லாததெல்லாம் பொய்யே என்று ஞானியர் மொழிகின்றனர்.

வேதாந்தத் தத்துவ சாஸ்திரம் இந்தப் பரீக்ஷையை ஒப்புக்கொள்கிறது. உபநிடதங்களும் இதையே கையாளுகின்றன.

அடுத்து பகவத் கீதையிலிருந்து மேற்கோள் கூறப்படுகிறது.

154. कदाऽप्यसत्यस्य भवेन्न सत्ता भवेदसत्ता न सतः कदाऽपि ।
इत्येवमूचे सदसद्विवेकं गीतासु कृष्णो भगवान् स्वयं हि ॥

154. இல்லாததற்கென்றும் இருப்பில்லை. உள்ளதற்கொருக்காலும், இல்லாமையில்லை. இவ்வாறு 'ஸத் அஸத்' வேறுபாட்டினை பகவான் கிருஷ்ணரே கீதையில் கூறியுள்ளார்.

எனவே சில சமயங்களில் தோன்றி வேறு சமயங்களில் மறைபவன் மெய்யல்லவென்று விலக்கப்படுகின்றன.

155. आद्यन्तयोर्भावविवर्जितं यन्मध्येऽपि तद् भावविहीनमेव ।
यदेशकालप्रमितं विभाति तत्सत्यताधीर्बत मुग्धतैव ॥

155. எது ஆதியிலும் கடைசியிலுமில்லையோ அதற்கு இடைக்காலத்திலும் இருப்பில்லைதான். தேச காலங்களில் எல்லைக்குட்பட்டதாகத் தோன்றுவதை ஸத்யமெனக் கருதுவது அறியாமையே.

156. सत्योपमानं गदितं सुवर्णं मिथ्योपमानानि विभूषणानि ।
सत्यं सुवर्णं रुचकान्यपेक्ष्य विनश्वरत्वाद् रुचकानि मिथ्या ॥

156. ஸத்யத்திற்கு உவமையாகப் பொன்னும் மித்தைக்கு உவமையாக நகைகளும் கூறப்படுகின்றன. நகைகளுடன் ஒப்பிடுகையில் பொன் மெய்யானது. நகைகள் அழிந்து போவனவாகையால் அவை பொய்யே.

157. सुवर्णमासन् रुचकानि पूर्वं तदेव मध्येऽपि तदेव चान्ते ।
असन्ति सत्यं विलसन्ति सद्वत् स्वर्णं यथा सन्ति विभूषणानि ॥

157. நகைகள் உருவாக்கப்படுவதற்கு முன்பும், நடுவிலும் (தோற்றத்திலும்) முடிவிலும் (உருக்கப்பட்ட பிறகும்) பொன்னாகவே இருந்தன. அஸத்துகள் ஸத் போன்று ஸத்யத்தின் ஆதாரத்தில் விளங்குகின்றன. நகைகள் பொன்னின் ஆதாரத்தில் உண்மை போன்று.

இங்கு கற்பிக்கப்பட்ட உண்மையே அதாவது மெய்யான ஆன்மாவாகிய ஒரே பரம ஸத்யமே உலகத் தோற்றத்தின் ஆதாரம் என்பதை விளக்கச் சாந்தோக்ய உபநிடத்தில் கையாளப்பட்ட உவமைகளில் இது ஒன்று.

158. रीत्याऽनया विश्वमिदं मनश्च द्वयं च मिथ्यैव परीक्षमाणे ।
इत्येवमर्थो भगवत्तमेन दिष्टो यथा तत्क्रम उच्यतेऽत्र ॥

158. இந்த வகையில் இவ்வுலகினையும் மனத்தையும் ஆராய்ந்து நோக்கின் இரண்டும் பொய்யே. இவ்வாறு பரமபுனிதரான பகவான் ரமணரால் விளக்கப்பட்ட பொருளும் முறையும் இங்கு தரப்படுகிறது.

159. भास्यं जगद् भासकमस्य चेतो लयोदयौ द्वे भजतः सहैव ।
न भात्यविच्छिन्नतया द्वयं चेत्यतो द्वयं चापि मृषेति विद्यात् ॥

159. ஒளிர்விக்கப்படும் உலகும் அதை ஒளிர்விக்கும் மனதும் இரண்டும் ஒன்றாய் உதித்தொடுங்குகின்றன. இரண்டுமே

இடையறாது தோன்றுவதில்லை. எனவே இரண்டுமே பொய்யேன்று அறியப்பட வேண்டும்.

160. भवेत् तु यद्यद् विरलप्रकाशं तत्तज्जडत्वेन परप्रकाश्यं ।
जडस्य सर्वस्य च भासकं यत् स्वयम्प्रभं तद्धि चित्तिस्वभावम् ॥

160. எதெது விட்டுவிட்டு ஒளிக்கிறதோ அதெது ஜடப்பொருள். எனவே, அது பிறவொன்றின் ஒளியால் ஒளிர்வது. எது எல்லா ஜடப்பொருட்களையும் ஒளிர்விக்கிறதோ அது தானாயொளிர்வது. அதுவே தூய உணர்வாகிய சித்தின் இயல்பு.

இங்கு ஒளி என்று கூறப்படுவது கதிரவன், திங்கள் அல்லது விளக்குகளின் ஒளி ஆகாது. சைதன்யத்தின் ஒளியே அது என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

உண்மையை அறியப்படும் சோதனையில் இரு நிபந்தனைகள் கூறப்பட்டன. அவையாவன அந்தப் பொருள் தொடர்ச்சியாகவும், இடையறாதும் ஒளிர வேண்டும். இரண்டாவதாக அது தானாய் ஒளிர்வதாக இருத்தல் வேண்டும். இவை இரண்டுமே இணைபிரியாதனவாகையால் இவை இரண்டுமொன்றே. பரம ஸத்யமொன்றினாலேயே முதல் நிபந்தனை நிறைவேற்றப்படுகிறதெனக் காட்டப்பட்டது. இங்கு இரண்டாவதும் பரம ஸத்யம் ஒன்றாலேயே நிறைவேற்றப்படுவது காட்டப்படுகிறது. எனவே, வேதாந்த பரமான பார்வையில் அது ஒன்றே மெய்யாக இருக்க முடியும், வேறெதுவுமன்று. மனதும் மெய்யன்று, உலகமும் மெய்யன்று.

161. स्वतत्त्वबोधादहमादिनाशे यच्छिष्यते शान्तपदे परस्मिन् ।
सत्यं तदन्यन्निरिवलं मृषेति जानीमहेऽस्मद् गुरुदेववाग्भिः ॥

161. தன் ஸ்வரூபத்தை அறிவதனால் அகந்தை முதலானவை அழியுங்கால் மிக உயர்வான சாந்த நிலையில் எது

எஞ்சுகிறதோ அதுவே மெய்யானது, பிற யாவும் பொய்யே என்று நமது குருதேவரது சொற்கள் மூலம் அறிகிறோம்.

இவ்வாறு மெய்மைக்கு வேதாந்தம் கண்டுள்ள பரீக்ஷையைப் பிரயோகித்து இணை பிரியாத ஜோடியாகிய மனதும் உலகும் மெய்யன்றென்றும் பிரஹ்மனாகிய மெய்யான்மா ஒன்றே ஸத்யமென்றும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இனி பின்வரும் செய்யுளில் ஒரு ஐயமெழுப்பப்பட்டுத் தீர்க்கவும் படுகிறது.

162. मनोऽपि मिथ्या यदि शून्यतैव प्राप्ता सुषुप्तौ न हि किञ्चिदस्ति ।
ये वादमेवं समुदाहरन्ति स्वानेव तेऽज्ञा वत विस्मरन्ति ॥

162. மனமுமே பொய்யெனின் வெறும் சூன்யமே மிஞ்சும். ஏனெனில் ஆழ்துயிலில் ஒன்றுமேயில்லையே. இவ்வாறு வாது செய்திடும் அஞ்ஞானிகள் தம்மையே மறக்கிறார்கள். அவ்வளவே!

163. शून्यत्वमेतद्विदितं कथं नु नैवास्य साक्षी यदि कश्चिदस्ति ।
निस्साक्षिका नेव हि शून्यतेयमतो न शून्यत्वमिदं यथार्थम् ॥

163. இந்தச் சூன்யத்தைக் காணும் ஸாக்ஷி யாருமில்லையெனில் இந்தச் சூன்யம் எவ்வாறு அறியப்பட முடியும்? ஆகவே இந்தச் சூன்யத்தைக் காணும் ஸாக்ஷியாரும் இல்லை என்பது தகாது. எனவே, இந்தச் சூன்யம் உண்மை என நிச்சயமாகக் கூற முடியாது.

164. शून्यत्ववादो भगवत्तमेन निस्संशयं ह्यस्ति निरस्त एवम् ।
नास्माकमत्रास्ति हि काऽपि शङ्का तुर्येऽस्ति शिष्टः खलु
सत्य आत्मा ॥

164. இப்பேர்ப்பட்ட சூன்யவாதம் ஐயம் திரிபற ஸ்ரீ பகவானால் நிராகரிக்கப்படுகிறது. இதில் சந்தேகமேயில்லை. ஏனெனில் துரீய நிலையில் ஸத்யமான ஆத்மா ஒன்று மட்டுமே எஞ்சியுள்ளது.

165. आत्मा स्वयञ्ज्योतिरहंस्वरूपो भाति स्वभासा हृदि सर्वजन्तोः ।
सर्वोऽप्यतः स्वं समवैति सन्तं नास्मीति को न्वस्ति वदन्नृलोके ॥

165. அனைத்துப் பிராணிகளின் இதயத்துள்ளும் ஸ்வயம் பிரகாசமான ஆன்மா தனது ஒளியில் உருவாக ஒளிர்கிறது. எனவே எல்லோருமே தம்மை மெய்யாக அறிகிறார்கள். 'நான் இல்லை' யென்று கூறுபவன் இந்த மனிதருலகில் உளனோ?

இங்ஙனம் ஆன்மா தானாகவே வெளிப்படுகிறதென்பது தெளிவாகிறது. அதாவது ஆன்மாவை நேர்முக அனுபவத்தினாலறிய முடியுமே தவிர அனுமானத்தினாலன்று. ஆனால் பல தத்துவ ஞானிகள் இதை அறியவில்லை போலும்!

166. मन्ये ततोऽस्मीत्यनुभूयते तु वृत्त्या धियः कैश्चन नैजसत्ता ।
अमी गजं यान्तमुपेक्ष्य मन्दाः पदानि वीक्ष्य प्रतियन्ति पश्चात् ॥

166. சிலரால் 'நான் நினைக்கிறேன் எனவே நானிருக்கிறேன்' என்ற மனதின் செய்கையினால் தமது இருப்பு உணரப்படுகிறது. தம்மைக் கடந்து செல்லும் யானையைக் கவனியாது விட்டு பின்னர் அதன் அடிச்சுவடுகளைக் கண்டு தெரிந்து கொள்ளும் மந்த புத்தி உடையவர்களைப் போன்றவர்கள் இவர்கள்.

167. सर्वानुभूताऽस्ति हि नैजसत्ता सुषुप्तिभावे मनसा विहीने ।
सुखं मया सुप्तमिति ब्रुवाणः सुखस्मृतिं च प्रकटीकरोति ॥

167. மனமில்லாத ஆழ்துயிலில் அனைவருமே தமது இருப்பின் அனுபவம் பெறுகிறார்கள். 'நான் ஆனந்தமாக உறங்கினேன்' என்று உறங்கினவனும் தனது ஆனந்தத்தின் நினைவை வெளிப்படுத்துகிறான்.

168. अन्यानुभूतस्मरणं कुतः स्यात् स्वैरानुभूतं हि सुखं सुषुप्तेः ।
अन्योऽहमन्यः पुरुषः सुषुप्तेः पूर्वं य आसीदिति को नु वक्ति ॥

168.பிறர் அனுபவித்த ஆனந்தத்தை வேறு ஒருவன் எவ்வாறு நினைவுகூறமுடியும்? ஆழ்துயிலில் ஆனந்தம் தன்னால்தான் நுகரப்பட்டது. அத்துயிலுக்கு முன்னிருந்தவன் வேறு, நான் வேறு மனிதனென்று எவர் சொல்வார்? பகவான் ஸ்ரீ ரமணரே சுட்டிக் காட்டியது போன்று ராமன் உறங்கினால் விழிப்பது ராமனேயன்றி பலராமனல்ல.

169. लयोदयाभ्यां रहिते हि तस्मिन् मनः सविश्वं लयमेति सुप्तौ ।
उदेति तस्माच्च पुनः प्रबोधे शून्यत्ववादोऽयमतो मूषैव ॥

169.லயமும் உதயமுமில்லாத ஆத்மாவில் மனமும் உலகுடன் ஆழ்துயிலில் ஓடுங்குகின்றது. விழிப்பு வந்ததும் ஆத்மாவிலிருந்து மீண்டும் மனம் உலகுடன் எழுகிறது. எனவே இந்தச் சூன்யவாதம் உண்மையல்ல.

170. आधारसद्वस्तु विना कथं नु विश्वं मनश्चेत्युभयं च भायात् ।
रज्जुं विना कोन्विह वीक्षतेऽहिं शुक्तिं विना पश्यति को नु रौप्यम् ॥

170.ஆதாரமான உள்ளபொருள் இல்லாவிடில் உலகும் மனதும் எவ்வாறு தோன்ற முடியும்? கயிறின்றி யார்தான் பாம்பைக் காணுதல் கூடும்? சிப்பியின்றி யார்தான் அதன் ஆதாரமான வெள்ளியைக் காண முடியும்?

171. अस्तित्वभाने भुवनस्य यच्छदस्त्येव सत् किञ्चन चित्स्वरूपम् ।
नो चेत् कथं धीरुदियान्मृषेदमस्तीति भातीत्यपि लौकिकानाम् ॥

171.உலகினிற்கு (மனது உட்பட) இருப்பும் ஒளிர்வும் நல்கும் சித்ஸ்வரூபமான ஒரு மெய்ப்பொருள் உள்ளது உறுதி. அவ்வாறேன்றேல், பொய்யான இவ்வுலகு இருக்கிறதென்றும் தோன்றுகிறதென்றும் உலகாயதமான மனிதர்களுக்கு எண்ணமெழுவதேன்?

172. तद्भास्यमेव द्वितयं च यस्मात् स्वयम्प्रभं तच्चित्तरूपमेव ।
नात्मस्वरूपात् पृथगस्ति सत्यं स्वयम्प्रभं किञ्चन कुत्रचिद्वा ॥

172. இரண்டும் அந்த மெய்ப்பொருளின் ஒளியினாலேயே ஒளிர்விக்கப்படுகின்றன. எனவே, அது ஸ்வயம்ப்ரகாசமான சித்ஸ்வரூபமே. அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலிருந்து வேறாக ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஸத்யம் எதுவும் வேறெங்கும் இல்லை.

173. बोधोदये स्वात्मनि भासमाने नार्केन्दुनक्षत्रगणा विभान्ति ।
तस्यैव भासा खलु भान्ति तानि बहिर्मुखस्याज्ञजनस्य लोके ॥

173. ஞானம் உதித்ததும் ஸ்வ ஸ்வரூபமாகிய ஆத்மா ஒளிக்கிறது. அக்கணம் கதிரவனோ சந்திரனோ விண்மீன்களோ ஒளிர்வதில்லை. வெளிமுகமான அஞ்ஞானியின் உலகில் ஆத்மாவின் ஒளியினாலேயே இவையெல்லாம் ஒளிக்கின்றன.

174. चिता यया भाति जगत् समस्तं भासाऽपि यस्या मनसो मनस्त्वम् ।
सैवात्मरूपं भवतीति हेतोरात्मास्तितायां न हि काऽपि शङ्का ॥

174. எந்தத் தூய உணர்வாம் சித்தினால் அனைத்துலகும் பிரகாசிக்கிறதோ, எதன் ஒளியால் மனதும் மனமாகிறதோ அதுவே ஆத்மரூபமாக இருக்கும் காரணத்தினால் ஆத்மா உள்ளது என்பதில் சிறிதும் ஐயமேதுமில்லை.

175. अस्मीति बोधं न रुणद्ध्यविद्या बोधोऽहमस्मीति तु बोधमेव ।
स्वं वेत्ति सन्तं खलु सर्व एव विहाय वैज्ञानिकवादमुग्धान् ॥

175. அவித்தை 'நானிருக்கிறேன்' என்ற உணர்வுக்குத் தடையாக இல்லை. 'நான் உணர்வாக இருக்கிறேன்' என்ற உணர்வுக்கே அது தடையாக உள்ளது. ஏனெனில் விஞ்ஞான வாதத்தினால் மயங்குபவர்கள் நீங்கலாக மற்றெல்லாருமே தமது இருப்பினை அறிபவர்களே.

176. नित्योऽव्ययः सन्ततभानकः स्वः
सर्वास्ववस्थास्वपि सत्य आस्ते ।
तस्मिन्नधिष्ठानसति ह्यशेषमारोपितं विश्वमिदं विभाति ॥

176. நித்யமானதும், மாறுபடாததும் என்றும் ஒளிர்வதுமான ஆத்மா எல்லா வெவ்வேறு நிலைகளிலும் இடைவிடாமல் மெய்யாகத் திகழ்கிறது. ஆதாரமாகிய அதன் மீது முற்றிலும் ஆரோபிக்கப்பட்டு இப்பிரபஞ்சம் விளங்குகிறது.

177. पूर्णस्य तस्यैव चिदात्मकस्य सत्यस्य सत्तामुपजीव्य सद्वत् ।
समानसं विश्वमिदं विभाति स्वाविद्यया मोहितमानसानाम् ॥

177. தம்மையே அறியாது மனமயக்கமுற்றோர்க்கு இந்தப் பூரண ஸத்யத்தின் மெய்யினால் வாழ்வு பெற்றே இப்பிரபஞ்சமும் மனதும் மெய்யாகத் தோன்றமளிக்கின்றன. பகவான் அருளிய உபதேசம் அடுத்தப் படியாக கூறப்படுகிறது.

178. ब्रह्मैककं सत् सकलस्य जन्तोः स्वयं सदैवाहमहन्तयाऽन्तः ।
भात्यात्मरूपेण हि नान्य आत्मेत्येषाऽस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥

178. எல்லாப் பிராணிகளின் உள்ளத்திலும் எப்பொழுதும் 'நான் நான்' என்று ஆத்ம ரூபமாக ஒரே ஸத்யமாகிய பிரஹ்மம் மாத்திரமே தானாகவே ஒளிக்கிறது, வேறு ஆத்மா இல்லை. இது பரம பவித்ரராகிய பகவானது வாக்கு.

179. चैतन्यमस्मीति मदीयरूपमिति श्रुता मोससनामकेन ।
या देववाणी प्रथिताऽस्ति तस्या भावोऽयमेवेत्यपि सोऽयमूचे ॥

179. 'நான் சைதன்யம் என்பது எனது நிஜ ரூபம்' என்று மோஷேயால் கேட்கப்பட்ட புகழ்பெற்ற தெய்வ வாக்குகளின் பொருளும்துவே என்றும் ஸ்ரீ பகவான் அருளினார்.

180. विज्ञाय सत्यात्मतया तमेव ब्रह्मात्मकं तुर्यपदे लसन्तम् ।
लब्ध्वेव कामानखिलान् सहैव सदैव तृप्ता हि लसन्ति बुद्धाः ॥

180. மெய்யான ஸ்வரூபமாக துரீய நிலையில் ஒளிரும் அந்தப் பிரஹ்மனையே அறிந்தவர்களாக ஒரே நேரத்திலேயே எல்லா ஆசைகளும் நிறைவேறினவர்கள் போன்று ஞானிகள் எப்பொழுதும் திருப்தியுற்றவர்களாக விளங்குகிறார்கள். இதைத் தவிர ஞானிகளின் பரிபூர்ண ஆனந்தநிலைக்கு வேறெந்த விளக்கமுமில்லை.

181. सैषा विशुद्धा चित्तरात्मरूपा स्वाज्ञस्य विश्वाकृतिका हि भाति ।
सत्यात्मनीत्थं विपरीतबुद्धिर्निजस्वरूपानवबोधमूला ॥

181. நிஜ ஸ்வரூபமான அந்தத் தூய சைதன்யம் தன்னை அறியாதவனுக்கு உலகுருவாகவே தோன்றுகிறது. இவ்வாறு நிஜ ஸ்வரூபத்தை சரிவர அறியாததற்குத் தனது நிஜஸ்வரூபத்தை அறிந்து கொள்ளாததே மூல காரணம்.

182. आविद्यकं विश्वमिदं सदैव समावृणोत्येव हि तत्स्वरूपम् ।
धीरिन्द्रियाण्यप्युत मानसं च भवन्त्यविद्यापरिचारकाणि ॥

182. அவித்தையால் உண்டாகிற உலகம். அந்த நிஜ ஸ்வரூபத்தை என்றும் மறைப்பது தெளிவு. புத்தி, இந்த்ரியங்கள், மனதும் கூட அவித்தையின் சேவகர்களே.

183. अतः प्रमाणानि हि लौकिकानि प्रत्यक्षमैतिह्यमुतानुमानम् ।
प्रतारणायैव भवन्ति जन्तोर्नैवोपकुर्वन्ति हि बोधलब्धयै ॥

183. எனவே லௌகிகப் பிரமாணங்களாகிய ப்ரத்யக்ஷம், ஐதீகம், அனுமானம் எல்லாம் பிராணிகளை ஏமாற்றுபவையாக ஆகின்றன. ஞானம் அடைவதற்கு அவை உதவுவதில்லை.

184. अतः किमाश्चर्यामिदं यदज्ञा मत्वा स्वतः सत्यमिमं प्रपञ्चम् ।
संसारिणं च प्रतियन्ति पूर्णं शिवं सदात्मानमसङ्गमेकम् ॥

184. எனவே இந்தப் பிரபஞ்சம் ஸ்வயமாகவே மெய்யானதெனக் கருதி, இரண்டற்ற ஒன்றானதும் பூரணமும் சிவமானதுமான தூய உணர்வாகிய ஆன்மாவை ஸம்ஸார பந்தமுற்றதாக அஞ்ஞானிகள் எண்ணுவதில் வியப்பென்ன உள்ளது ?

185. निरुक्तमेवं जगतो मृषात्वं नैकोपमानेन सुबोधमस्ति ।
अतः स्फुटीकर्तुमिदं मुमुक्षोस्तिस्त्रो गुरुर्वक्त्युपमाः क्रमेण ॥

185. இவ்வாறு விளக்கப்பட்ட உலகின் இல்லாமை ஒரு உவமையின் மூலம் எளிதில் அறியக் கூடியதல்ல. ஆகையால் இதை முமுகுகளுக்கு விளங்க வைப்பதற்காக ஸத்குரு முறையே மூன்று உவமைகள் கூறுகிறார்.

186. भ्रमः प्रपञ्चस्य सदात्मरूपे रज्ज्वां यथाऽहेरिति दशितेऽर्थे ।
उक्तोपमाया विषमत्वबुद्ध्या शिष्यस्य शङ्का समुदेति काचित् ॥

186. மெய்யான ஆத்மாவின் உருவில் பிரபஞ்சத்தின் பொய்த் தோற்றம் கயிற்றில் பாம்பு போல் ஆகுமென்ற பொருள் விளக்குகையில் கூறப்பட்ட உவமை பொருத்தமற்றதெனக் கருதும் சீடனுக்கு ஒரு ஐயமெழுகிறது.

187. सर्पभ्रमः शाम्यति रज्जुबोधान्नैवं जगद् भ्रान्तिरपैति साधोः ।
श्रुत्याऽपि युक्त्या विदितेऽपि तत्त्वे पूर्वं यथा दृश्यत एव विश्वम् ॥

187. கயிறென்றறிந்த பின் பாம்பென்ற மயக்கம் விலகுகிறது. ஆனால் ஸாதகனுடைய உலகப் பிரமை அவ்வாறு விலகுவதில்லை. மறைகள் மூலமாகவும் வாதங்கள மூலமாகவும் (உலகு மெய்யென்ற) உண்மையை அறிந்த

பிறகும் உலகம் உண்மையாகவே தோன்றிக் கொண்டே இருக்கிறது. இந்த வித்தியாசமான தோற்றத்தின் விளக்கம் கீழே தரப்படுகிறது.

188. जगद्भ्रमो नैति परोक्षबोधानिरास्पदेयं खलु तेन शङ्का ।
तथाऽपि सन्देहनिवारणाय गुरुद्वितीयामुपमां ब्रवीति ॥

188. உலகப் பிரமை சுட்டறிவினால் அகல்வதில்லை. எனினும் ஸந்தேகம் உள்ளதே. அந்தச் ஸந்தேஹம் விலகுவதற்கு ஸத்தகுரு இரண்டாம் உவமையைக் கூறுகிறார்.

189. भूयोऽपि वीक्षा मृगतृष्णिकाया अस्त्येव तत्त्वे विदितेऽपि तस्याः ।
एवं निरस्तेऽपि च संशयेऽस्मिच्छुदेति भूयोऽपि च संशयोऽत्र ॥

189. கானல் நீர் மாயையென்று தெரிந்த பிறகும் கானல் நீர் தோன்றவே செய்கிறது. இவ்வாறு இந்த ஸந்தேஹம் தெளிந்த பிறகும் மீண்டுமொரு ஸந்தேஹம் இங்கு எழுகிறது.

190. कार्योपयोगीनि हि जागतानि वस्तूनि नैवं तु मरीचिकाम्भः ।
अत्रोच्यते स्वप्नसमीक्षितानि कार्योपयोगीनि तथाऽपि मिथ्या ॥

190. இந்த ஸந்தேஹம் மறுக்கப்படுகிறது. உலக வஸ்துகள் சிற்சில கார்யங்களுக்குப் பயன்படுவன, கானல் நீரோ அப்படியல்ல என்று கூறினால் கனவில் காண்கிற பொருட்கள் (கனவில்) மட்டும் கார்யங்களுக்கு பயன்படுபவையே. எனினும் அவை பொய்யே என்பதே விடை.

191. कार्योपयोगीन्यपि तद्वदेव मिथ्यैव वस्तून्यपि जागतानि ।
स्वप्नो ह्ययं जागरिताभिधानः स्वाज्ञाननिद्रावशगस्य जन्तोः ॥

191. அது போன்று உலகு வஸ்த்துகளும் அவைகள் தோன்றும் சமயத்தில் பயன்படுபவையாக இருப்பினும் அவை

பொய்யே. நனவு என்று பெயருள்ள இந்நிலையும், ஸ்வரூபஞானமின்மையெனும் துயில்வாய்ப்பட்ட பிராணிகளின் கனவே.

192. निद्रेयमज्ञानमयी न यावद् व्यपैति साधोरपरोक्षबोधात् ।
स्वप्नोऽनुवर्तेत हि जागराख्यो यस्मिञ्जगत् सत्यवदेव भाति ॥

192. அஞ்ஞானமாகிய இந்த உறக்கம் ஸாதகனின் அபரோக்ஷ ஞானத்தினால் கலையும் வரை உலகு மெய் போன்று தோன்றும். இந்த நனவெனப் பெயரிடப்படும் நிலையாகிய கனவு தொடரவே செய்யும். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் மெய்மையின் லக்ஷணம் மீண்டும் கூறப்படுகிறது.

193. ज्ञेयं हि सत्यत्वमबाधितत्वं बाध्यत्वमेवात्र मृषात्वलिङ्गम् ।
आत्मैव सन्नित्यमबाधितत्वान्मृषा जगद् बाध्यतयाऽऽत्मबोधे ॥

193. மெய்மை பாதிக்கப்பட முடியாதென்பதும், பொய்மை பாதிக்கப்படக் கூடியதென்பதும் அறியப்பட வேண்டும். என்றுமே பாதிக்கப்படாமலுள்ளதால் ஆன்மாவே ஸத்யமானது. ஆன்ம ஞானம் நிகழ்ந்ததுமே அழிந்து மறையும் பிரபஞ்சம் பொய்யானது. உலகின் பொய்யான இயல்பு அடுத்தபடியாக தெளிவாக்கப்படுகிறது.

194. आत्मन्यधिष्ठानसति ह्यशेषमारोपितं विश्वमिदं विभाति ।
अतो न विश्वं नरशृङ्गतुल्यं सत्यं स्वतो नेत्युपदिश्यते तु ॥

194. ஆதாரமாகிய மெய்யாம் ஆன்மாவின் மீது இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் ஆரோபிக்கப் பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. எனவே, பிரபஞ்சம் மனிதனின் கொம்பு போல் அன்று. அது ஸ்வயமாகவே மெய்யல்ல என்றே உபதேசிக்கப்படுகிறது.

இந்த வேறுபாடு முக்கியமானது. பொய்மை இருவகையானது. ஒன்று அடியோடு பொய்யானது. அதை மெய்யென்று நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாத மனிதக் கொம்பு, முயல் கொம்பு போன்றது.

அதற்கு ஆதாரம் அல்லது அடித்தளம் கிடையாது. மற்றொன்று கயிற்றுப் பாம்பு போல் மெய்ப்போன்று தோன்றக்கூடும். உலகின் பொய்மை இந்த இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தது. அது சுயமாகவே மெய்யன்று. அதன் ஆதாரத்தின் காரணமாகவே அது மெய்ப்போல் தோன்றுகிறது. இது பின்னர் விளக்கப்படும்.

இதுவரை பிரபஞ்ச முழுமையின் மெய்மை-பொய்மை பற்றி விவாதிக்கப்பட்டது. மேற்கண்ட முடிவுக்கும் வரப்பட்டது. பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் அடுத்தபடியாக இதே விஷயத்தை விவரமாக எடுத்துக் கூறி இந்த முடிவையும் உறுதிபடுத்துகிறார்.

195. भेदैरनन्तैः प्रविभक्तमेव प्रतीयते विश्वमिदं हि सर्वम् ।
भेदा इमे चापि भवन्ति मिथ्येत्यर्थं गुरुनो विशदीकरोति ॥

195. இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதுமே கணக்கற்ற பகுதிகளாகப் பாகுபடுத்தப்பட்டது போல் தோன்றுகிறது. இந்தப் பகுதிகளும் (தனித்தனியே பார்த்தாலும் கூட) பொய்யே என்ற அர்த்தத்தை நம் ஸத்குரு விளக்கியருளுகிறார்.

196. भेदं च जीवेश्वरयोस्तथाऽन्यान् प्रत्येति भेदान् मन एव सर्वान् ।
भेदप्रतीतिर्मनसो हि धर्मो भावेऽमनस्के न हि सन्ति भेदाः ॥

196. மனமே ஜீவேச்வர பேதத்தையும் மற்றும் எல்லா பேதங்களையும் காண்கிறது. பேதங்களைக் காண்பது மனத்தின் இயல்பே. மனமற்ற நிலையில் பேதங்கள் இல்லை. மனமிருக்கும் நனவு, கனவு நிலைகளில் பேதங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆழ்துயிலாம் சுழத்தியிலும், துரீய நிலையிலும் அவ்வாறில்லை. ஏனெனில் ஏற்கெனவே காட்டியபடி அந்நிலைகளில் மனமில்லை. அடுத்தபடியாக பேதத் தோற்றத்தின் மூலம் காட்டப்பட்டு கூறப்படுகிறது.

197. मनः प्रतीत्यात्मकमेव तस्मादज्ञानभूतं बत भेदजातम् ।
सर्वप्रतीतिर्मनसस्तु मूलं भवत्यनात्मात्मभिदाप्रतीतिः ॥

197. ஆகவே, அஞ்ஞானிகளின் அனுபவமாகிய இந்த பேதங்களின் மொத்தமும் மனதின் காட்சியே. மனதின் எல்லாக் காட்சிகளுக்கும் மூலம் ஆன்மா-அனாத்மா பேத எண்ணமே.

198. सैषा शरीरोऽहमिति प्रतीतिः संसारवृक्षस्य निदानभूता ।
प्रतीतिरेषा गदिताऽज्ञैवेत्याविद्यका एव समस्तभेदाः ॥

198. இந்த உடல் நான் என்ற நினைப்பே ஸம்ஸார விருக்ஷத்தின் மூல காரணம். இந்த நினைப்பே அஞ்ஞானமென உரைக்கப்படுவதால், எல்லாப் பேதங்களுமே அஞ்ஞானத்தின் விளைவே.

199. जीवाभिधानं मन एव भेदानविद्यया कल्पयतीक्षते च ।
सुषुप्तिभावेऽपि तुरीयभावे जीवेश्वराद्या न हि सन्ति भेदाः ॥

199. ஜீவனென்று அழைக்கப்பெறும் மனமே அஞ்ஞானத்தால் பேதங்களைக் கற்பிக்கவும் காணவும் செய்கின்றன. ஜீவன் ஈசுவரன் போன்ற பேதங்கள் ஆழ்துயிலிமில்லை துரீய நிலையிலுமில்லை.

200. द्वन्द्वानि सर्वाण्यपि च त्रिपुट्यो भवन्त्यसत्यान्यत एव हेतोः ।
सत्यात्मभावे न हि सन्ति तानि न बाध्यते तुर्यपदस्थ एतैः ॥

200. இதே காரணத்தினால் எல்லா இரட்டைகளும் முப்புடிகளும் பொய்யே, மெய்யாம் இயல்பான ஆன்ம நிலையில் அவையில்லை. துரீய நிலையிலிருப்பவன் அதனால் பாதிக்கப்பட மாட்டான்.

அடுத்த இரு சுலோகங்களில் இரட்டைகளுக்கு உதாரணங்கள் தரப்படுகின்றன.

201. अन्तर्बहिर्जन्ममृती समष्टिर्व्यष्टिर्जगत्सृष्टिलयौ तमो भाः ।
आत्माऽप्यनात्माऽप्युत बन्धमुक्ती ज्ञानाज्ञते जीव उतेश्वरश्च ॥
202. स्वेच्छा च दैवं च सुखं च दुःखं दोषा गुणाश्चाप्युत पुण्यपापे ।
इत्याद्यहङ्कारनिदानकत्वात् स्वप्नोपमं वक्ति गुरुः समस्तम् ॥

201-2 அகம், புறம், பிறப்பிறப்பு, ஸமஷ்டி, வியஷ்டி, உலக ஆக்கல், அழித்தல் இருளொளி, ஆத்மா, அனாத்மா, பந்தம், வீடு, அறிவறியாமை, ஜீவன், ஈச்வரன், விதி, மதி, இன்பு, துன்பு இவை போன்றவை தோஷம், குணம், புண்ணியம், பாவம் எல்லாவற்றுக்கும் அகந்தையே காரணமாகையால் இவை கனவுக்கு நிகரானவையே என்று ஸத்தகுரு கூறுகிறார்.

இவையெல்லாம் ஒன்றிற்கொன்று எதிரான இரட்டைக ளெனப்படுவன. முப்புடிகளுக்கு அடுத்த சுலோகத்தில் உதாரணங்கள் தரப்படுகின்றன.

203. ज्ञाताऽपि तज्ज्ञेयमनात्मसंज्ञं ज्ञानं तथा वैषयिकं तदीयम् ।
समस्तमेवं त्रिपुटिप्रकारं चाविद्यकं स्वप्नसमं निरुक्तम् ॥

203. அறிபவன், அனாத்ம உருவாகிய (அவனால்) அறிபடும் பொருட்கள், பொருட்களின் அவனது அறிவு மற்றும் இதுபோன்று திரிபுடிகளாகிய எல்லாம் அஞ்ஞானத்தின் விளைவுகளாகையால் கனவிற்கு நிகரானவையென்று கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆராயுங்கால், உலகு இவ்விரட்டைகள் முப்புடிகளாலான தென்று அறியப்படுகிறது. முதலாவதாக ஜீவன் ஈச்வரனென்ற இரட்டையை எடுத்துக் கொள்வோம்.

204. आत्मन्यविद्यापरिकल्पितौ द्वौ जीवेश्वराख्यौ भवतो न भिन्नौ ।
उपाधिसम्बन्धधिया भिदेयं प्रतीयते सत्यवदज्ञतायाम् ॥

204. அவித்தையால் ஆத்மாவில் கற்பிக்கப்படும் ஜீவன் ஈச்வரனென்ற இரட்டை வெவ்வேறானவையல்ல.

அஞ்ஞான நிலையில் உபாதி ஸம்பந்தமுற்ற புத்தியால் இந்த வேறுபாடு மெய்ப்போல் காணப்படுகிறது.

ஈச ஜீவர்களைப் பற்றிய உபாதி உணர்வு வேறே தவிர இருவரும் வெவ்வேறல்லர். இது அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது.

205. ईशस्य माया गदिताऽस्त्युपाधिर्जीवस्य तूपाधिरबोध एव ।
मायाऽस्त्यधीना परमस्य तस्य जीवस्त्वविद्यापरतन्त्र एव ॥

205. மாயையின் போக்கு ஈசுவரனுடைய உபாதி எனப்படுகிறது. ஞானமின்மையோ ஜீவனுடைய உபாதி. மாயை ஈசுவரனுக்குட்பட்டது. ஜீவனோ அஞ்ஞானத்திற்குட்பட்டவன்.

206. मायाऽप्यविद्या गदिते तु शास्त्रे जीवेशयोर्भेदनिरूपणाय ।
मिथ्यैव भेदोऽयमबोधमूलस्तथाऽपि सत्यो व्यवहारदृष्ट्या ॥

206. ஜீவேசுவரர்களுடைய பேதத்தை விளக்குவதற்காகவே சாஸ்திரத்தில் மாயையும், அஞ்ஞானமும் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த பேதத்திற்கு அஞ்ஞானமே மூலமாகையால் இது பொய்யே. எனினும், வியவஹார (உலக நடப்பு) நோக்கில் இது மெய்யே.

துவைதம் எனப்படும் பன்மைக்கு இது ஒரு விளக்கம். இதற்கு காரணமாகிய அஞ்ஞானம் உள்ளளவும் இது மெய் போலவே தோன்றும். மாயை நிஜ ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் குணமுள்ளது மற்றும் உலகம் தோன்றுவதையும் உண்டு பண்ணுகிறது.

207. द्वैतं भवेत् सत्यवदेव तावद् यावन्न जीवत्वमपैति बोधात् ।
अतो भवेत् सत्यवदेव पुंसां भेदो ह्ययं यद्वदिहान्यभेदाः ॥

207. தன்னை அறியும் ஸ்வரூப ஞானத்தினால்தான் போதமகலும். அதுவரை துவைதம் மெய்ப்போன்று இருக்கும். எனவே

இங்கு பிற பேதங்களைப் போன்றே, இந்த மாயை நிஜஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் மாய சக்தி. அது உலகத் தோற்றத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. பேதமும் மனிதர்களுக்கு பிற பேதங்களை போன்றே மெய் போலத் தோன்றும்.

208. विश्वं परो जीव इति त्रयस्य मृषात्वमुक्तं ह्यविभक्तमेव ।

न कुक्कुटी कल्पयितुं हि शक्या पाकाय चार्धं प्रसवाय चार्धम् ॥

208. உலகு, ஈசன், ஜீவன் என்ற மூன்றில் பொய்மையும் ஒன்றிற்கொன்று பிரிக்கப்பட முடியாத ஒருண்மையாகக் கூறப்படுகிறது. ஒரு பாதி சமையலுக்கு இன்னொரு பாதி முட்டையிடுவதற்கென ஒரு கோழியை எங்கேயும் கற்பனை செய்ய முடியுமா?

உலகு, ஈசன், ஜீவன் இம்மூன்றும் வெவ்வேறாக இன்றி ஒட்டு மொத்தமாகப் பொய் அன்றேல் மெய்யென்று இங்கு போதிக்கப்படும் உண்மையை வலியுறுத்தவே இந்த உவமை தரப்பட்டுள்ளது. எனவே, அவை பொய்யென போதிக்கப்படும் உண்மையை ஒன்றின் விஷயத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு பிறகு இரண்டின் விஷயத்திலும் மறுக்கப்பட மாட்டாது. இது பின்னால் தெளிவாகத் தெரியும்.

209. स्वं देहिनं चाप्युत जीवभूतं यो मन्यतेऽज्ञातनिजस्वरूपः ।

आत्मैव तस्मै भजतीशभावं तमेव भक्त्या स भजोद्दिमुक्त्यै ॥

209. தனது நிஜஸ்வரூபத்தை அறியாமல் தன்னை சரீரமுடையவனென்றோ அல்லது ஜீவாத்மாவென்றோ கருதுபவனுக்கு தன் ஆன்மாவே ஈசனாகிறான். முக்தி பெறும் பொருட்டு அவன் அவனையே (ஈசனும் ஆன்மாவையே) பக்தி செலுத்தி வணங்க வேண்டும்.

இரண்டற்ற ஒன்றில் நம்பும் அத்வைதிக்குமே மற்றும் நாத்திக நம்பிக்கையுள்ளவனாகவும் தேவையுள்ளதென்பது கீழே காட்டப்படுகிறது.

210. सत्यां विदित्वाऽद्वयतां धियैव लब्धुं स्वरूपानुभवं त्वशक्तः ।
कुर्यात् प्रयत्नं भवबन्धमुत्तयै भक्त्या परस्मिन्नापि च प्रपत्त्या ॥

210. தத்துவிதத்தின் உண்மையை புத்தியால் மட்டும் அறிந்து, ஸ்வரூப அனுபவத்தைப் பெற இயலாதவன் பக்தியினாலும், சரணாகதியினாலும் ஸம்ஸாரத்தளையிலிருந்து விடுபெற முயல வேண்டும்.

வெவ்வேறு தகுதிகளுக்கு ஏற்ப இரண்டு வழிகளும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை அடுத்தாற்போல் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

211. धीरस्य पुंसो निजमार्गणं च भीरोः प्रपत्तिः पुरुषे परस्मिन् ।
द्वावेव मार्गौ गदितौ मुमुक्षोरन्तर्भवन्त्यत्र समस्तमार्गाः ॥

211. துணிவுள்ளவனுக்கு ஆன்ம விசாரம். துணிவற்றவனுக்கு இறைவனிடம் அடைக்கலம். இவ்வாறு முழுகூவிவிற்கு இரு வழிகளே வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விரண்டிலும் எல்லா வழிகளும் அடங்கியுள்ளன.

எத்தனையோ வழிகள் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் அவை யாவும் இவ்விரண்டில் அடங்கி விடுகின்றன. துணிவுள்ளவனாம் தீரனைப் பற்றி ஏற்கனவே விவரிக்கப்பட்டு விட்டது. மற்றவன் ஸம்ஸாரக் கடலை கண்டு அஞ்சுகிறான். ஆனால் தம் மனதில் நிரம்பியுள்ள வாசனைகளையும் எண்ணங்களையும் துறந்து, பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் போதித்த ஆன்ம விசாரமெனும் நேர்வழியை கடைபிடிக்கவும் இயலாதிருக்கிறான். இந்த நேர்வழிக்கு ஒரே ஒரு மாற்று வழியான இறைபக்தியின் இறுதிக் கட்டமே சரணாகதி அல்லது பிரபத்தி.

212. अन्वेषयाहङ्कृतिमूलमन्तर्नाशाय तामर्प्यं वा परस्मै ।
मार्गौ द्विधैवं भगवत्तमेन मुमुक्षुपुंसां रमणेन दिष्टः ॥

212. இந்த இரட்டை மார்க்கம் பரம பாவனராகிய பகவான் ரமணரால் முமுகூலிக்களுக்கு இவ்வாறு உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது. அகந்தையை ஒழிக்க அது எங்கே உதிக்கிறதோ அந்த மூலத்தை உள்ளே நாடு அன்றேல் அதை ஈசனுக்கு அர்ப்பணம் செய்.

பக்தியைக் குறைவாக மதிக்கும் அத்வைதி அடுத்தபடியாகக் கடிந்து கொள்ளப்படுகிறான்.

213. अद्वैतिनं स्वं गणयन्नधीरो भक्तिं परस्मिन्नवरां च मत्वा ।
वृथैव जीवत्यभजन् य ईशं मुग्धः स मर्त्यो मलिनान्तरङ्गः ॥

213. தன்னை அத்வைதியென்று நினைத்து (ஈரீ பகவானருளிய விசார மார்க்கத்தைக் கடைபிடிக்கத்) துணிவில்லாதவனாய் இறைபக்தியைக் குறைவாகக் கருதி ஈசனை வணங்காத மூட மனிதன் அந்தரங்கத் தூய்மையற்றவன். அவன் வாழ்வு வீணே.

பக்தன் மற்ற மனிதர்களை விட நல்ல நிலையிலிருக்கிறானென்று அடுத்தபடியாகக் காட்டப்படுகிறது.

214. कूपे यथा रज्जुनिबद्धकुम्भो भक्तो भवेऽस्मिन् भविता तथैव ।
रज्जुं विना कूपनिमग्नकुम्भो यथा तथा भक्तिविहीनमर्त्यः ॥

214. எவ்வாறு கயிறு கட்டப்பட்ட பாளை கிணற்றிலிறக்கப்படுகிறதோ, அவ்வாறே பக்தனும் இந்த ஸம்ஸாரத்திலுள்ளான். பக்தியில்லாத மனிதனின் நிலையோ கயிறால் கட்டப்படாமல் கிணற்றில் விழுந்து மூழ்கிய பாளையை ஒத்ததாகும். பக்தன் இறையருளால் ஸம்ஸாரக் கடலின்றும் மீட்கப்படுவானென்றும், பக்தியற்றவன் மீட்கப் படமாட்டானென்றும் பொருள்.

பக்தி மார்க்கம் அடுத்தபடியாக கூறப்படுகிறது.

215. य आसुरीं सम्पदमाश्रयन्ते न भक्तिरच्छा भविता हि तेषाम् ।
दैवीमतः सम्पदमाश्रितः सन् भक्तिं परस्मिन् विदधीत साधुः ॥

215. அஸூர குணம் படைத்தவர்களது பக்தி சிறந்ததாக இருக்க முடியாது. எனவே, தெய்வீக குணங்களைத் துணையாகக் கொண்டு ஸாதகன் இறைவனிடம் பக்தி செலுத்த வேண்டும்.

216. लोकप्रसिद्धा परमस्य पुंसः कृपेति शक्तिर्भवति त्रिरूपा ।
ईशस्वरूपा गुरुरूपिणी च सत्यात्मरूपा च तुरीयभावे ॥

216. கடவுள் கிருபை என்று உலகில் அறியப்படும் ஈச சக்திக்கு மூன்று உருவங்கள் உள்ளன. இறையரு, குரு உரு, மற்றும் துரீய நிலையில் மெய்யான ஆன்ம உரு இவ்வாறு இம்மூன்றும் ஒன்றேயென்று கூறப்படுகின்றன.

இறைபக்தி இறைவனேயாகிய ஸத்குருவிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறது. ஆசானாம் குருவிடம் கொள்ளும் பக்தியோ இறைவனின்று வேறில்லாத ஆன்மாவின் ஞானமாக மலர்கிறது.

217. कृपा तु सेयं स्थितिरेव तस्य परस्य सत्यात्मतया हृदन्तः ।
कृपा स्वरूपं हि परस्य तस्य कृपां विना नास्ति हि तस्य सत्ता ॥

217. இந்தக்கிருபை அல்லது அருள் எனப்படுவதோ அந்தப் பரண் மெய்யாம் ஆன்மாவாக இதயத்தனுள் உள்ளானென்னும் நிலையே. அருள் இறைவனின் ஸ்வரூபமே. அவன் அருளின்றி அவனுக்கே இருப்பில்லை.

218. सदैव जागर्ति कृपा परस्य कालो न कोऽप्यस्ति यदा न सा स्यात् ।
जीवत्यहन्ता तु नरस्य यावदपेक्षते सा पुरुषस्य यत्नम् ॥

218. இறையருள் எக்காலத்தும் விழிப்புடனுள்ளது. இறையருள் இல்லை என்ற காலமேதுமில்லை. ஆனால் மனிதனின் அகந்தை உயிருள்ள வரை அவ்வருளைப் பெற அவன் முயன்று கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

219. त्यजेन्न कश्चित् करुणा परस्य सर्वान् नयेत् सा हि विमुक्तिमेव ।
मुच्यन्त एके त्वचिरेण बन्धादन्ये तु कालेन चिरेण जीवाः ॥

219. பரமனருள் யாரையும் புறக்கணிக்காது. அனைவரையும் அது வீட்டுபேற்றிற்கு இட்டுச் செல்லும். சிலர் பந்தத்திலிருந்து விரைவில் விடுபடுகிறார்கள். பிறர் வெகுகாலங்கழித்து விடுபடுவர்.,

220. मन्येत भक्तः स्वयमेव भक्त्या परं भजामीति न तद्यथार्थम् ।
धावन्तमज्ञं भवकाननेऽस्मिन् परो हि गृह्णात्यनुधाव्य मुग्धम् ॥

220. பக்தன் தனது ஸாதனையாலேயே பக்தியுடன் பரம்பொருளைத் தொழுகிறேன் என்று கருதினால் அது உண்மையல்ல. ஏனெனில் பரமன்தான் இந்த ஸம்ஸாரக் காட்டில் ஓடித் திரியும் மூட அஞ்ஞானியின் பின்னர் ஓடி அவனைப் பிடித்தருள் புறிகிறான். அடுத்தப்படியாக இறையருள் அளவிட வொண்ணா தெனக் காட்டப்படுகிறது.

221. दयालुरेवं हि पुमान् परोऽसौ स्वमेव यद्यच्छति भक्तिभाजाम् ।
नाशेऽहमस्तत्कृपया हि साधुस्तस्मिन्नभेदेन लभेत निष्ठाम् ॥

221. பரமன் கருணைக்கு அளவேது? அவன் தன்னையே பக்தர்களுக்கு அர்ப்பணித்துக் கொள்கிறான். அவனது அருளால் அகந்தை அழியுங்கால், ஸாதகன் பரமனின்றும் பேதம் அகன்றி நிலையை அடைகிறான்.

இது பகவான் ஸ்ரீ ரமணரின் அருள்மொழிகளில் ஒன்று.

222. कान्ताचलोऽसौ हि विकृष्य जीवान् कृत्वाऽचलांस्तानपि
भक्षयित्वा ।
स्वस्मिन् पदे नित्यसुखे परस्मिन् प्रेम्णा सदा रक्षति तुर्यभावे ॥

222. பரமன் ஜீவர்களை காந்தம் இரும்புபோல் தன்னுள்ளிருந்து தன்போல் அவர்களை அசலமாகச் செய்து, பின் உண்ணவும்

செய்து, பின்னர் மஹோன்னதமானத் தனது நிலையாம் துரீய நிலையில் அன்புடன் அவர்களை முடிவில்லாத தன்னைப்போன்ற ஆனந்தத்தில் நிலைபெற என்றும் காத்தருளுகிறான்.

இந்த உண்மை பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் அருணாசலத்தின் மீது இயற்றிய அருணாச்சல பதிகத்தின் 10ம் மற்றும் 11ம் செய்யுள்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. எல்லா உயிர்களும் இறையருளால் இந்த லட்சியத்தை அடைந்தே தீரும் என்று பகவான் ஸ்ரீ ரமணரால் அவரது ஸ்ரீ அருணாசல அஷ்டகத்தில் விளக்கப்படுகிறது.

‘அருணாச்சல அஷ்டக’த்தில் அருளப்பட்டவாறு அடுத்தபடியாக விவரிக்கப்படுகிறது.

223. यथाऽर्णवोत्थाम्बुद्वृष्टिजाता भूयोऽर्णवं याति नदी स्वयोनिम् ।
भ्रान्त्वा यथा खे सुचिरं च पक्षी विश्रान्तिमाम्रोत्यवनिं निवृत्य ॥

224. एवं परस्माद्दितोऽपि जीवो भ्रान्त्वा भवेऽस्मिन् सुचिरं कदाचित् ।
यथा प्रवृत्तो विनिवृत्य भूयः सङ्गच्छते तं पुरुषं स्वयोनिम् ॥

224. எவ்வாறு கடலிலிருந்து எழும் மேகத்திலிருந்து பொழியும் நீராலாகும் ஆறு மீண்டும் தனது மூலமாகிய கடலுக்கே செல்கிறதோ, எவ்வாறு வானில் நெடுநேரம் பறந்து திரிந்த பட்சி நிலத்திற்கே (அதன் வீட்டிற்கே) மீண்டும் வந்து இளைப்பாறுகிறதோ, அவ்வாறே பரமனின் உதித்த ஜீவன் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நெடுநாள் வாழ்ந்து திரிந்து உழன்றாலும், வருவழி சென்று தனது மூலமாகிய பரம்பொருளில் மீண்டும் கலந்து விடுகிறான்.

225. भक्तिः परस्मिन् द्विविधोपदिष्टा चित्तस्य पुंसः परिपाकभेदात् ।
आदौ तु कीशाभकरीतिभक्तिः पश्चाच्चमार्जारकिशोरभक्तिः ॥

225. பக்தனது உள்ளத்தின் பக்குவத்திற்கேற்ப இறைபக்தி இருவகையென உபதேசிக்கப்படுகிறது. முதலில் குரங்குக்

குட்டியினது போன்ற பக்தி, பின்னர் பூனைக் குட்டியினது போன்ற பக்தி, குரங்குக் குட்டி தனது முயற்சியினாலேயே தாயை பற்றிக் கொள்கிறது. பூனைக்குட்டியோ வெனில் முயற்சி ஏதும் செய்யாமல் தாய் பூனையை யே முற்றிலும் நம்பியிருக்கிறது. பக்குவமில்லாத பக்தன் முதல் வகையைச் சேர்ந்தவன். பக்குவமடைந்த பக்தன் இரண்டாம் வகையைச் சேர்ந்தவன். முதலாம் வகை பக்தனின் அகந்தை வெகுவாக உள்ளது. இரண்டாம் வகையினனின் அகந்தை மிகவும் அடங்கியுள்ளபடியால் அவன் மிகவும் கூடுதலான அருளைப் பெற்று, மிக விரைவில் லக்ஷியத்தை அடைகிறான்.

226. अभ्यस्य कीशार्भकभक्तिमेव भवेष्बनेकेषु कथञ्चिदन्ते ।
क्षीणैत्वहङ्कारवले नितान्तं भक्तिं विडालार्भकवत् करोति ॥

226. குரங்குக் குட்டியொத்த பக்தியை பற்பல பிறவிகளில் ஓம்பிப் பின்னர் முடிவில் ஒருவாறு அகந்தை பெரிதும் வலுவிழந்ததும், அவன் பூனைக் குட்டி போன்று பக்தி பண்ணுகிறான்.

227. मार्जारिडिम्भोपमभक्तिरेव प्रपत्तिरप्यात्मनिवेदनं च ।
सेयं विशुद्धा मनसः प्रसादात् कालेन बोधेन भवेत् समाना ॥

227. பூனைக் குட்டியினது போன்ற பக்தியே சரணாகதியும், ஆன்ப ஸமர்ப்பணமுமாம். மனது பண்படைந்து இந்த பக்தியும் மிகத் தூய்மையுற்று, நாளடைவில் ஞானத்திற்கு ஸமானமாகிறது.

228. पुंसः परस्मै स्वनिवेदनं तु पुंसा भवेत् तेन कृतं यथार्थम् ।
जानाति यः स्वं निजमाणैनेत्युक्ताऽस्ति वाणी भगवत्तमेन ॥

228. எவனொருவன் ஆன்ம விசாரத்தினால் தன்னையே அறிகிறானோ, அவன் பரமனுக்குச் செய்யும் ஆன்ம

ஸமர்ப்பணமே உண்மையான சரணாகதியென்று பரம்பாவனராகிய ஸ்ரீ பகவானால் அருளப்பட்டுள்ளது.

எவ்வளவு தூரம் அகந்தை அழிகிறதோ, அவ்வளவே ஆன்ம சரணாகதி உண்மையானதும் பயனுள்ளதுமாகிறது. எனவே, அகந்தைத உயிர்த்துள்ளவரை, ஆன்ம சரணாகதி, முழுமையுறாமலுமே இருக்கும். அகந்தை மீண்டும் உயிர்த்தெழாதவாறு அறவே அழிந்த பிறகே, ஆன்ம ஸமர்ப்பணம் நிறைவு பெற்று பயனளிப்பதாகும்.

229. पृथक्त्वमत्याऽप्यपृथक्त्वमत्याऽप्येवं च भक्तिर्गदिता द्विरूपा ।
असंस्कृतानां प्रथमोपदिष्टा सुसंस्कृतानामितरा प्रशस्ता ॥

229. அன்னிய பாவத்துடன் கூடிய பக்தி, வேற்றுமை அற்ற பாவத்துடன் கூடிய பக்தி என்றும் பக்தியில் மற்றுமொரு இருவகைகளுண்டு. அபக்குவிகளுக்கு முதலாவது வகை உபதேசிக்கப் படுகிறது. நல்ல பக்குவமடைந்தோற்கு மற்ற வகை சிறந்தது.

அன்னிய பாவம் பக்தியின் தரத்தைக் குறைக்கிறது. பேதம் மெய்யன்று என்று உணர்ந்து தெளிந்தோனே ஆத்ம சரணாகதிக்கு உகந்தவன். எனவே அவனது பக்தி உயர்வானது. ஆனாலும் அன்னிய பாவத்துடன் கூடிய பக்தி இகழ்த்தக்கதல்ல வென்பதும் அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது.

230. तमात्मभूतं पृथगेव मत्वा रूपेऽपि नाम्नाऽपि च तं प्रपूज्य ।
बुद्धिप्रसादात् परमं च धाम कालेन यात्येव न तत्र शङ्का ॥

230. ஆத்மாவாகிய பரமனைத் தனக்கன்னியமாகக் கருதி அவனைப் பெயரிட்டு உருவ வழிபாடு செய்யும் ஒருவனும் நாளடைவில் அறிவு தெளிவடைந்து பரமபதமடையத்தான் செய்வான். இதில் ஐயமில்லை.

நேர்வழியில் செல்ல இயலாமல், இறைவனைப் பூசித்து அவனருள் பெற்று வீடு பேறடைய விரும்புவர்களுக்கு

இறைவனுக்குப் பெயரிட்டு உருவம் தருதல் தவிர்க்க முடியாததாகும்.

தெய்வ வழிபாட்டில் விக்ரஹங்களைப் பயன்படுத்துவதைக் கண்டனம்செய்யும்யூதர்கள்மற்றும்முகம்மதியர்கள்போன்ற தனிப்பட்ட கோட்பாடுடையவர்களின் அறியாமையையும், குறுகிய மனப் பான்மையையும் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் சில முகம்மதியர்களுடன் உரையாடும்போடு விளக்கமறச்சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இதன் விவரம் 'மஹாயோகா'விலும் ஸ்ரீ பகவத் வசனம்ருதத்திலும் தரப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீ பகவான் முகம்மதியர்களுக்களித்தவிடையின்சாராம்சம்உண்மையில் நாம் உருவத்திலிருந்தும் தன்னை உருவுள்ளவனாகவும், அறியமுடல் படைத்தவனாகவும் நினைக்கும் ஒருவனுக்கு, இந்த வினாயெழுப்ப உரிமையில்லை என்பதே. இறைவனுக்கு நாமவுரு இருப்பதாகக் கருதி வழிபாட்டிற்கு அனுகூலமான விக்ரஹங்களையோ சின்னங்களையோ பயன்படுத்த அஞ்ஞான நிலையிலுள்ள ஒரு மனப்பூர்வமான பக்தனுக்கு அனுமதியுண்டு.

ஸ்ரீ பகவானின் மற்றொரு அருள்மொழியை அடுத்த ஸ்லோகத்தில் காண்க.

231. नाम्नाऽपि रूपेण विहीनमीशं नाम्नाऽपि रूपे भजते नरश्चेत् ।
स नामरूपोद्भवबन्धमुक्तिं भजेदिति श्रीरमणोपदेशः ॥

231. நாமரூபமற்ற ஈசனை ஒருவன் உருப்பெயர்ந்து வழிபடினும் அவன் நாமரூபங்களாலுண்டாகும் பந்தத்திலிருந்து அவை மூலமாகவே விடுதலையுறுவான் என்பது ஸ்ரீ ரமணரின் போதனை. மேலும்,

232. यामेव निष्ठां लभते मुमुक्षुर्ध्यानादरूपस्य सतः परस्य ।
लभेत तामेव हि देवसम्पद्युक्तः सरूपं तमुपास्य भक्त्या ॥

232. முகுகு ஒருவன் நிராகார பரப்ரஹ்மணத் தியானித்து எந்த நிஷ்டையைப் பெறுகிறானோ அதே நிலையை தெய்வீக

குணங்கள் சார்ந்தவனாய் ஒருவன் பக்தியுடன் லாகாரப்ரஹ்மனை உபாஸித்தும் பெறுவான்.

பக்தி செலுத்தக் தனக்கு உகந்ததாகத் தோன்றுமெந்த நாம ரூபத்தையும், ஈசனுக்குப் பக்தன் அளிக்கலாம் என்பதை அடுத்த சுலோகம் காட்டுகிறது.

233. भजेत् तमेकं पुरुषं यथेष्टं केनापि नाम्ना वचनापि रूपे ।
परस्य रूपेषु न तारतम्यं वीक्षेत धीमान् परिशुद्धचेताः ॥

233. அந்த ஏகபுருஷனை ஒருவன் தன் விருப்பத்திற்கேற்ப எப்பெயரிட்டும் எவ்வுருவிலும் ஏத்தலாம். தூய மனத்தினனாகிய அறிஞன் பரமனுடைய உருவங்களில் உயர்வு தாழ்வு காணான்.

இந்த எம்மதமும் சம்மதம் என்ற வேதாந்த போதனையின் விசேஷமான தனித்தன்மை. எல்லோரும் தத்தம் மதங்களைத் துறந்து எமது மதத்தையே தழுவு வேண்டுமென்ற கொள்கை பரந்த மனப்பான்மை இல்லை. அனைத்து மதங்களும் இறைவனுக்கு இட்டுச் செல்லும் வழிகளே என்று உணர்வதே பரந்த மனப்பான்மை. ஒவ்வொரு அத்வைதியும் இதை உணரவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறான். மிகச் சிறந்த கவிஞன் காளிதாசனின் முற்றும் இதே குறிக்கோளைக் காட்டுகிறது.

234. एकैव मूर्तिर्विभिदे त्रिधा सा सामान्यमेषां प्रथमावरत्वम् ।
एवं स्फुटं मूर्तिभिदामृषात्वमूचे कवीन्द्रः किल कालिदासः ॥

234. இறையுரு ஒன்றே. ஆனால் அது மூவிதமாகப் பிரிவுபட்டது. இம்மூன்றில் ஒவ்வொன்றிற்கும் முறைப்படி முதன்மை இடம் வருகிறது. இவ்வாறு மஹாகவி காளிதாஸன் மூர்த்தி பேதம் பொய்யென்பதைத் தெளிவாக உரைத்துள்ளான்.

இவர்களுக்குள் மெய்யான உயர்வு, தாழ்வு கிடையாது. ஆனால், பக்தர்கள் தமது தேவைக்கேற்ப, உயர்வு, தாழ்வு

ஏற்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இவர்களெல்லாரும் மெய்யாம் ஆத்மாவாகிய நிராகாரப் பிரம்மன்ன ஸமமான உருவங்களே மெய்யாத்மா அது உள்ளவாறே அனுபவத்தில் உணரப்படும் பொழுது இவ்வுருவங்கள் மறைந்து விடுகின்றன. இப்பொழுதுள்ள உருவங்களெல்லாவற்றிலும் எது மிகச் சிறந்ததென்ற அடுத்த வினாவிற்கு விடை அடுத்தபடியாக வருகிறது.

235. सर्वोत्तमं रूपममुष्य बुद्धः स्वस्मान्न यस्तं समवेति भिन्नम् ।
परात्मशक्तेः करुणाभिधायया रूपं द्वितीयं हि गुरुः प्रबुद्धः ॥

235. தன்னிலிருந்து ஈசன் வேறெனக் கருதாத ஞானியே ஈசனின் மிகச் சிறந்த உருவம். பரமாத்ம சக்தியின் அருளினது (முன்று) உருவங்களில் இரண்டாவது குருவாகிய ஞானியே அன்றோ!

236. अहं स्वयं बुद्ध इति ब्रवीति गीतासु कृष्णो भगवान् स्वयं यत् ।
ईशादभिन्नं गणयेत् प्रबुद्धं शास्त्रोदितं तत्त्वममुष्य जानन् ॥

236. 'நானே ஞானியுமாவேன்' என்று பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே பகவத் கீதையில் மொழிந்த இந்த மறைவாயிலாக வரும் உண்மையே அறிந்து ஞானியை ஈசனின்றும் வேறல்லனாக கருத வேண்டும்.

237. अभ्यर्चयेदात्मविदं मुमुक्षुरित्यस्ति वाणी श्रुतिमस्तकेषु ।
मन्वीत चेद् भिन्नममुं परस्मात् सा धीर्मुमुक्षोः प्रतिहन्ति मार्गम् ॥

237. ஆத்மஞானியை முமுக்ஷு தொழுதல் வேண்டுமென்ற வேதாந்த வசனமுள்ளது. முமுக்ஷு ஒருவன் அவனை (ஞானியாகிய குருவை) பரமனின்றும் வேறாக எண்ணினால் அந்த எண்ணம் அவனது பாதையில் இடையூறாகிவிடும்.

ஈசனை ஆன்மாவிடக்கன்னியமாகக் கருதும் பக்தர்களின் முக்கியமான குறைகளிலொன்று அடுத்தபடியாகக்

கூறப்படுகிறது.

238. देवं त्वनात्मानमुपासते ये ते सामरस्येन भवन्ति हीनाः ।
चिरेण कालेन मतिप्रसादादपैति केषाञ्चन दोष एषः ॥

238. ஈசனை ஆன்மாவினின்று வேறாக எண்ணி உபாசிப்பவர்கள் ஸமரஸ மனப்பான்மையற்றவர் களாகிறார்கள். இவர்களில் சிலரது இந்தக் குறை நெடுங்கால அளவில் புத்தித் தெளிவினால் நீங்குகிறது.

குறுகிய மனது ஒரு மாபெரும் குறை. அது நீங்கும் வரை ஸாதகன் தனது லட்சியத்தை அடைய மாட்டான். அடுத்த விஷயமான 'ஈசதர்சனத்தைப்' பற்றிச் சில தவறான எண்ணங்கள் நிலவுகின்றன.

239. यथा मतं स्वेन परस्य रूपं रूपं तदेवेक्षितुमीहतेऽसौ ।
कदाचिदीक्षेत च रूपमेवं वीक्षा त्वनित्येयमतो मृषैव ॥

239. பரமனது உருவத்தைத் தான் எண்ணியவாறே காண பக்தன் விரும்புகிறான். எப்பொழுதாவது அவன் அந்த உருவத்தைக் காணக் கூடும். ஆனால், அந்தக் காட்சி மாறுபாடு உடையதால் அது உண்மையல்ல.

இந்த விருப்பம் வெறும் அபத்தமென்பது அடுத்தபடியாகக் காட்டப்படுகிறது.

240. स एव साक्षात् पुरुषः परः सन् स्वतः पृथक् तं गणयन्नबोधात् ।
भक्त्या तदीक्षां यतते च लब्धुमितोऽन्यदाश्चर्यतरं किमस्ति ॥

240. பக்தன் தானே அந்தப் பரமபுருஷனாக இருந்தும், அவனைத் தன்னிலிருந்து அறியாமையால் வேறாக கருதி, பக்தியினால் அவனது உருவத்தைப் பார்க்க முயல்கிறான். இதைவிட வியக்கத்தக்கது என்ன உள்ளது?

இது உண்மையில் ஏறுமாறான ஒன்று.

241. रूपेक्षणं रूपविवर्जितस्य कथं भवेत् तस्य यथार्थवीक्षा ।
तस्यात्मनोऽनात्मवदीक्षणं च सत्येक्षणं तस्य भवेत् कथं नु ॥

241. உருவமற்ற ஒன்றின் உருவத்தைக் கானல் எங்ஙனம் அதன் மெய்யான காட்சியாகும்?

அத்மஸ்வரூபமாம் அவனை அனாத்மாவாகக் காண்கை எங்ஙனம் அவனது மெய்யான தரிசனமாகும்?

ஸ்ரீ பகவான் அனாயாஸமாக இந்தப் புதிரை அவிழ்க்கிறார்.

242. रूपं समस्तं च मनोमयं यदन्तर्भवेद् द्रष्टरि दृश्यरूपम् ।
द्रष्टुः स्वरूपं हि गवेषणीयं तदेव तत्त्वं हि परस्य पुंसः ॥

242. எல்லா உருவமும் மனோமயமே, எனவே காணும் காட்சி காண்போனின் அகத்தேயுளது. காண்போனின் உண்மையான ஸ்வரூபமே நாடப்பட வேண்டியது. அதுவே பரமபுருஷனின் உண்மையும் ஆகும்.

இக்காட்சிகளின் பொய்மை அடுத்தபடியாகக் கூறப்படுகிறது.

243. द्रष्टुः स्वरूपं य उपेक्ष्य देवं स्वतोऽन्यवत् पश्यति भक्तियोगात् ।
स वीक्षते मानसरूपमेवेत्येषाऽस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥

243. காணும் தனது ஸ்வரூபத்தை விட்டு பக்தி புரியும் ஒருவன் ஈசனைத் தன்னிலிருந்து வேறு உருவமாகக் காணும் காட்சி வெறும் மனோமயமே என்பது பரமபாவனராகிய ஸ்ரீ பகவானது வாக்கு.

பின் ஈசனைப் பற்றிய உண்மைதான் யாது?

244. द्रष्टुः स्वरूपस्य गवेषणेन द्रष्टुर्विनाशात् परिशिष्यते यत् ।
तदेकमेव स्वयमात्मरूपं रूपं च सत्यं परमस्य पुंसः ॥

244. காண்போனின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை ஆராயுங்கால் (பொய்யான) தோற்றம் போல் காண்போன் அழியவே

எது மிஞ்சுகிறதோ அது ஒன்றே தனது நிஜமான உருவம். அதுவே பரமனின் உருவமும் உண்மையுமாம்.

இங்கு பகவான் ஸ்ரீ ரமணரால் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ள நேர்மார்க்கமாகிய ஆன்மவிசாரத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பின்னர் இது விளக்கப்படும்.

உண்மையான காட்சியும் இதுவே.

245. जीवाभिद्यं यत्र मनो निगीर्णं तेनान्नवद्याति तदात्मभावम् ।
सैवात्मवीक्षाऽपि परस्य वीक्षेत्येषा गुरोः श्रीरमणस्य वाणी ॥

245. எந்த நிலையில் ஜீவனெனப்படும் மனது பரமனான ஆன்மாவினால் விழுங்கப்பட்டு அவனுடன் ஒன்றாகக் கலந்து அவனாகவே ஆதி விடுகிறதோ அதுவே உண்மையான ஆத்ம தரிசனம். அதுவே ஈச தரிசனம் என்பது ஸத்குரு ஸ்ரீ ரமணரின் வாக்கு.

இறைவனைத் தியானிப்பது எப்படியென்பது அடுத்த விஷயம்.

246. उपासनं स्वात्मतयैव तस्य श्रुतेर्वचोभिर्विहितं मुमुक्षोः ।
मत्वा स्वतोऽन्यं तमुपासते ये श्रुतिः पशूस्तान् बत वक्ति पुंसः ॥

246. முமுகுஷு இறைவனைத் தனது ஆத்மாகவே தியானிக்க வேண்டும் என்று மறை வசனங்கள் விதிக்கின்றன. இறைவனைத் தனக்கன்னியமாக தியானிப்பவர்கள் விலங்குகளையென மறை கூறுகிறது.

247. हित्वाऽऽत्मदेवं भजते स्वतोऽन्यं य एष
हस्तस्थितकौस्तुभं सः ।
अपास्य रत्नं विचिनोति किञ्चिदित्येवमूचे भगवान् वसिष्ठः ॥

247. ஆத்மதேவனை விட்டு எவனொருவன் தனக்கன்னியமாக இறைவனைத் தொழுகிறானோ அவன் தன் கையிலுள்ள கௌஸ்துப மணியை எறிந்து விட்டு மற்றொரு ரத்தினத்தைத்

தேடுவனுன்கொப்பாவானென்று பகவான் வஸிஷ்டர் கூறியுள்ளார்.

இந்த மேற்கோள் யோக விசிஷ்டத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதே விஷயம் வேறு ஒரு கோணத்திலிருந்து காணப்படுகிறது.

248. वपुष्यहन्तैव हि पापमाद्यं निरूपितं यद् भगवत्तमेन ।
पापादमुष्मादुदिता परस्य स्वतोऽन्यताधीरपि पापमेव ॥

248. கிறிஸ்தவர்களால் கூறப்படும் 'உடலே நான்' எனும் பாவமே ஆதி பாபமென பரமபாவன ஸ்ரீ பகவானால் விளக்கப்பட்டுள்ளபடியால், இந்தப் பாபத்திலிருந்து உதித்த தன்னின்று இறைவன் அன்னியனென்ற எண்ணமும் பாபந்தான்.

249. पूर्णत्वमुक्तं श्रुतिभिः परस्य सत्यं भवत्यात्मतथैव तस्य ।
तत्पूर्णाया बत भङ्ग एव पृथक्त्वमत्या क्रियते हि मूढैः ॥

249. பரமன் பரிபூரணனென மறைகள் கூறுவது அவன் ஆன்மாவாக இருப்பதிலேயே உண்மையாகிறது. பரமன் தனக்கன்னியனென்று எண்ணும் மோகமுடைய மூடர்கள் தங்களுடைய பரிபூரணத்துவத்திற்குப் பங்கமே விளைவித்துக் கொள்கிறார்கள்!

250. अभेदमत्या रचिता तु भक्तिस्तत्पूर्णाङ्गीकरणस्य रीतिः ।
सुभक्तिमेतामतिपावनीं च ब्रूते मुमुक्षुर्भगवान् गुरुनः ॥

250. அன்னியமில்லாத பாவத்தோடு செய்யப்படும் பக்தி இறைவனின் அந்தப் பரிபூரணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் வழியாகிறது. இது அனைத்திலும் உத்தமமானது பக்தி முமுக்ஷுகளுக்கு இது பாவனமானதென நமது ஸத்குரு ஸ்ரீ பகவான் கூறுகிறார்.

அன்னிய பாவத்துடன் கூடிய பக்தியினால் லட்சியத்தை அடையமுடியாதெனவும் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் காட்டுகிறார்.

251. प्रदीपमादाय तमोऽनुधावन् नरो यथा तद्बुधुपासकोऽपि ।
पृथक्त्वयोपास्य परं न यातीत्येवं च दिष्टं भगवत्तमेन ॥

251. கையில் விளக்கெடுத்துக் கொண்டு இருட்டினை விலக்கும் மனிதன் போன்றே இறைவனை அன்னிய பாவத்துடன் உபாஸிக்கும் மனிதனும் அதுவரை எதுவரை பொய்யான கொள்கை உரியவனாய் இருக்கிறானோ பரமனை அடையமாட்டனென்றும் பரம பாவன ஸ்ரீ பகவான் காட்டியுள்ளார்.

கையிலுள்ள விளக்கு மெய்யான ஆத்மா, இருட்டு எங்குமே இருப்பில்லாத தனக்கன்னியமான ஈசன். இவ்வாறு அருணாசல அஷ்டகத்தில் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் அருளியுள்ளார்.

இதற்கு மாறாக பரபக்தி அகந்தையற்ற நிலையெனும் லட்சியத்திற்கு இட்டுச் செல்லும்.

252. भिदामहन्तारचितां मृषेति बुद्ध्वा भजत्यात्मतया यदीशम् ।
अतो मुमुक्षोरनयैव भक्त्या सिद्धयेदहन्तानिधनं जवेन ॥

252. அகந்தையால் விளையும் அன்னிய பாவனை பொய்யென்றறிந்து ஈசனை ஆத்மாவாகத் தொழும் முமுக்ஷுவிற்கு, இதே பக்தியினால் விரைவில் அஹங்கார நாசம் கை கூடும். மேலும், ஒரு குறிப்பு :

253. स्वतोऽन्यमीशं बत मन्यते यो मृषैव तेनात्मसमर्पणं हि ।
मृषैव चोलेषु यथा विवाहे स्यान्नारिकेलस्य फलस्य दानम् ॥

253. ஈசனைத் தனக்கன்னியமாகக் கருதுபவனின் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம், சோழதேசத்தில் திருமண விழாவில் தேங்காய் தானம் செய்யப்படுவது போன்று, பொய்யே.

தானம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமில்லாமல் ஒரு தேங்காயை தட்டின் மீது வைத்து அதைக் கொடுக்காமல்

தானே எடுத்துக்கொள்ளும் வழக்கம் இங்கு உவமையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

அடுத்தபடியாக அன்னிய பாவத்தின் மற்றுமொரு விளைவு கூறப்படுகிறது.

254. अनात्मतायां परमस्य पुंसः प्रेष्टेतरत्वं बत तस्य सिद्धम् ।
आत्मैव हि प्रेष्ठ इति प्रसिद्धः श्रुत्याऽनुभूत्याऽपि हि सर्वजन्तोः ॥

254. பரமனை அனாத்மாவாக ஒடுக்கினால் அவன் எல்லோருக்கும் பிரியமுள்ளவன் என்பது இல்லை என்று வினைவாகி ஏனெனில் ஆத்மாவே எல்லோருக்கும் பரம பிரியன் என மறைகள் கூறுவதும் எல்லாப் பிராணிகளின் அனுபவமுமென்பது வெளிப்படையன்றோ!

கீதோபதேசத்தின் இறுதி சுலோகம் ஒரு புதிராகத் தோன்றும். நமது ஸத்குரு ஸ்ரீ பகவான் எவ்வாறிந்தப் புதிரை அவிழ்த்தாரென்பதை அடுத்தபடியாக பார்ப்போம்.

255. परं प्रपद्येत विहाय धर्मानारोपितानात्मनि जीवताद्यान् ।
अवोचदेवं भगवान् गुरुर्नो गीतान्तिमश्लोकनिगूढमर्थम् ॥

255. ஆன்மாவின் மீது தவறாக ஆரோபிக்கப்படும் நான் ஜீவன் என்ற குணங்களையெல்லாம் விட்டு பரமனிடம் அடைக்கலம் புகவேண்டுமென்றதே கீதையின் இறுதி சுலோகத்தில் புதைந்துள்ள மெய்யான பொருளை நமது ஸத்குரு ஸ்ரீ பகவான் அருளினார்.

கீதையின் இந்த சுலோகத்தில் காணும் தர்மம் என்ற சொல்லை, தார்மீகச் செயல்கள் என்ற பொருள் கொள்ளாமல், உபாதிகள் (நிலைமை) அல்லது குணங்கள் என்ற பொருளில் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு கருதப்படுவதால்தான் அந்தச் சுலோகத்திற்கு உரியத்தக்க பொருள் அமைகிறது. வேறு விளக்கங்களால் அல்ல.

256. पुंसे परस्मै स्वनिवेदनं यत् सा भक्तियोगस्य परा हि निष्ठा ।
क्षीणे त्वहङ्कारबले तदेतद् विशुद्धचित्तेन भवेत् तु साध्यम् ॥

256. ஈச்வரனுக்காகிய ஆன்ம ஸமர்ப்பணமெதுவோ அதுவே பக்தியோகத்தின் எல்லையற்ற நிலை.

அகந்தையின் வலு மிகவும் குறைபடுகையில் தூய்மையடைந்த மனதினால் தான் இது அடையப்படுகிறது.

257. लघ्वी यथा कान्तशिला महत्या विभिन्नकोट्याश्रयणात् तथैव ।
जीवोऽल्पको मस्तकपादयोगादैक्यं भजेत् तेन परेण पुंसा ॥

257. எவ்வாறு ஒரு சிறிய காந்தக்கல் பெரிய காந்தக்கல்லின் எதிர்மறையான துருவத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு அதனுடன் இணைந்து விடுகிறதோ, அவ்வாறே அற்பமான ஜீவனின் சிரம் பரமனின் பாதங்களில் ஒன்றி ஜீவ பர ஐக்கியம் நிகழ்கிறது.

இந்தக் காந்தக்கல் உவமை பக்தனுடைய பூரணமாக பணிவு மிக அவசியம் என்று சுட்டிக் காட்டுகிறது. அகந்தையின் முனைப்பிருந்தால், ஆன்ம ஸமர்ப்பணம் நிகழாது.

ஈசனுக்கு தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டே ஒருவன் தனது அகந்தை முற்றிலும் அகலும் வரை இவ்வுலகில் வாழும் முறையை அடுத்தபடியாக காண்போம்.

258. इष्टं यथा ते भवतात् तथैव सर्वात्मनाऽहं त्वदधीन एव ।
एवं धिया तिष्ठति यः सदैव तेनार्पणं स्वस्य भवेद्यथार्थम् ॥

258. உனது விருப்பப்படியே எல்லாம் நடக்கிறபடியால், நானும் எல்லா வகையிலும் முற்றிலும் உனக்கு 'கட்டுப்பட்டவனே' என்று எப்பொழுதும் நினைத்து அதன்படி நடப்பவனே உண்மையில் தன்னை அர்ப்பணித்தவன் ஆவான்.

அதாவது ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்குப் பிறகு பக்தன் முழு மனதுடன் இறைவனது கட்டளைக்குத் தன்னை எந்த ஒரு வேற்றுமை இல்லாமல் உட்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

259. भूभारवोढा स इति प्रपन्नस्तस्मिन् भ्रं न्यस्य भजेत् प्रशान्तिम् ।
वहन् स्वयं गोपुरधारिबिम्बो यथा तथा स्यात् परिहासपात्रम् ॥

259. சரணாகதியடைந்த பக்தன் இவ்வுலகச் சுமைகளையெல்லாம் தாங்குபவன் அவனே (ஈசனே) என்ற நினைவுடன் சுமைகளை விட்டு அக அமைதியை துய்ப்பான். தானே அச்சுமைகளை தாங்குபவன் என்ற எண்ணமுடையவன். கோபுரத் தாங்கும் உருவத்தைப் போன்று எள்ளி நகையாடலுக்குரியவனே.

260. याने यथा स्वीयभरं निवेश्य करोति यात्रामुपविश्य तत्र ।
एवं परस्मिन् स्वभरं निवेश्य समापयेत् स्वामिह लोकयात्राम् ॥

260. வண்டியில் செல்லும் பயணி தன் சுமையை வண்டியில் வைத்து அதிலமர்ந்து சுகமாக பயணத்தை முடிப்பது போன்று அவன் தன் (உலகச்) சுமைகளை பரமனிடம் ஒப்படைத்து விட்டுத் தனது உலக வாழ்வையும் பயணத்தையும் முடிக்க வேண்டும்.

உலகத்தை சீர்படுத்துவது பிறர் துன்பங்களை தீர்ப்பது போன்ற பணிகளைத் தானே ஏற்றுக் கொள்பவர்களைப் பற்றி அடுத்தபடியாக கூறப்படுகிறது.

261. यथा निजां देहकुटुम्बचिन्तां त्यजेद्भ्रं न्यस्य बुधः परस्मिन् ।
त्यजेत्तथा लोकहितार्थचिन्तां तस्मिन् समस्तं च भ्रं निवेश्य ॥

261. அறிவாளியானவன் எவ்வாறு தனது தேகம் குடும்பம் பற்றிய கவலையை ஈசனிடம் விட்டு விடுகிறார்களோ அஃதே போன்று உலக நன்மையைப் பற்றிய சிந்தனை சுமையெல்லாவற்றையும் அவ்வாறே அவனிடமே விட்டு விட வேண்டும்.

262. अनिष्टमिष्टं च सुखं च दुःखं कालोपनीतं सहमान एव ।
शोकं मुदं चाप्यभजन् सुभक्तः कालं नयेत् तत्परया धियैव ॥

262. பக்குவம் அடைந்த பக்தன்தனக்கு அவ்வப்பொழுது நேரிடும் சுக துக்கங்கள், விரும்பப்படுபவை விருப்பப்படாதவை எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டு சோகம், களிப்பு, இரண்டையும் துயக்காமல் பரமனிடமே ஈடுபட்ட உள்ளத்துடன் காலம் கழிக்க வேண்டும்.

263. यदा निगीर्णा कृपया परस्य नश्येदहन्ता सहजात्मभावे ।
निवेदनं स्वस्य तदा परस्मै सत्यं च पूर्णं च भवेद्धि साधोः ॥

263. பரமனது அருளினால் விழுங்கப்பட்டு ஸஹஜமான ஆன்ம நிலையில் அகந்தை அழிவுறுங்கால் ஸாதகன் பரமனிடம் அடையும் ஆன்ம ஸமர்ப்பணம் உண்மையானதும் பூர்ணமானதும் ஆகிறது.

இது அறிவுப்பூர்வமான ஆன்றோர்களின் மொழியில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இந்த முழுமையின் உண்மை அறிவிற்கப்பாற்பட்டது. எனவே, அது சொற்களால் தெரிவிக்கப்படாது. பரிபூரண ஸத்யத்தின் நோக்கம் ஆன்ம ஸமர்ப்பணத்தில் ஒன்றுபடுதலாகும்.

264. गणेशमूर्तेर्गुडनिर्मितस्य यथाऽश्मादाय निवेदनं स्यात् ।
तथा परस्मै स्वनिवेदनं स्यात् स्वो नाम तस्मान्न हि कश्चिदन्यः ॥

264. எவ்வாறு வெல்லத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட வினாயகரின் ஒரு சிறு பகுதி கிள்ளியெடுக்கப்பட்டு அவருக்கே நிவேதனம் செய்யப்படுகிறதோ, அவ்வாறே பரமனுக்கு செய்யப்படும் ஆன்ம நிவேதனமும். ஏனெனில் பரமனுக்குக் கன்னியமாகத் தானென்று ஒன்றில்லையே.

265. आत्मा स्वयं यत् परमः स एव निवेदनं केन कथं च कस्मै ।
येनाहमा भेदमवैति तस्मात् तन्नाश एवात्मनिवेदनं स्यात् ॥

265. ஆத்மா பரம்பொருளேயாதலால் சரணாகதியை யாரால், எவ்வாறு, எவர்க்கு சமர்ப்பிக்கக் கூடும். எந்த அகந்தையால் போத பாவமெழுகிறதோ அந்த அகந்தையின் அழிவே ஆன்ம ஸமர்ப்பணமாகும்.

266. पुंसे परस्मै यदि दित्ससि स्वमन्विष्य पूर्वं स्वमवेहि साक्षात् ।
एवं स्वदानं कृतमेव तस्मा इत्यस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥

266. தன்னையே பரமனுக்கு அளிக்க விரும்புவாயாகில் முதலில் தன்னை ஆய்ந்து தன்னைத் தானே அறிந்து கொள். இவ்வாறு தன்னையே பரமனுக்கு அர்ப்பணித்து ஸித்தமாகும் என்பது பரமபாவன ஸ்ரீ பகவானது வாக்கு. நமஸ்காரத்தின் தத்துவமும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஒன்றே. இது அடுத்தப் படியாக விளக்கப்படுகிறது.

267. अहङ्कृतेरेव नितान्तहानं नमस्कृतेस्तत्त्वमुदीर्यते च ।
ज्ञानं प्रपत्तिश्च नमस्कृतिश्चेत्येतत् त्रयं तत्त्वत एकमेव ॥

267. அகந்தையை முழுமையாக அகற்றுவதே நமஸ்காரத்தின் தத்துவமும் எனப்படுகிறது. ஞானம் சரணாகதி, நமஸ்காரம் இம்மூன்றும் உண்மையில் ஒன்றேயாம்.

இங்ஙனம் இறைவன் ஒரு காணப்படும் பொருளல்லரென காட்டப்படுகிறது. அவர் அறியப்படும் பொருளும் அல்லர். இது அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது.

268. यथा न वीक्षाविषयः परात्मा बोधस्य तद्वद्विषयो न सोऽयम् ।
अगोचरत्वान्मनसः परस्य विद्यान्मनस्तं ह्ययथावदेव ॥

268. எவ்வாறு பரமாத்மா காணக்கூடிய ஒரு பொருளல்லரோ அஃதே போன்று அறியக்கூடிய ஒரு பொருளுமல்லர். பரமன் மனதிற்கெட்டாதவராகையால், மனது அவரை உள்ளபடி அறியாது. தவறாகவே உணரும்.

269. चिद्रूप आत्मैव हि सन् परो यन्नैवास्ति चित् काचन तद्विभिन्ना ।
ज्ञातौ न तस्यास्ति हि कश्चिदन्यो ज्ञानस्य नासौ विषयो हि तस्मात् ॥

269. சித்துருவாம் ஆன்மாவே பரமனாகையாலும்,
அவனின்றும் வேறாக எந்த சித்தும் இல்லாதபடியாலும்,
அவனையறிபவன் அவனுக்கன்னியமாய் யாருமில்லை.
எனவே, அவன் அறிபடுவதற்கு ஒரு விஷயமுமல்லன்.

அறிவோனாகிய மெய்யாம் ஆன்மா என்றுமுள்ள
பொருள். எனவே அவள் அறிபடுபொருளாக என்றுமே
ஆகமாட்டான், என பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் உபதேசிக்கிறார்.

270. चैतन्यदीप्तिर्मनसो भवेद्या तस्या निदानं स हि सत्य आत्मा ।
अतो विभिन्नं भविता न तस्मात् किञ्चिन्मनोनामकमत्र सत्यम् ॥

270. எது மனதின் சைதன்ய ஒளியாகத் திகழ்கிறதோ அதன் மூலம்
மெய்யான ஆன்மாவே தான். எனவே அதனின்று வேறாக
இங்கு மனமென்று எதுவும் மெய்யாக இல்லை.

271. चैतन्यमात्माकृतिकं हृदन्तर्भासा स्वया भास्करवद्विभाति ।
भासाऽऽत्मनस्तस्य शशाङ्कवचु जडं मनश्चेतनवद्विभाति ॥

271. ஆத்மரூபமாகிய சைதன்யம் இதயத்துள் சூரியன் போன்று
தனது ஒளியால் ஒளிக்கிறது. ஆத்மாவின் அந்த ஒளியால்
ஜடமாகிய மனது, சந்திரன் போன்று, சேதனம் போல்
பிரகாசிக்கிறது.

272. चितिस्वभावं न मनोऽस्ति यस्मात् ततो मनो याति लयं सुषुप्तौ ।
चित्तिस्वभावः खलु सत्य आत्मा न यात्यसौ तेन लयं कदाऽपि ॥

272. உணர்வாகிய சித்து மனதின் இயல்புள்ளதல்லவாகையால்
ஆழ்துயிலில் மனது லயமடைந்து விடுகிறது. ஆனால்
மெய்யான ஆத்மாவின் இயல்பே சித்து அல்லது

உணர்வாகையால், அது ஒருபொழுதும் லயமடைவதில்லை.
ஆனால், மனதிற்கு ஆன்மாவை மறைக்கும் ஆற்றலுண்டு.

273. निमीलयत्येव मनो हि नित्यं स्वप्नेऽपि जाग्रत्यपि तत्स्वरूपम् ।
लीनं सुषुप्तौ च मृतं तुरीये मनो विबुध्येत कथं तमेकम् ॥

273. ஆத்மாவின் அந்த ஸ்வரூபத்தை மனது கனவிலும் நனவிலும்
(என்றும்) மூடுகிறது. ஆழ்துயிலில் லயமடைந்தும், தூய
நிலையில் அழிந்துமுள்ள மனம் அந்த ஏகபுருஷனை
எங்ஙனம் அறிய முடியும்?

பின் 'கடவுளை அறிதல்' என்பது யாது?

274. स्वमूलमन्विष्य मनः परस्मिन् यात्येकतां यत् सहजात्मभावे ।
स एव सत्यः परमस्य बोध इत्यस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥

274. மனது தன் மூலத்தை ஆராய்ந்து பரமனிடம் ஸஹஜாத்ம
நிலையில் ஒன்றாகி விடுவதே உண்மையில் பரமனை
அறிதலாமென்று பரம பாவன ஸ்ரீ பகவானது அருள்மொழி.

இவ்வாறு பரமாத்மா ஜீவாத்மா என்ற இருமை ஒன்றாகி
விடுகிறது. இதன் முடிவு பின்வருமாறு :

275. भिन्नौ भवेतां न हि तत्त्वदृष्ट्या जीवेश्वरौ द्वाविति निश्चयेन ।
भक्त्याऽथवा स्वात्मगवेषयोगात् तस्मिन्नभेदेन लभेत निष्ठाम् ॥

275. ஜீவேச்வரர் உண்மையில் வேறல்லரென்ற உறுதியுடன்,
பக்தியினாலோ அல்லது ஆன்ம விசாரத்தினாலோ ஈசனுடன்
அபேத பாவத்துடன் நிஷ்டையில் நிலைக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக எடுத்துக்கொள்ளப்படுவது அறிவறியாமை
எனும் இரட்டை.

276. ज्ञानाज्ञते भिन्नपदेऽज्ञते द्वे सांसारिके स्वाज्ञजनानुभूते ।
द्वाभ्यां विमुक्तो भवति प्रबुद्धो द्वन्द्वं मृषेदं खलु यद्वदन्यत् ॥

276. அறிவு அறியாமையென இருவிதமான அறியாமைகள் ஆத்மஞானமற்ற ஸம்ஸாரிகளால் அனுபவிக்கப் படுகின்றன. ஞானி இரண்டிலிருந்தும் விடுபட்டவன். மற்ற எல்லாவற்றையும் போன்று இந்த இரட்டையும் பொய்யே.

277. उभेऽपि चैते भवतः सहैव नैकं विनाऽन्येन भवेत् कदाऽपि ।
स्वाज्ञानमूलं द्वयमित्यतश्चाप्यज्ञानमेव द्वितयं समानम् ॥

277. இவ்விரண்டும் ஒன்றாகவே இருப்பன. ஒன்று மற்றதைவிட்டு ஒருபொழுதும் இருக்காது. இரண்டும் தன்னையறியாமையிலிருந்தே எழுகிறபடியால், இரண்டுமே ஒன்றுபோல் அறியாமையே.

இதே காரணத்தினால் உலக அறிவு, உலக அறியாமை இரண்டுமே அறியாமைதான். இது மேலும் விளக்கப்படுகிறது.

278. ज्ञातृस्वरूपावगतिं विनैव ज्ञातुं स्वतोऽन्यद्यतते हि सर्वः ।
अज्ञानजं ज्ञानमिदं हि तस्मादज्ञानमेवेति गुरूपदेशः ॥

278. அறிவானாகிய தன் ஸ்வரூபத்தை அறியாமலேயே அனைவரும் தனக்கன்னியமாவதை அறிய முயல்வதால், இந்த அறிவு அறியாமையில் பிறந்ததே. எனவே, இது அறியாமையே என்று நம் ஸத்குரு உபதேசிக்கிறார்.

279. ज्ञाताऽहमस्मीत्युदियाद्य एष तदीयतत्त्वावगतिं विनैव ।
यद्यद्विजानाति धियेन्द्रियैर्वा तत्तद्विजानात्यथாவदेव ॥

279. அறிபவன் 'நான்' என்று எழுபவனெவனோ, அவன் தனது உண்மையை அறியாமல், எதையெல்லாம் ஒருவன் புத்தியாலும், பொறிகள் வாயிலாகவும் அறிகிறானோ, அவற்றையெல்லாம் அவன் தவறாகவே அறிகிறான்.

280. अविद्यमानं बत विश्वमेतत् सद्विजानाति हि बोधहीनः ।
अलौकिकं चापि निजं स्वरूपं जानाति लोके बत जीवभूतम् ॥

280. தன்னை அறியாத ஞானமில்லாதவன் இல்லாத உண்மையில் இல்லாத இவ்வுலகினை இருப்பது போல் கருதுகிறான். உலகினைக் கடந்த தனது ஸ்வரூபத்தையும் உலகிலுள்ள ஜீவனாக நினைக்கிறான்.

281. धीरिन्द्रियाण्यपि मानसं च भवन्त्यविद्यापरिचारकाणि ।
अतः प्रमाणानि हि लौकिकानि सम्मोहनयैव भवन्ति जन्तोः ॥

281. புத்தி, பொறிகள் மற்றும் மனது மூல அவித்தையின் சேவகர்களே. எனவே, உலகத்தோர் பிரமாணங்களாகக் கொள்வதெல்லாம் பிராணிகளை மயக்கமுறவே பயனாகின்றன.

282. ज्ञानाज्ञते द्वे भवतोऽनुभूते येनाहमा तस्य कुतो नु जन्म ।
इति स्वतत्त्वस्य गवेषणेन नष्टेऽहमाख्ये द्वैतयं च नश्येत् ॥

282. அறிவு, அறியாமையெனும் இரட்டையின் அனுபவம் எந்த அகந்தைக்கு உண்டாகிறதோ அது எதிலிருந்து பிறப்பது என்று தனது உண்மையை ஆராயுங்கால் அகந்தை எனப்படுவது அழியும்போது, இந்த இரட்டையும் அழியும்.

283. ज्ञानं यथार्थं त्वहमो विनाशो निजस्वरूपे सहजा स्थितिर्हि ।
शिष्टे न तस्यां भवतोऽज्ञते द्वे सांसारिके द्वैतविवर्जितायाम् ॥

283. உண்மையான ஞானம் யாதெனின் அகந்தையின் அழிவும், தன் ஸ்வரூபத்தில் ஸஹஜ நிஷ்டையுமே துவைதமற்ற அந்நிலையில் ஸம்ஸாரிகமான இந்த இரு அறியாமைகளும் எஞ்சியிரா.

284. तां ज्ञाननिष्ठां निगदन्ति बुद्धा ज्ञानाज्ञते द्वे भवतो न यस्याम् ।
निष्ठा परा सा विदुषो हि यस्यां नास्ति स्वतोऽन्यच्चिदचित्स्वरूपम् ॥

284. எந்த நிலையில் அறிவறியாமை என்ற இரண்டுமில்லையோ, அதை ஞானநிட்டையென ஞானியர் கூறுவர். அது ஞானியின் மஹோன்னத நிலை. அதில் ஆன்மாவைத் தவிர சித்ஸ்வரூபமோ அல்லது அசித்ஸ்வரூபமோ வேறெதுவும் இல்லை.

285. अपण्डितः पण्डित आत्मविच्च त्रयोऽपि चाज्ञा हि समानमेव ।
अज्ञस्तृतीयोऽपि यतो न तस्य स्वस्मात् पृथक्किञ्चन वेद्यमस्ति ॥

285. பாமரன், பண்டிதன், ஆன்மாவை அறிந்தவன் ஆகிய மூவருமே ஸமமாக அஞ்ஞானிகளே. மூன்றாமவனுமே ஒரு வகையில் அஞ்ஞானிதான். ஏனெனில், அவனுக்குத் தானாம் ஆன்மாவைத் தவிர்த்து அறிவதற்கு வேறெதுவுமில்லை.

இது ஸ்ரீ பகவான் திருவாக்கு. முதலிருவரும் ஆன்மாவை அறியாததால் அஞ்ஞானிகள். ஞானியோ இங்கு கூறப்பட்டுள்ள வேறு பல காரணங்களுக்காக அஞ்ஞானியாவான் ஸ்ரீ பகவான் மேலும் கூறியுள்ளார்.

286. निष्ठां गतोऽसौ निजघाम्नि सत्ये वन्द्यः समस्तैर्मनुजैः सुरैश्च ।
पुंसः परस्मादपृथक्तयाऽसौ मुमुक्षुपुंसां भजनीय एव ॥

286. தனது உண்மை ஸ்வரூபமான ஸஹஜ நிலையில் நிட்டையுற்ற அவன் அனைத்து மானுடர்களாலும் தேவர்களாலும் வணங்கத் தக்கவன். அவன் பரமனின்றும் வேறல்லவனாகையால் முக்தி நாடுபவர்களால் கடவுள் என தொழத் தகுந்தவனுமே.

அடுத்தபடியாக சில சீடர்கள் எழுப்பிய ஐயத்திற்கு விடையிறுக்கப்படுகிறது.

287. अज्ञानमन्तं भजतां तुरीये नश्येत् कुतो ज्ञानमुतेति केचित् ।
पृच्छन्त्यबोधात्मकतामबुद्ध्वा ज्ञानाभिधस्यास्य हि लौकिकस्य ॥

287. உலகறிவெனப்படுவது அறியாமையென அறியாமல் சிலர் துரீய நிலையில் அறியாமை அழியட்டும். ஏன் அறிவும் அழிய வேண்டும் என வினவுகின்றனர்.

288. नैवास्ति बोध्यं न च कोऽपि बोद्धा न चास्ति बोधोऽपि तुरीयभावे ।
द्वन्द्वानि यद्वन्न भवन्ति तुर्ये तथा त्रिपुट्योऽपि न तत्र सन्ति ॥

288. துரீயநிலையில் அறியப்படுவதுமில்லை. அறிபவனுமில்லை. எப்படி துரீயத்தில் இரட்டைகளில்லையோ அப்படியே முப்புடிகளும்மங்கில்லை.

289. एकः स आत्मैव हि तुर्यभावे ज्ञानाज्ञताभ्यां रहितश्चकास्ति ।
ज्ञानस्वरूपः स्वयमव्ययो यच्छून्यं कथं तत् परमं पदं स्यात् ॥

289. அறிவறியாமையற்று அந்த ஆன்மா ஒருவனே துரீய நிலையில் ஒளிக்கிறான். ஞான ஸ்வரூபமாய் தானாய் மாறுபாடற்றவனாய் அவனுள் உள்ள அந்தப் பரமபதம் எங்ஙனம் (சூன்யமாய்) இல்லாமலிருக்க முடியும்?

இவ்வுலகத்திற்கப்பால் மெய்யாக உள்ளதேதுமில்லை யென்று சிலர் நம்புவதால் அந்தத் (துரீய) நிலை பாடின்றென இங்கு கூறப்பட்டது.

290. चैतन्यभासा निजयैव तस्मिन् भात्यात्मरूपं शिवमद्वितीयम् ।
न भासकं तस्य न तेन भास्यं सत्यं किमप्यस्ति तुरीयभावे ॥

290. அந்நிலையில் இரண்டற்ற ஒரே மெய்யானதும் ஆனந்த மயமானதுமான ஆன்மா தனதேயான சைதன்ய பிரகாசத்தினால் ஒளிக்கிறது. துரீய நிலையில் அதை ஒளிர்விக்கும் ஸத்யமோ அதனால் ஒளிர்விக்கப் படும் ஸத்யமோ ஏதுமில்லை.

291. नोदेति नाप्यस्तमुदेति तस्य चैतन्यदीप्तिः सततैकरूपा ।
आदाय तस्यैव चिदंश्लेशं प्रतीयते चैतनवन्मनो हि ॥

291. அதனுடைய சைதன்ய பிரகாசம் என்றும் ஒரே உருவானது. அது உதிப்பதுமில்லை. அஸ்தமிப்பதுமில்லை. அவனுடைய சைதன்யத்தின் ஒரு மிகச் சிறிய பகுதியைப் பெற்றே மனது சைதன்யம் போன்று தோன்றுகிறது.

292. मत्वाऽऽत्मनाशस्य पदं तुरीयं विभ्यत्यमुष्मादविवेकिनो ये ।
वाञ्छन्ति ते नित्यसुखाय गन्तुं लोकान्तरं दिव्यमबुद्धशिष्याः ॥

292. துரீய நிலையில் ஆன்மா மறைந்து விடுகிறதென்று பயமுற்று அஞ்ஞானிகளின் சீடர்கள் விவேகமின்மையால் அதைக் கண்டு அஞ்சி, நித்ய ஸுகத்திற்காக விண்ணிலுள்ள வெவ்வேறு லோகத்தற்குச் செல்ல விரும்புகிறார்கள்.

293. लोको यथाऽयं भविता मृषैव तथैव लोका अनुताः परे च ।
आत्मैव लोकः खलु बुद्धपुंसः स एव तस्माद् गदितः स्वयं सन् ॥

293. இந்த உலகு எப்படி பொய்யோ, அப்படியே பிற உலகுகளும் பொய்யே. உயர்ந்தநிலையில் உள்ள ஆன்மாவேதான் உலகு ஆகும். எனவே அவ்வுலகு ஸ்வயமாகவே மெய். எனவே ஞானிகளுக்கு லோகேஷணா எனப்படும் உலகப் பற்றுகளில்லை. உலகத்தினால் ஈர்க்கப்படுவதில்லை.

294. किं नो धनेन प्रजयाऽपि येषां आत्मैव लोको भवतीति बुद्धाः ।
नापि प्रवृत्तिं न च वा निवृत्तिं वाञ्छन्ति संशान्तसमस्तकामाः ॥

294. ஆன்மாவே உலகாகவிருக்கையில் நமக்கு செல்வமும் மக்களுமெதற்கு? என்று ஞானியர் தமது அனைத்து ஆசைகளையும் அடக்கியவராய் பிரவிருத்தி, நிவ்விருத்தி ஆகிய இரண்டையுமே வேண்டார்.

295. एकः स बोधात्मक एव सत्यो बोधः प्रपञ्चाकृतिरज्ञैव ।
बोधात् प्रपञ्चाकृतिकात् प्रपञ्चो भिन्नो यतो नास्त्यत एव मिथ्या ॥

295. ஞான ஸ்வரூபமனாகிய ஆன்மா ஒருவனே மெய். பிரபஞ்ச உருவாகிய அறிவு வெறும் பொய். பிரபஞ்ச உருவாகிய (உணர்வு) அறிவிலிருந்து (உணர்விலிருந்து) பிரபஞ்சம் வேறல்லவாகையால் அது பொய்யே.

பின் இந்த அறியாமை மெய்யா? என்ற வினா எழும். விடை பின்வருமாறு :

296. अज्ञानमेतत् तमसा समानं न शक्यमस्तीति तु वक्तुमेतत् ।
तमो न यद्वत् सहते प्रकाशमज्ञानमेवं सहते न बोधम् ॥

296. இந்த அறியாமை இருட்டை யொத்தது. அது உள்ளதென சொல்ல முடியாது. இருட்டு எப்படி ஒளியை ஸஹிக்க முடியாதோ, அப்படியே அறியாமையால் அறிவை ஸஹிக்க இயலாது.

ஆனால் இந்த அறியாமை எங்கேயுள்ளது. எப்பொழுது தோன்றுகிறது என்ற வினா எழுகிறது. விடை கீழே தரப்படுகிறது.

297. प्रतीयतेऽज्ञानमिदं परस्मिन् प्रपञ्चरूपं सदिवाज्ञमर्त्यैः ।
सत्ये सुवर्णं रुचकान्यसन्ति सद्वत् प्रतीतानि यथा भवन्ति ॥

297. பிரபஞ்ச உருவாகிய இந்த அறியாமை பரமனில் மெய் போன்று அஞ்ஞானிகளுக்குத் தோன்றுகிறது. எவ்வாறு மெய்யாம் பொன்னில் பொய்யான அணிகள் மெய்போன்று தோன்றுகின்றனவோ அவ்வாறே.

இங்கு பொன் மற்றும் அணிகளின் உவமை கூறப்பட்டுள்ளது. வழக்கமாக இரண்டுமே மெய்யாக கருதப்படுகின்றன. ஆனால் இங்கோ அணிகள் பொய்யெனப்பட்டுள்ளன ஏன்?

298. सत्यं सुवर्णं रुचकान्यसन्तीत्येतत् कथं स्यादिति चेद् गुरोर्नः ।
दार्ष्टान्तिकं विश्वमिदं मृषेति सन्दर्शनायात्र पदप्रयोगः ॥

298. பொன் மெய், அணிகள் பொய்யெனப்படுவதெப்படி என்று வினவினால், திருஷ்டாந்தத்திற்காகக் கூறப்படும் இவ்வுலகு பொய்யெனக் காண்பிக்கவே நமது ஸத்குருவினால் இச்சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு செய்யலாமா என்று வினவினால் இப்படி விடையளிக்கப்படுகிறது.

299. दार्ष्टान्तिकस्य स्फुटबोधनाय सर्वोऽपि दृष्टान्त उदीयते यत् ।
विवक्षितार्थावगतिर्यथा स्यात् तथैव दृष्टान्तनिवेदनानि ॥

299. உபதேசிக்கப்படும் விஷயமாகிய உவமேயத்தைத் தெளிவாகப் போதிப்பதற்காகவே எல்லா உவமைகளும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆகையால் கொள்ளப்படும் பொருளைத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கும் பொருட்டே உவமையும் ஏற்றபடி அளிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு இந்த உவமையை அளிப்பதன் பொருத்தத்தைப் பற்றி அடுத்துக் கூறப்படுகிறது.

300. सुवर्णमासन् रुचकानि पूर्वं तदेव मध्येऽपि तदेव चान्ते ।
सत्यं सुवर्णं रुचकान्यपेक्ष्य विनश्वरत्वाद् रुचकानि मिथ्या ॥

300. அணிகள் முன்பும், நடுவிலும், முடிவிலும் பொன்னே அணிகளுடன் ஒப்பிடுகையில், பொன் மெய்யே. மாறுபாடு உடையதால் அணிகள் பொய்யே.

இது ஸத்யத்தைப் பற்றிய வேதாந்த பரிபாஷையை (வரையறுப்பு) ஒத்துள்ளது. அந்தப் பரிபாஷை மீண்டுமொருமுறை கீழே கூறப்படுகிறது.

301. अनित्यतैवात्र मृषात्वलिङ्गं सत्यत्वमुक्तं खलु नित्यतैव ।
अतोऽज्ञता तज्जमिदं च विश्वं रज्ज्वामहिर्यद्वदसत्यमेव ॥

301. இங்கு நிலையாமையே பொய்மையின் லக்ஷணம், நிலைத்திருத்தலே உண்மையென உரைக்கப் படுகிறது. எனவே, கயிற்றில் பாம்பு போன்று அஞ்ஞானமும் அதிலிருந்து பிறக்கும் பிரபஞ்சமும் அஸ்த்யமே.

முன்னொரு கட்டத்தில் இது பற்றி விவாதிக்கப்பட்டு முடிவும் காணப்பட்டுள்ளது. மற்றுமொரு உவமை பெறப்பட்டு உபதேசம் அடுத்தப்படியாக விளக்கப்படுகிறது.

302. पटे प्रकाशेन युते यथा वा मृषैव चित्राण्यचले चलन्ति ।
तद्भ्रजगच्चित्रततिश्च सेयमायाति संयाति मृषैव सत्ये ॥

302. ஒளிர்விக்கப்பட்ட அசையாத திரையில் சித்திரங்கள் எவ்வாறு பொய்யானவை போன்று (திரைப்படத்தில் போன்று) நடைபெறுகின்றனவோ அவ்வாறே உலகுச் சித்திரங்களின் தொடர் ஸத்யமாகிய ஆதாரத்தின் மீது பொய்யாக நடக்கிறது.

இந்த உவமைதான் உள்ளது 'நாற்ப'தின் துவக்கத்திலேயே முதலிரண்டு மங்களச் செய்யுட்களுக்குப் பிறகு கையாளப் பட்டுள்ளது.

303. दृष्ट्य चलच्चित्रततेर्विभिन्नो द्रष्टा जगच्चित्रततावभिन्नः ।
विशेष एव जगतोऽस्ति यस्मात् सदृष्टकस्यास्य मृषात्वसिद्धिः ॥

303. சலச்சித்திரங்களிலிருந்து காண்பவன் வேறுபட்டவன். ஆனால் உலகச் சித்திரத் தொடர்களிலிருந்து காண்பவன் வேறுபடாதவன். இவ்வாறு உலகு (சலச்சித்திரத்திலிருந்து) வேறுபட்டது. ஆகையால் காண்போனும் உலகும் பொய்யென்பது தெளிவாகிறது.

304. यथा चलच्चित्रततेर्विरामे पटप्रकाशोऽस्ति विशुद्ध एवम् ।
मृषाजगच्चित्रततेर्विरामे शिष्येत शुद्धा चितिरात्मरूपा ॥

304. எவ்வாறு சலச்சித்திரத் தொடர்கள் முடிவுறும் பொழுது திரையின் மீதுள்ள ஒளி (நிழல் படங்களின்றி) தூயதாகவிருக்கின்றதோ, அவ்வாறே பொய்யான உலகச் சித்திரத் தொடர்கள் முடிவுறும் பொழுது ஆன்ம ஸ்வரூபமாகிய சைதன்யமெனும் அறிவு தூயதாக தனித்து விளங்குகிறது.

அடுத்தபடியாகக் காட்டப்படுவதுபோல் கண்ணேரம் மட்டும் தோன்றி மறையும் சித்திரத் தொடர்களால் உலகத் தோற்றமுண்டாவதைக் கூறி உலகின் பொய்மை மேலும் தெளிவாக்கப்படுகிறது.

305. प्रतिक्षणं नूतनमेव चित्रं वीक्ष्यापि सर्वं मनुते यथैकम् ।
तथैकमज्ञो मनुते हि वीक्ष्य प्रतिक्षणं नूतनमेव विश्वम् ॥

305. ஒவ்வொரு கணமும் புதியதான (வெவ்வேறான) சித்திரத்தையே கண்டும் காண்போன் தான் காண்பதெல்லாம் ஒரே சித்திரமென்று கருதுகிறான். அதே போன்று ஒவ்வொரு கணமும் புதிதான உலகையே காணும் அஞ்ஞானி தான் காண்பது ஒரே (தொடர்ச்சியான) உலகென நினைக்கிறான்.

இந்தத் தவறான கருதது காண்போனின் உடலையுமே சாரும். காண்போனின் (ஜீவாத்மா) மூன்று சரீரங்களில் நிகழும் பிரதிபலிப்பு மட்டுமே, ஆகிய காண்போன் பொய்யென்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறது.

அதாவது காட்சியாகிய உலகு எவ்வளவு பொய்யோ அவ்வளவே அவனும். சைதன்யமாகிய மெய்யான்மா ஆதாரமாக அமைவதாலேயே உலகத் தோற்றம் நிகழ முடிகிறது.

306. आधारवस्त्रेऽपि तदीयभासा यथा चलच्चित्रततिर्विभाति ।
एवं प्रपञ्चोऽपि सदात्मरूपे तदीयसंवित्प्रभयैव भाति ॥

306. சலச்சித்திரத் தொடர் ஆதாரமான திரை மீது அதன் ஒளியினால் ஒளிர்வது போன்று பிரபஞ்சமும் ஸத்ய ஆத்மாவின் மீது ஆத்மாவின் சைதன்ய பிரகாசத்தினாலேயே ஒளிர்கிறது.

307. आत्मा स्वतः सन्नत एव हेतोर्नैव स्वतः सत्यमिदं हि विश्वम् ।
विज्ञेयमेवं जगतो मृषात्वं सत्ताऽऽत्मनश्चापि चिदात्मकस्य ॥

307. இதே காரணத்தினால் மெய்யான ஆத்மா தானாகவே ஸத்யமாம். இந்தப் பிரபஞ்சமோவெனில் தானாகவே ஸத்யமன்று. இவ்வாறு பிரபஞ்சத்தின் பொய்மையும் தூய உணர்வாகிய சித்ரூப ஆன்மாவின் உண்மையும் அறியப்பட வேண்டும்.

ஏற்கனவே விளக்கியப்படி மெய்' என்ற சொல்லுக்கு வழக்கமான பொருளொன்றும் அத்வைத வேதாந்த நூல்களில் வேறொரு பொருளுமுண்டு. இந்த வேறுபாட்டை மனதில் கொள்ள வேண்டும்.

தேசமும் காலமும் பொருள் உண்மை படைத்த உண்மைகளென்ற மானசிகக் கருத்து அடுத்தபடியாக ஆராயப்படவேண்டிய விஷயம். இவையிரண்டும் உலகத் தோற்றத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட முடியாதவையாகையால், இவ்விரண்டையும் மெய்யென்று கொண்டால் உலகையும் மெய்யெனத் தொடர்ந்து கொள்ளப்படும்.

308. देशेन कालेन विभक्तमेव स्वप्ने मनो जागरिते समानम् ।
अवैति देहादिसमस्तदृश्यमतो विचार्याऽस्त्यनयोश्च सत्ता ॥

308. விழிப்பு நிலையிலும், கனவிலும் ஒரே மாதிரியாக மனது உடல் மற்றுமெல்லா தோற்ற உலகின் பொருட்களையும் தேச காலங்களால் பகுக்கப்பட்டனவையாக அறிகிறது. ஆகையால் இவ்விரண்டும் மெய்யா இல்லையாவென்பது ஆராயப்பட வேண்டும்.

309. त्रयं मनोमात्रमिदं प्रदिष्टं देशोऽपि कालोऽपि निमित्तयोगः ।
पाश्चात्यदेशीयविपश्चिताऽस्ति कान्ताभिधानेन सुयुक्तिवद्वैः ॥

309. தேகமும், காலமும் நிமித்தமுமாகிய (காரணமும்) மூன்றும் வெறும் மனோமயமேவென்று (இமானுவெல்) காண்ட் என்ற மேலைநாட்டவரால் தர்க்கபூர்வமான நல்ல வாதகாரண யுத்திகளினால் காட்டப்பட்டுள்ளன.

310. सर्वानुभूत्याऽपि सुषुप्तिभावे बुद्धानुभूत्याऽपि तुरीयभावे ।
मृषात्वमेतत् प्रकटीकरोति स्फुटं मुमुक्षोर्भगवान् गुरुर्नः ॥

310. ஆழ்துயிலில் அனைவருடைய அனுபவத்தினாலும் துரீய நிலையில் ஞானியரது அனுபவத்தினின்றும் இம்மூன்றின் பொய்மையை நமது குருவாகிய பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் முமுகூக்களுக்குத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

311. सुषुप्तिभावे मनसि प्रलीने तुरीयभावे मनसि प्रणष्टे ।
न कोऽपि जानाति हि देशकालौ मनोमयं तद्द्वितयं हि तस्मात् ॥

311. மனம் லயம் அடைந்துள்ள ஆழ்துயிலிலும் மனம் அறிவுற்றுள்ள துரீய நிலையிலும் யாரும் தேசகாலங்களை அறிவதில்லையே. ஆகையால் அவ்விரண்டும் மனோமயமே.

312. मनः सविश्वं सजति द्वयं च स्वप्ने यथा जागरिते तथैव ।
ताभ्यां विना वेत्ति मनो न किञ्चिदेष स्वभावो मनसो हि नित्यः ॥

312. கனவு, நனவு இரு நிலைகளிலுமே மனது உலகுடன் இவ்விரண்டையும் படைக்கிறது. இவ்விரண்டுமின்றி மனது எதையுமே அறியாது. இது மனதின் நிரந்தரமான இயல்பே.

313. देहोऽहमित्यज्ञतयैव मर्त्यो देशेऽपि कालेऽस्म्यहमित्यवैति ।
देशे भवामो न हि नापि काले देहा वयं चेदुभयोभवेम ॥

313. 'உடல் நான்' என்ற அறியாமையினால் தான் மனிதன் தேசகாலங்களில் நான் இருக்கிறேன் என்று நினைக்கிறான். நாமோ தேசத்திலுமில்லை காலத்திலுமில்லை. நாம் உடலாகவிருப்பின் (அம்மட்டிலுமே) நாம் இவ்விரண்டிலிருப்போம்.

314. देहा वयं नो न च देहिनो वा जीवा वयं नैव कदाऽप्यभूम ।
अस्मासु तौ द्वौ मनसोपक्लृप्तौ ह्यविद्यया यद्वदिदं समस्तम् ॥

314. நாம் என்றுமேஜீவர்களாகாதபடியால் நாம் தேஹமும்லோம் தேஹியரும்லோம். இவ்வெல்லாவற்றையும் போன்றே இவ்விரண்டும் அறியாமையினால் மனத்தினால் தோன்றப்பட்டுள்ளன.

தேசமும், காலமும் பொருண்மைபடைத்த உண்மைகளெனும் இந்தப் பிரமை நம்மிலிருந்து எப்பொழுது விலகுமென்று கேட்கப்படலாம். நமது ஸத்குரு பகவான் ஸ்ரீ ரமணரின் விடை அடுத்த செய்யுளில் தரப்படுகிறது.

315. मनोऽहमो जन्मभुवं विमृश्य लभेत शान्तिं यदि तुर्यभावे ।
तदा निगीर्येत सदात्मनैव सहाहमा तद्द्वितयं सविश्वम् ॥

315. மனது அகந்தையின் பிறப்பிடத்தைத் தேடி துரீய நிலையில் அமையுற்றால் இவ்விரண்டும் (தேசமும், காலமும்) அகந்தை மற்றும் பிரபஞ்சத்துடன் நித்ய ஸத்ய ஆன்மாவினால் விழுங்கப்பட்டு விடும்.

316. मायामयं कारणकार्यरूपं सदेशकालं बत विश्वमेतत् ।
न विक्रियामेति कदाचिदात्मा देशेन कालेन निमित्ततो वा ॥

316. தேசகாலங்களுடன் கூடியதும் காரண விளைவுகளாலாதுமான இந்தப் பிரபஞ்சம் மாயத் தோற்றமே. ஆன்மாவோவெனில்

தேச கால நிமித்தங்கள் எவற்றாலும் ஒருபொழுதும் மாறுதலடையாது.

317. सदैकधैवाच्युत एक आत्मा कालातिगो देशविवर्जितश्च ।
पूणः प्रबुद्धैरनुभूयते यत् स एव सत्यो न तु किञ्चिदन्यत् ॥

317. மெய்யாம் ஒரே ஆன்மா என்றும் ஒரே தன்மை படைத்ததாகவும், தன்னிலையிலிருந்து பிழறாதும் காலத்தைக் கடந்தும் தேசமில்லாதவாறும் (எனவே) பூர்ணமாகவும் ஞானியரால் அனுபவிக்கப்படுவதாகவும் இருப்பதால் அதுவே மெய். வேறெதுவும் மெய்யன்று.

இறந்த காலம், நிகழ் காலம், எதிர் காலமெனும் காலத்தின் மூவகைப் பிரிவுகள் அடுத்தப்படியாக ஆராயப்பட்டு அவை உண்மையா என்று காட்டப்படுகிறது.

318. भूतोऽपि भावी च भवन्नितीमे कालस्य भेदा अपि नैव सत्याः ।
भूतोऽपि भावी भवदाश्रयौ च भवन् स्वकाले भवतो ह्युभौ च ॥

318. இறந்த காலம், நிகழ் காலம், எதிர் காலம் எனப்படும் காலத்தின் இந்த வேறுபாடுகளும் மெய்யென்று. இறப்பெதிர்வு நிகழ்வினைப் பற்றி நிற்பன. அவ்விரண்டும் அதனதன் நிகழ்காலத்தன் நிகழ்வே.

319. अतो भवन्नेव समस्तकालो वाचैव कुर्वन्ति विभागमेवम् ।
आत्मस्वरूपं खलु नित्यसत्यमतो भवन्नाम तदेव नान्यत् ॥

319. எனவே எல்லாக் காலங்களும் நிகழ்வொன்றே. மனிதர்கள் சொற்களாலேயே இந்தப் பாசுபாட்டினை உருவாக்குகின்றனர். ஆன்ம சொரூபமே நிரந்தரமான மெய். எனவே அதுவேதான் நிகழ்வு, வேறெதுவுமன்று.

320. इच्छेदतस्तत्त्वमस्य बोद्धुं तुरीयभावाधिगमेन साधुः ।
चर्चेह भूतस्य च भाविनोऽपि विनैकसहस्र्यां गणनेति दिष्टा ॥

320. ஆகையால் ஸாதகன் துரீய நிலையை எய்தி அந்த ஆன்மாவின் ஸத்யத்தை அறிய விழைய வேண்டும். இறந்த எதிர்காலங்களைப் பற்றி விவாதம் செய்வது ஒன்று என்கிற எண் இல்லை எண்ணுவதற்கு ஒப்பாகுமென உரைக்கப்படுகிறது.

321. अस्त्येकसहस्र्यैव न काचिदन्या सहस्र्याः समस्ताश्च तदात्मिका हि ।
अस्त्येवमात्माकृतिका चिदेव तदात्मकं सर्वमिदं च विश्वम् ॥

321. எண் ஒன்று எனப்படும் எண் தான் உள்ளது. வேறு எந்த எண்ணுமில்லை. ஏனெனில் எல்லா எண்களும் அதன் வினைப்பாடுகள்தான். அதே போன்று ஆன்ம உருவாகிய சித்தாகிய சைதன்ய மொன்றே உள்ளது. இந்த அனைத்து பிரபஞ்சமும் ஆன்மாவே.

322. यथैकसहस्र्यामवगम्य सम्यक् सहस्र्यां समस्तामवगन्तुमीष्टे ।
ज्ञात्वैवमेकम् निजतत्त्वमेव जानन्ति बुद्धा जगतोऽपि तत्त्वम् ॥

322. எவ்வாறு எண் ஒன்றை நன்கறிந்து எல்லா எண்களையும் ஒருவன் அறிய வல்லானோ அதே போன்று தன்னைப் பற்றிய உண்மையாம் ஒன்றை அறிந்து ஞானியர் உலகின் உண்மையையும் அறிகிறார்கள்.

323. बोधः स्वतोऽन्यस्य विना स्वबोधमबोध एवेति गुरुर्ब्रवीति ।
स्वस्मिन्नबुद्धे सति वेत्ति यद्यत् तत्तद्विजानात्ययथावदेव ॥

323. தன்னையறியாது தனக்கு அன்னியமானவற்றை அறிதல் அறியாமையே என குரு நாதர் கூறுகிறார். தன்னையறியாது உள்ள நிலையில் எதெதையெல்லாம் ஒருவன் அறிகிறானோ அதெதையெல்லாம் உள்ளதற்கு உண்மைக்கு அவன் அறிகிறான்.

324. स्वस्मिन् विबुद्धे निजमाणेन बोद्धं स्वतोऽन्यन्न हि किञ्चिदस्ति ।
बुद्धस्य भात्यात्मतयैव सर्वमात्मा ततः सर्व इति प्रसिद्धः ॥

324. ஆத்ம விசாரத்தினால் தன்னையறிந்த பின் அறிவதற்கு தன்னையன்றி வேறெதுவுமில்லை. ஞானிக்கு எல்லாம் ஆத்மாகவே ஒளிர்வதால் ஆத்மா (வேதாந்தம் கூறும்) எல்லாமுமாக அவனுக்குப் பிரஸித்தமாகிறது.

325. सत्यात्मभावे स्थितिमेव तस्मात् सर्वज्ञतां श्रीरमणो ब्रवीति ।
सर्वज्ञतां यां गणयन्त्यबुद्धाः सैषाऽज्ञैतेत्यपि वक्ति सोऽयम् ॥

325. ஆகவே மெய்யாம் ஆன்மா இருத்தலே ஸர்வருத்வமெனப்படும். எல்லாவற்றையும் அறியும் நிலை என ஸ்ரீ ரமணர் கூறுகிறார். அஞ்ஞானிகள் ஸர்வஞ்ஞத்வமென நினைப்பது எதுவோ அது அஞ்ஞானமேயென்றும் அவர் கூறுகிறார்.

ஆன்மாவே எல்லாமென்பது அடுத்துக் கூறப்படுகிறது.

326. नेदं शरीरात् पृथगस्ति विश्वं नेदं शरीरं मनसोऽस्ति भिन्नम् ।
सत्यात्मनो नास्ति मनो विभिन्नमात्मैव तस्मादखिलं च विश्वम् ॥

326. இவ்வுலகு உடலினின்றும் வேறல்ல. இந்த உடல் மனதினின்றும் வேறல்ல. மனமோ மெய்யாம் ஆன்மாவினின்றும் வேறல்ல. எனவே, ஆத்மாவே அனைத்துப் பிரபஞ்சமும் ஆகும்.

327. अहं पुरा जन्मनि कीदृगासमितः परं चापि कथं भवेयम् ।
ईदृग्विचारा बत मुग्धतैव न जन्म लेभे हि कदाचिदात्मा ॥

327. 'நான் முற்பிறவியி லெவ்வாறிந்தேன்?' அடுத்த மறுபிறவியிலும் 'எப்படியிருப்பேன்?' இத்தகைய கேள்விகள் அறியாமையாலேயே. ஆன்மா என்றும் பிறப்பதில்லையே!

328. व्यष्टेः समष्टेरपि चिन्तनानि निरर्थकान्येव मुमुक्षुपुंसाम् ।
चिन्ताः समस्ताः प्रभवन्ति यस्य तन्मूलचिन्तैव हि मुक्तिदात्री ॥

328. வியஷ்டி (பகுதிகள், ஜீவர்கள்) ஸமஷ்டி (முழுமை) பற்றிய சிந்தனைகள் முழுக்கூகளுக்குப் பொருளற்றவையே. இவை போன்ற சிந்தனைகள் யார்க்கெழுகின்றனவென்ற அதன் (அகந்தையின்) மூலத்தை நூடும் சிந்தனையே முக்திக்கு வழி.

329. प्रश्नाः क्रियन्तेऽत्र मुधैव मर्त्यैः सृष्टं जगत् केन कथं च पूर्वम् ।
का नाम माया कतमाऽप्यविद्या कतं न्वभूजीव इति प्रमादात् ॥

329. எதைச் செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யத் தவறி, மயக்கமுற்ற மனிதர்கள் இவ்வாறு வினாக்கள் எழுப்புகிறார்கள். ஆதியில் உலகு யாரால், எவ்வாறு படைக்கப்பட்டது? மாயை என்பதென்ன? அறியாமை யாது? ஜீவன் எப்படி உண்டானான்? என்றெல்லாம் சிருஷ்டியின் ரஹஸ்யம் அடுத்தபடியாக சுருக்கமாகக் கூறப்படுகிறது.

330. दृष्टेर्न सृष्टिः पृथगस्ति काचिद् दृष्टिश्च सृष्टिर्द्वयमेकमेव ।
सा दृष्टिरज्ञानमयीति हेतोस्तस्याः प्रहाणं निधनं हि सत्यम् ॥

330. திருஷ்டியை விட்டு வேறாக சிருஷ்டி எதுவுமில்லை. திருஷ்டியும் சிருஷ்டியுமொன்றே. அந்தத் திருஷ்டி அஞ்ஞானமானது என்ற காரணத்தினால். அந்தத் திருஷ்டியின் முடிவே (உலகின்) மறைவின் உண்மை. அடுத்து மாயை விளக்கப்படுகிறது.

331. मायाभिधाना परशक्तिरेव मनस्सु बुद्धीन्द्रियबोधरूपम् ।
विचित्रमेतं सृजति प्रपञ्चं स सत्यवद् गृह्यत एव मुग्धैः ॥

331.பரம சக்தியே மனம், புத்தி, புலன்கள், உணர்வென்ற மாயை உருக்கொண்டு இந்த விசித்திரமான பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. மயக்கமுற்றவர்கள் அதனை மெய்யென் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

ஜீவனின் அவித்தை பரம்பொருளுக்குரிய மாயா சக்தியைச் சார்ந்தது. சிருஷ்டிக்கு வேறெந்த விளக்கமுமில்லை.

இந்த ஆராய்ச்சிகள் முக்கியமாகச் செய்ய வேண்டிய ஸாதனையாகிய மெய்யான்ம விசாரமெனும் முக்கிய விஷயத்தைத் ஒத்திப் போடுகின்றனவென அடுத்தபடியாகக் காட்டப்படுகிறது.

332. सद्धिचारेण मूषात्मकस्य सत्यात् प्रमादो भविता ध्रुवं हि ।
न च प्रमादादपरोऽस्ति मृत्युः स्वो नष्टकल्पोऽस्ति हि तेन साधोः ॥

332.பொய்யானவற்றை மெய்போல் கருதி அவற்றை ஆராய்வதால், மெய்யைப் மறக்கச் செய்யும் தவறு நிகழ்வது உறுதி. இந்த மந்தி என்ற தவறைவிட்டு வேறு மரணமில்லை. ஏனெனில், அதன் மூலம் ஸாதகன் தன்னையே இழக்கும் நிலையை எட்டி விடுகிறான்.

அடுத்தபடியாக, ஆத்மாவை நாடுவதின் உடனடியான அவசியமுள்ளது காட்டப்படுகிறது.

333. अस्मिन्नवेदीद्यदि जन्मनि स्वं तदैव सत्यं पुरुषस्य सत्यम् ।
न चेदवेदीदिह जन्मनि स्वं तस्यावृतं स्यादनुतेन सत्यं ॥

333.இந்தப் பிறவியிலேயே ஒருவன் தன்னை (ஆன்மாவை) அறிந்தானாகில், அந்த உண்மையே அவனுக்கு உண்மையாகும். அவன் இப்பிறவியில் தன்னை அறியாவிடில் பின் உண்மை அவனுக்குப் பொய்யால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும்.

334. तद्देशकालावनृतौ विदित्वा विहाय विश्वं च समस्तमेव ।
इच्छेदधिष्ठानसदेव बोद्धुं स्वात्मस्वरूपं निजमार्गिणम् ॥

334. எனவே, அவன் தேச, காலங்களையும், உண்மையா என்று அறிந்து, அனைத்துலகையுமே விட்டு, தன்னையே ஆராய்ந்து, ஆதார ஸத்யமான தன் ஆன்ம ஸ்வரூபத்தை அறிய விழைய வேண்டும்.

விதிமதி எனும் இரட்டை அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது.

335. कर्ताऽस्म्यहं कर्मफलस्य भोक्तेत्येवं नरो यो मनुते स एव ।
धीदैवयोर्भेदमवैति सत्यं कर्ताऽपि भोक्ता न तु सत्य आत्मा ॥

335. செயல் புரிபவன் நான், வினைப்பயன் துய்ப்பவனும் 'நானே' என்னுந் மனிதன்தான் விதிமதிகளின் பேதத்தை மெய்யெனக் கருதுகிறான். ஆனால், மெய்யான ஆன்மா செய்பவனுமல்லன், துய்ப்பவனுமல்லன்.

336. इष्टं यदा कर्मफलं तदानीं बलीयसीं बुद्धिमवैति दैवात् ।
यद्यन्यथा कर्मफलं भवेत्तु दैवं बलीयो मनुते तदानीम् ॥

336. வினைப்பயன் தனக்குகந்ததாக இருப்பின் ஒரு மனிதன் விதியைக் காட்டிலும் மதி வலுவுள்ளதென எண்ணுகிறான். வினைப்பயன் வேறுவிதமாக இருந்தாலோ, விதியே வலுவுள்ளதென அவன் நினைக்கிறான்.

இந்த வேற்றுமை மெய்யல்லவென்று காட்டப்படுகிறது.

337. दैवं भवेत् पूर्वकृतं हि कर्म धिया कृतं कर्म समस्तमेव ।
धीदैवयोर्द्वन्द्वमतो मृषैव तयोर्विरोधः कथमस्तु सत्यः ॥

337. விதியென்று முன்னர் புரிந்த செயலே அதாவது முன்வினைப்பயனே. அனைத்துச் செயலும் மதியால் புரியப்பட்டனவையே. ஆகையால், விதிமதியெனும்

இரட்டை கூறும் பொய்யே. அவற்றின் வேறுபாடு எங்ஙனம் மெய்யாக இருக்க முடியும்?

338. धीदैवयोर्मूलमहङ्कृतिर्यत् स्वान्वेषणात् सा यदि नाशमीयात् ।
धीदैवयोर्द्वन्द्वमिदं विनश्येन्न वेत्ति धीदैवभिदां प्रबुद्धः ॥

338. விதிமதிகளின் மூலம் அகந்தையாதலால், ஆன்ம விசாரத்தினால் அகந்தை அழியுங்கால், இந்த விதிமதி இரட்டையுமழியும். (எனவே) ஞானி விதிமதி பேதமறியான்.

339. बुद्धोऽमनस्को गलिताभिमानः सङ्कल्पशून्योऽपि भवेन्न कर्ता ।
भोक्ताऽपि नासौ भविता कदाऽपि न वेत्ति धीदैवभिदामतोऽसौ ॥

339. ஞானி மனமற்றவன், பற்றற்றவன், ஸங்கல்பமே யில்லாதவன். அவன் ஒருபொழுதும் செயல் புரிபவனுமாகான். (வினைப்பயன்) துய்ப்பவனுமாகான். ஆகையால், அவன் விதிமதி பேதமறியான்.

340. स्वोऽबुद्धमर्त्यस्य च नित्यबुद्धो न सज्जते कर्मसु नैति मोहम् ।
तत्सन्निधानेन तु लब्धसंज्ञा प्रवर्तते धीः स्वगुणानुरूपम् ॥

340. அஞ்ஞானியான மனிதனின் ஆன்மாவும் என்றும் ஞானமய மானதே. எனவே, அது செயலில் ஈடுபடுவதில்லை. மோஹவாய்ப்படுவதுமில்லை. ஆனால், அந்த ஆன்மாவின் ஸாந்நியத்தில் புத்தி உணர்வு பெற்று தனது குணங்களிற்கேற்ப செயல்படுகிறது.

இது முக்கியமானது. ஆன்மா என்றும் சுதந்திரமானபடியால் எதனாலும் பாதிக்கப்படுவதில்லை. அறியாமையும், தளைகளும் மனதிற்கே (புத்திக்கே).

341. चिन्तामतो दैवधियोर्विहाय सांसारिकीं चापि समस्तचिन्ताम् ।
ब्रह्मात्मकं केवलमात्मतत्त्वं यतेत बोद्धुं निजमार्गणेन ॥

341. ஆகவே, விதிமதி பற்றிய சிந்தனைகளையும், உலக வாழ்வின் எல்லாச் சிந்தனைகளையுமே துறந்து பிரஹ்மமேயான ஒரே பொருளாகிய ஆன்மாவின் உண்மையை ஆன்ம விசாரத்தினாலறிய முயல வேண்டும்.

அடுத்து, ஜீவாத்மாவைப்பற்றிய உண்மை ஆராயப்படுகிறது.

342. जीवाभिधानो जगदीक्षको यस्तस्मिन्निगूढं जगतोऽस्य तत्त्वम् ।
उदेत्ययं चेद्दियाच्च विश्वं लीयेत विश्वं लयमेत्ययं चेत् ॥

342. இந்த உலகின் தத்துவம் இவ்வுலகினைக் காண்போனாகிய ஜீவனெனப்படுவனில் பொதிந்துள்ளது. ஏனெனில், இவன் (ஜீவன்) எழுந்தால், உலகும் தோன்றும். அவன் ஒடுங்கினால் உலகும் ஒடுங்கும்.

343. तत्त्वमस्यैव निजानुभूत्या जानन् प्रबुद्धः समवेति विश्वं ।
अन्ये तु देहात्मधियाऽभिभूता विश्वं विजानन्त्यथावदेव ॥

343. அதனது (அகந்தையின்) உண்மையை தனது ஆன்மானுபூதி மூலமுணர்ந்து உலகின் உண்மையையும் அறிகிறான். பிறரோ 'நான் உடல்' என்ற புத்திக்கு வயப்பட்டு உலகினை வேறுவிதமாக (தவறாக) அறிகிறார்கள்.

344. जीवोऽज्ञतायाः प्रथमं स्वरूपं जीवोऽङ्कुरः संसृतिदुर्गमस्य ।
विभूतिरस्यैव जगत् समस्तं नाशोऽन्ततश्चास्य विमुक्तिभावः ॥

344. ஜீவன் அஞ்ஞானத்தின் முதல் ஸ்வரூபம். ஜீவன் என்ற முளையே ஸம்சாரமென்ற துஷ்ட மரமாக வளர்கிறது. இவ்வுலகனைத்தும் ஜீவனின் விளைவாலெழுந்ததே அதன் இறுதியான நாசமே முக்தி நிலை.

345. तमेनमर्थं सुगतो गुरुश्चाप्युचै तथा शङ्करदेशिकेन्द्रः ।
ब्रूतेऽपि चास्मद्गुरुरथमैनं वेदान्तसारोऽप्ययमर्थ एव ॥

345. குரு ஸுகதர் (புத்தர் பிரான்) இந்த உண்மையையே உரைத்தார். குரு சிரேஷ்டராகிய சங்கரரும் இவ்வாறே கூறினார். நமது குருநாதரும் இதே உண்மையைப் புகன்றார். வேதாந்தத்தின் ஸாரமுமிதுவே.

346. विश्वं स्वदृश्यं न विना कदाऽपि द्रष्टाऽस्य जीवो भवति प्रतीतः ।
जीवो न कोऽप्यस्ति सुषुप्तिभावे मनोमयोऽयं हि यथाऽस्य दृश्यम् ॥

346. உலகினைக் காணும் ஜீவன் தான் காணும் உலகைவிட்டு ஒருபொருளையும் அறியப்படான். சுழுத்தி நிலையில் ஜீவன் யாருமல்லர். எனவே அவன் காணும் உலகத்தைப் போன்றே ஜீவனும் மனிதன் படைப்பே.

347. सहैव देहेन भवेत् प्रतीतो जीवाभिधोऽयं खलु सर्वदाऽपि ।
मृतौ च देहस्य न पूर्वदेहं जहात्यनादाय हि देहमन्यम् ॥

347. உடலுடனேயே ஜீவன் எனப்படுபவன் அறியப்படுகிறான். உடல் மரித்த பின்னர் மற்றொரு உடலினைப் பற்றாமல் பழைய உடலை ஜீவன் விடான்.

348. जीवोऽयमेवं वपुषोऽपृथक्त्वादन्तर्भवत्येव जगत्स्वरूपे ।
नित्यत्वमस्यैव तु कल्पयन्ति शिष्या अबुद्धस्य गुरोरबुद्धाः ॥

348. இந்த ஜீவன் இவ்வாறு உடலை விட்டு வேறு ஒருவன் அல்லானாகையால் உலகின் ஸ்வரூபத்திற்கு உட்பட்டே உள்ளான். அறுபூதி ஞானமில்லாத குருமார்களின் சீடர்களும் அஞ்ஞானிகளே. இவர்களும் அமாத்தவம் என்று கற்பனை செய்கிறார்கள்.

349. विना विचारं बत जीवमेनम् देहीति चात्मेत्यपि मन्यमानाः ।
संसारिताद्यानपि चास्य धर्मानारोपयन्त्यात्मनि नित्यमुक्ते ॥

349. விசாரம் செய்யாமல் இந்த ஜீவன் தேஹீயும் (உடலுக்கு எஜமானன்) மெய்யாம் ஆன்மாவுமென நம்பி என்றும் சுதந்திரமான ஆன்மாவில் ஜீவனுக்கே உரித்தான ஸம்ஸாரத்வம் போன்ற எல்லாக் குணங்களையும் அவர்கள் கற்பனை செய்கிறார்கள்.

350. अतो मतानि प्रभवन्ति नाना सत्यात्मनः सर्वमतातिगस्य ।
बद्धं तमेनं बत मन्यमानाश्चरन्त्यनेकानपि योगमार्गान् ॥

350. இதன் காரணமாக எல்லாக் கோட்பாடுகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஸத்ய ஆத்மாவைப் பற்றிய வெவ்வேறு கோட்பாடுகள் எழுகின்றன. ஆன்மாவிற்குப் பந்தங்களிருப்பதாகக் கருதி (அதை விடுவிக்கும் பொருட்டு) அநேக யோக மார்க்கங்களைப் பின்பற்றுகின்றனர்.

351. कर्तृत्वभोक्तृत्वशरीरिताद्याः संसारिता चाप्युत जीवधर्माः ।
धर्मा न ते शुद्धिचिदात्मकस्य सत्यात्मनः सङ्गविवर्जितस्य ॥

351. செய்பவன் 'நான்' எனும் கர்த்தருத்துவம், வினைப் பயன்களைத் துய்த்தல், 'நானுடல்' எனும் இவையெல்லாம் ஜீவனின் இயல்புகள். மனப்பான்மை போன்ற பாவனைகள் உலக வாழ்வில் திளைத்தல், இவை தூய உணர்வாகியதும் ஸம்ஸாரத் தொடர்பற்றதுமான இயல்புகளன்று.

352. स्वं जीवभूतं बत मन्यते यो देहात्मभावो न हि तस्य नष्टः ।
बोधात्मतां स्वस्य न बुध्यते यस्तस्यानिवार्यो वपुरात्मभावः ॥

352. எவனொருவன் தன்னை ஜீவாத்மாவாகக் கருதுகிறானோ அவனது ஞான சரீரம் என்ற தேஹாத்ம பாவம் இன்னும் அழிவதில்லை. ஏனெனில் தான் உணர்வாகிய

சைதன்ய ஸ்வரூபமெனத் (அனுபவத்தினால்) தெரிந்து கொள்ளாதவனுக்குத் தானுடலெனும் எண்ணம் தவிர்க்க முடியாததாகும்.

353. आत्मा सुषुप्तौ च सुखस्वरूपो लोकैः समस्तैरनुभूयते यत् ।
देहात् पृथक् स्वो भवतीति बोद्धुं शक्नोति धीमान् खलु सूक्ष्मबुद्ध्या ॥

353. ஸுகஸ்வரூபமாகிய ஆன்மா எல்லோராலும் ஆழ்துயிலில் அனுபவிக்கப்படுவதால், அறிவாளியான மனிதனால், ஆன்மா உடலினின்று வேறானதென்பதைத் தன் நுட்பமாய் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

354. नाङ्गीकरोति ह्यत एव धीमान् देहात्मतां स्वस्य विचारणायाम् ।
तथाऽप्यविज्ञातनिजस्वरूपो भूयोऽपि देहात्ममतिं करोति ॥

354. ஆதனாற்றான், அறிவாளியொருவன், விசாரணை செய்யுங்கால், தானுடலென்பதை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. எனினும், தனது நிஜஸ்வரூபத்தை அவனின்றும் உணராதபடியால் மீண்டும் தானுடலென்று எண்ணுகிறான்.

355. यावन्न जीवत्वमतिव्यपैति देहात्मधीनैव विनाशमीयात् ।
नश्येत्तु सा तुर्यपदस्य लाभाद्यत्रानुभूयत परं स्वतत्त्वम् ॥

355. ஜீவபோதம் நீங்கும் வரையில் 'நானுடல்' என்னுமெண்ணம் அழியாது. ஆனால் அத்தமான ஆத்ம தத்துவத்தை உணரும் துரீய நிலையை அடைந்ததுமே அது அழிந்துவிடும்.

356. जानाति यः स्वं परमद्वितीयं तुरीयभावे स्थितिमेत्य नित्याम् ।
न तस्य जीवोऽहमिति प्रतीतिः स एव देहात्मधिया विमुक्तः ॥

356. துரீய நிலையில் நிரந்தர இருப்பு பெற்றுத் தன்னை தனக்கு இரண்டற்ற பரமனாக எவனொருவன் அறிகிறானோ,

அவனுக்கு நான் 'ஜீவன்' எனும் எண்ணம் கிடையாது. அவனே தேஹாத்ம புத்தியிலிருந்து விடுபட்டவனாவன்.

357. देहात्मभावं मनआत्मभावं जीवात्मभावं च मृषेति बुद्ध्वा ।
बोधात्मतां स्वामवगन्तुमिच्छन् यतेत साधू रमणोत्तरीत्या ॥

357.(எனவே) ரமணர் காட்டிய வழியில் ஸாதகன் சென்று, 'நானாடல்', 'நான் மனது', 'நான் ஜீவன்' எனும் பாவணைகள் பொய்யெனத் தெரிந்து, தான் சுத்த சைதன்யமே என (அனுபவத்தினால்) அறிய விழைந்து ஸாதனை புரியல் வேண்டும்.

358. विचार्यमाणे सति जीवतत्त्वे बुद्धोपदेशैः परिशुद्धबुद्ध्या ।
आविद्यकोऽयं बत जीवनामा न तत्त्वतोऽस्तीति सुबोधमेव ॥

358.ஞானிகளின் போதனைகளிற்கேற்ப அமலமதியால் ஜீவத்தத்துவத்தை ஆராய்ந்தால், ஜீவனென்படுமிது அவித்தையாலுண்டானது, எனவே உண்மையில் அதற்கு இருப்பில்லையென்பது எளிதிலறியப்படும்.

359. मन्यन्त आत्मद्वितयं च केचिद् भेदेन जीवात्मपरात्मनश्च ।
जीवस्य चात्मेति परं वदन्ति जीवः शरीरं परमस्य चेति ॥

359.ஜீவாத்மா பரமாத்மா என்ற பேதத்தினால் இரு ஆத்மாக்கள் உள்ளனவென்று சிலர் கருதுகிறார்கள். மேலும், பரம்பொருள் ஜீவனுடைய ஆத்மாவென்றும், ஜீவன் பரம்பொருளின் சரீரமென்றும் அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

360. जीवात्मतैवं चलमध्रुवं यदात्मा यथार्थः पर एव नान्यः ।
जीवाभिधोऽसन् पर एव सत्य इत्युच्यतेऽस्मद्गुरुणा स्फुटं च ॥

360.இவ்வாறு ஜீவாத்மாவெனப்படுவது நிலையற்றது, மற்றும் உறுதியற்றது. எனவே உண்மையில் பரம்பொருளே ஆன்மா.

வேறெதுவுமன்று. ஜீவன் எனப்படுவது பொய்யென்றும், பரனே மெய்யென்றும் நமது ஸத்குருவினால் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

361. मृषात्ववाची खलु जीवशब्दः सत्यत्ववाची परशब्द एव ।
जीवो मृषेत्येवमवेत्य साधुर्जीवात्मभावं प्रयतेत हातुम् ॥

361. 'ஜீவன்' எனும் சொல் கானல் நீரென பொய்மையைக் குறிக்கிறது. 'பரன்' எனும் சொல் உண்மையைக் குறிக்கிறது. இவ்வாறு, ஜீவன் பொய்யென்பதை அறிந்து, ஸாதகன் ஜீவாத்மாவை விட்டுவிட வேண்டும்.

362. जैवेन रूपेण तमेव देहेष्वनुप्रविष्टं श्रुतयो वदन्ति ।
अतो न जीवोऽस्ति पृथक् परस्मादित्येवमर्थो भवति स्फुटं नः ॥

362. (மேலும்) ஜீவ உருவில் பரனே தேஹங்களிற்குள் பிரவேசித்துள்ளதாக மறைகள் கூறுகின்றன. ஆகையால், பரம்பொருளினின்றும் வேறாக ஜீவனில்லையென்ற பொருள் நமக்குத் தெளிவாகிறது.

363. उदेति जीवो न विलीयते च सत्यात्मनो नैव लयोदयौ स्तः ।
जीवा अनेके च स एक एव सत्येवमात्मा कथमस्तु जीवः ॥

363. ஜீவன் தோன்றி மறைகிறது. ஆன்மாவிற்கோ தோற்றமுமில்லை. மறைவுமில்லை, ஜீவர்கள் பலர். ஆன்மா ஒருவனே. இவ்வாறிருக்க, ஜீவன் எங்ஙனம் ஆன்மாவாதல் கூடும் ?

364. विशुद्धचिन्मात्रतया स्वतः सन् न लीयते स्वो हि सुषुप्तिभावे ।
असन् स्वतोऽज्ञानसमुत्थितोऽयं प्रयाति जीवस्तु लयं सुषुप्तौ ॥

364. ஆன்மா ஸ்வயமாகவே தூய உணர்வாம் 'சித்' ஸ்வரூபமேயாகையால் அது ஆழ்துயிலில் மறைவதில்லை.

ஜீவனோவெனில் தானாகவே பொய்யானபடியால், அது ஆழ்துயிலில் லயித்து விடுகிறது.

365. सुषुप्तिभावे सुखरूपको यो लोकैः समस्तैरनुभूयते च ।
तुरीयभावे परिशिष्यते च शुद्धोऽद्वयः सन् स हि सत्य आत्मा ॥

365. ஆழ்துயிலில் எல்லோராலும் ஆனந்தரூபமாகத் துயக்கப்படுபவனும், சுத்தனும் இரண்டற்றவனுமாகத் துரீய நிலையில் எஞ்சியிருக்கும் ஒருவனேயாவனுமாகிய அவனே (பரனே) மெய்யாம் ஆன்மா.

366. सुषुप्तिभावेऽप्यहमि प्रलीने तुरीयभावेऽप्यहमि प्रणष्टे ।
विभात्यविच्छिन्नतयेत्यसौ स्वो निगद्यतेऽहम्पदलक्षितार्थः ॥

366. அகந்தை லயித்துள்ள சுழுத்தி நிலையிலும் அகந்தை அழிந்து விடும் துரீய நிலையிலும், ஆன்மா இடைவிடாது ஒளிர்வதாய், ஆன்மாவே 'நான்' எனும் சொல்லின் பொருளெனக் கூறப்படுகிறது.

367. ब्रह्मात्मकोऽसावहमित्यजस्रं स्वयं विभात्यात्मतया हृदन्तः ।
वपुर्मितं जीवमिमं तु तस्मिन् पूर्णे परेऽध्यस्यति हन्त मोहात् ॥

367. பிரஹ்மமாகிய அவன் 'நான்' என்று நிரந்தரமாக ஸ்வயமாகவே இதயத்தினுள் ஆன்ம உருவில் ஒளிர்கிறான். ஆனால், உடலளவாகிய ஜீவனை மயக்கமுற்ற மனிதன் பூரணனும், பரமனுமாகிய ஆன்மாவில் ஆரோபிக்கிறான் என்ன பரிதாபம்!

368. अस्मीति बोधं न रुणद्धयविद्या बोधोऽहमस्मीति तु बोधमेव ।
जानाति सर्वोऽपि हि नैजसत्तां जानाति न स्वं निरुपाधिकं तु ॥

368. அவித்தை 'நான் இருக்கிறேன்' என்ற உணர்வினைத் தடுக்கவில்லை. அது தடுப்பது நான் போதமாக (தூய

அறிவாக) 'இருக்கிறேன்' என்ற உணர்வினையே. எல்லோருமே தனதிருப்பினை அறிகிறார்கள். ஆனால், தான் உபாதியற்றிருப்பதை யாருமறியார்.

369. नाहन्तयोदेति चिदात्मकः स्वो जडो न देहोऽहमिति ब्रवीति ।
मध्ये तयोः कश्चिदुदेत्यवोधे वपुःप्रमाणस्त्वहमित्यसत्यः ॥

369. சின்மயமான ஆன்மா 'நான்' எனும் அகந்தையாக எழுாது. ஜடமான 'உடல் நான்' எனாது. இவ்விரண்டினிடையில் அஞ்ஞான நிலையில், உடலளவாய் 'நான்' எனும் பொய்யாக ஒன்று உதிக்கும்.

370. अहंस्वरूपा चितिरात्मनो या जडं वपुश्चेत्युभयोश्च योगात् ।
उदेति देहोऽहमिति प्रतीतिः प्रतीतिरेषैव हि जीवरूपम् ॥

370. அகவுருவாகிய ஆன்மாவின் அறிவும் ஜடவுடலுமிணைந்து நான் 'உடல்' எனுமெண்ணம் எழுகிறது. இந்த எண்ணமே ஜீவரூபம்.

371. देहात्मनोरेकतयाऽवगत्या प्रतीयते सत्यवदेष यस्मात् ।
तच्चिजडग्रन्थिरिति प्रथाऽस्य भवत्यविद्यापरिकल्पितस्य ॥

371. உடலும் ஆன்மாவும் ஒன்றென எண்ணுவதால் மெய்ப்போல் தோன்றுகிற அவித்தையின் கற்பனையாகிய, இந்த ஜீவனுக்கு 'சிச்சடகக்கிரந்தி' யென்று பெயர்.

372. जडेन देहेन कदाऽपि सङ्गः सत्यात्मनो नास्ति यथार्थतस्तु ।
नैवोदभूत् कश्चन जीवनामा नैवाप जीवत्वमसौ च पूर्णः ॥

372. எனினும் மெய்யாய் ஆன்மாவிற்கும் ஜடமாய் உடலுக்கும் உண்மையில் என்றுமே இணைப்பில்லை. ஜீவனெனப்படும் ஒருவனும் பிறக்கவில்லை. பூரணனாகிய அவனும் ஜீவத்துவமடையவில்லை.

373. स्वयम्प्रकाशं निरपेक्षमेकं चैतन्यमात्माकृतिकं हि सत्यम् ।
चैतन्यमन्यन्न हि किञ्चिदस्तीत्यचित्स्वरूपः खलु जीव एषः ॥

373. முற்றிலும் ஸ்வதந்திரமானதும், ஆன்ம வருவானதும், ஸ்வயமாகவே பிரகாசிப்பதுமான ஒன்றே மெய். வேறு ஒரு சைதன்யமெதுவுமில்லை. எனவே இந்த ஜீவன் ஜடவுருவே.

374. प्रतीयते चेतनवत्तु जीव आत्मस्वरूपस्य चिदंशयोगात् ।
अतो हि वेदान्तिन आहुरेनं जीवं चिदाभासमसत्स्वरूपम् ॥

374. எனினும் ஆத்மஸ்வரூபத்தின் சைதன்ய அம்சத்தின் சேர்க்கையால், ஜீவன் சைதன்யம் போன்று தோன்றுகிறது. ஆதனாற்றான், வேதாந்தீகள் இந்த பொய்யுருவான் ஜீவனை சிதாபாஸிம் (பொய்த் தோற்றம்) என்கிறார்கள்.

375. स्वयं समागत्य यथा विवाहे वदन् वरस्यास्मि सखेति मिथ्या ।
वधूगृहिभ्यो लभते सपर्या जीवोऽयमङ्गीक्रियते तथाऽज्ञैः ॥

375. எவ்வாறு ஒரு திருமணத்தில் அழைப்பின்றி வருமொருவன் தன்னை மாப்பிள்ளையின் தோழனென்று பொய் கூறி மணப்பெண்ணின் வீட்டாரிடமிருந்து மரியாதை பெறுகிறானோ அவ்வாறே இந்த ஜீவனும் அஞ்ஞானிகளால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது.

376. कोऽयं कुतो वेति विचार्यमाणो वधूगृहिभ्यः स्वयमेष धावेत् ।
धावेत् तथैव स्वयमेष जीवः कोऽयं कुतो वेति विचार्यमाणः ॥

376. 'இவன் யார்?', 'எங்கிருந்து வந்தான்' என்று மணப்பெண் வீட்டார் விசாரிக்கத் துவங்கியதும் போலி மாப்பிள்ளைத் தோழன் தானாகவே ஓடி விடுகிறான். அஃதே போன்று, 'இது யார்?', 'எங்கிருந்து வந்தது'? என ஆராயப்பட்டதும் இந்த ஜீவனும் தானாகவே ஓட்டம் பிடிக்கிறான்.

377. न रूपमस्यास्ति यथार्थतो यत् पिशाचवद् देहगृहे स्थितस्य ।
तद् देहर्क्षार्थमयं नियुक्तः पिशाच एवेति गुरुर्ब्रवीति ॥

377. உடலெனும் வீட்டிலுள்ள இந்த ஜீவனுக்குப் பேய் போன்று உண்மையில் உருவில்லை. ஆகையால் இந்த ஜீவன் உடலின் பாதுகாப்பிற்காக நியமிக்கப்பட்ட பேயெவென்று (நமது) ஸத்குரு கூறுகிறார்.

378. न शिष्यते किञ्चन रूपमस्य तुरीयभावाधिगमे गवेषात् ।
एवं प्रबुद्धो भगवान् गुरुर्नो मृषात्वमस्य प्रकटीकरोति ॥

378. ஆன்ம விசாரத்தினால் துரீய நிலை அடையப் பெற்றதும் ஜீவனென்ற ஒன்று அஞ்சுவதில்லையே வெனக் கூறி, ஞானியாம் நம் சத்குரு பகவான் ரமணர் ஜீவனின் பொய்மையை வெளிப்படுத்து கிறார்.

379. आद्या मनोवृत्तिरियं ह्यहन्धीरतोऽन्यधीवृत्तय उद्भवन्ति ।
अतो मनः सूक्ष्मवपुः प्रपञ्चो भवोऽपि बन्धोऽप्ययमेव नान्यत् ॥

379. மனிதனின் முதல் எண்ணம் 'நான்' எனும் நினைப்பே. அதிலிருந்து மற்ற எல்லா எண்ணங்களுமெழுகின்றன. ஆகையால், இந்த ஜீவனே மனது, நுட்பமெய், உலகு, ஸம்ஸாரம், பந்தம் வேறெதுவுமில்லை.

380. बन्धोऽपि बद्धोऽप्ययमेक एव बद्धोऽस्ति नास्मादितरोऽत्र कश्चित् ।
स्वो नित्यमुक्तप्रकृतिर्हि सत्यः स बन्धमापेति कथं नु वाच्यम् ॥

380. பந்தமும், பத்தனும் இந்த ஜீவன் ஒருவனே. இவனைத் தவிர பத்தன் வேறொருவருமில்லர். ஆன்மாவோ நித்திய முத்தனாகிய இயல்புடையோன். அவனே ஸத்யம். அவன் பந்தமுற்றானெனக் கூறப்படுவதெங்ஙனம்?

381. अस्मिन्नहन्नामनि जातमात्रे सञ्जायते विश्वमिदम् सहैव ।
अस्मिन् विलीने लयमेति विश्वं तद्विश्वमस्यैव हि रूपमुक्तम् ॥

381. இந்த நான் எனப்படுவது பிறந்ததுமே இந்த உலகு அதனுடனேயே பிறக்கிறது. இது மறைந்ததும் உலகும் மறைகிறது. எனவே உலகு இதனுருவே எனப்படுகிறது.

382. नित्यापरोक्षोऽपि सदैव पुंस आत्मा महान् प्रेष्ठ उरुप्रकाशः ।
दुरात्मनाऽहङ्कृतिरूपकेण हतप्रभो यद्वदलं न भाति ॥३८२॥

382. (மறைகள் கூறும்) புருஷனாகிய இந்த ஆன்மா நித்தியாபரோக்ஷன் (ஸாக்ஷாதானவன்), என்றும் அனைவர்க்கும் மிக இஷ்டமானவன், பேரொளியுடையோனெனினும், அவனது ஒளி தூராத் மாவாகிய அகந்தைபுருவானவனால் கள்ளமாக எடுக்கப்பட்டுள்ளதால், அவன் தெளிவாக ஒளிர்வதில்லை.

383. आच्छाद्यत्येष मृषात्मकोऽपि सत्यात्मरूपम् खलु जीवनामा ।
अतोऽज्ञपुंसा बहुभिर्विकल्पैर्विकल्पितः स्वोऽस्ति हि नष्टकल्पः ॥

383. ஜீவனெனப்படுபவன் பொய்யாகிலும், மெய் யான்மாவின் உருவை மறைக்கிறான். ஆகையால், அஞ்ஞானி மனிதனால் பற்பல தவறான நினைப்புகளால் தவறாகக் காணப்படும் ஆன்மா இழக்கப்பட்டது போன்றே ஆகிறது.

384. भानुप्रभासञ्जनिताभ्रपङ्क्तिस्तिरोदधात्येव हि भानुरूपम् ।
तिरोदधात्येव तथाऽऽत्मरूपं तस्यैव संवित्प्रभयोदितोऽयम् ॥

384. கதிரவனது ஒளியால் உண்டாகும் முகில் திரள் அவனது உருவை மறைக்கவே செய்கிறது. அவ்வாறே, ஆன்மாவின் சைதன்ய பிரகாசத்திலிருந்தெழுந்த இவன் (ஜீவன்) ஆன்மாவின் உருவை மறைக்கிறான்.

ஆன்மா ஏன் அறியப்படாமலிருக்கிறது என்பதை இது விளக்குகிறது.

385. किं तेन चोरेण कृतं न पापमात्मापहर्त्रेत्यपि वेदवाणी ।
निन्दत्यहन्धीमुषितात्मतत्त्वं पापेन तेनैव च दूयमानम् ॥

385. ஆன்ம தத்துவத்தைச் திருடி, அந்தப் பாவத்தினாலேயே துன்புறும் அகந்தையுணர்வை, ஆன்மாவை அபகரிக்கும் அந்தத் திருடனால் எந்த பாவந்தான் செய்யப்படவில்லை? என்ற சொற்களால் மறைகள் நிந்திக்கின்றன.

386. यदादिमं पापमुदीरयन्ति क्रीस्तानुगा मृत्युकरं नराणाम् ।
कर्माद्युंसो न हि तत् परं तु वपुष्यहन्तेति गुरुर्ब्रवीति ॥

386. மனிதர்கள் மரணத்திற்குக் காரணமென்று கிறிஸ்தவ மதத்தினரால் கூறப்படும் 'ஆதி பாவம்' என்பது ஆதி மனிதனால் புரியப்பட்ட செயலன்று. 'நானூடல்' எனும் (முதல்) எண்ணமேயென்று ஸத்குரு கூறுகிறார்.

387. इदं नरस्यैव हि पापमुक्तं न ह्यस्ति पुंसां नरता सुप्तौ ।
देहात्ममत्यैव नरत्वधीर्यत् देहात्मधीरेव हि पापमाद्यम् ॥

387. இந்தப் பாவம் மனிதனுடையதென கூறப்படுகிறது. ஆனால் ஆழ்துயிலில் மனிதர்களுக்கு 'நான் மனிதன்' எனும் நினைப்பில்லை. தேஹாத்ம புத்தியே, 'நான் மனிதன்' எனுமெண்ணமிதை தருகிறது. எனவே தேஹாத்ம புத்தியே ஆதி பாவம்.

388. नष्टिः समस्ताऽप्यगुणः समस्तो दुःखं समस्तं च वपुष्यहन्धीः ।
लाभः समस्तोऽपि गुणः समस्तः सुखं समस्तं च तदीयनाशः ॥

388. தேஹாத்ம புத்தியாம் அகந்தையுணர்வே எல்லா இழப்புகளும், எல்லா துர்குணங்களும், எல்லாத் துன்பங்களும் ஆகும். அகந்தையுணர்வின் அழிவே எல்லாப் பேறுகளும், எல்லாக் குணங்களும், எல்லா இன்பங்களும் ஆகும்.

389. आत्माऽज्ञुं सोऽप्यहमा विनष्टो लब्ध्वाऽपि सर्वं कृपणो हि सोऽयम् ।
स्वमेव लब्ध्वा त्वहमो विनाशाल्लब्धव्यमन्यन्न हि वीक्षते ज्ञः ॥

389. அஞ்ஞானிக்கு அவனது அகந்தையின் காரணத்தினால் ஆன்மா இழக்கப்பட்டதே. அவன் அனைத்தையும் பெறினும் அவன் ஒன்றுமில்லாதவனே. (மாறாக) அகந்தையினழிவினால் தன்னையே பெற்ற ஞானியோ, பெறவேண்டியதாக வேறெதுவையும் காணான்.

390. सत्यं शरीरं बत मन्यमाना आत्मेति मत्वाऽप्युत जीवमेव ।
वेदान्तवाक्यानयथावदेव बुद्ध्वाऽऽत्मनानात्वमुदीरयन्ति ॥

390. உடலை மெய்யென நினைத்து, ஜீவனையே ஆன்மாவாகக் கருதுபவர்கள் வேதாந்த வாக்கியங்களை உள்ளபடி புரிந்து கொள்ளாமல், ஆன்மாவின் பன்மையை அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்கள்.

391. यद्येक आत्मा द्विविधोऽस्ति दोष एकस्य मुक्तौ सकलस्य मुक्तिः ।
मुच्येत नो कोऽप्यथवेति मुग्धा मुधा वदन्त्यथुततुर्यतत्त्वाः ॥

391. தூரீய தத்துவத்தினை அறியாமல் மதி மயங்கியவர்கள், ஆன்மா ஒன்றேயெனின், ஒருவனின் முக்தியால் அனைவரும் முக்தியடைவார்கள். அன்றேல் யாருமே முக்தி பெறான் என்ற இருதலைக் குழப்பமிருக்கமேயென்று வீண் வாதிடுகிறார்கள்.

392. जीवा भवेऽस्मिन् बहवो भवन्तु सत्यात्मनो नैव बहुत्वमिष्टम् ।
नाना मृषैवाप्युत जीवरूपमेकं च सत्यं शिवमात्मरूपम् ॥

392. இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவர்கள் பலராகவே இருக்கட்டும். ஆனால், ஆன்மாவின் பன்மையை ஏற்க முடியாது. ஜீவர்கள்

பொய்யாகப் பலர். ஆனால் மெய்யானது, புனிதமானது ஒன்றே ஒன்று.

ஆன்மாவின் பன்மையை அறுதியிட்டுக்கூறுபவர்களில் சிலர் ஜீவர்கள் பரமாத்வாகிய பரமனின் அம்சங்களேயெனவும் கூறுகிறார்கள். அதை அடுத்தபடியாக பார்ப்போம்.

393. अंशा न सत्या हि चितः परस्य त्विद्ययांशाः परिकल्पिता हि ।
पदे तुरीये विदुषो विभाति पूर्णाऽविभक्ता च निरंशका सा ॥

393. பரம சைதன்யத்திற்கு உண்மையில் அம்சங்கள் இல்லை. அவை அவித்தையின் கற்பனையே. துரீய நிலையில் உள்ள ஞானியர்க்கு அந்தச் சைதன்யம் பூரணமாகவும், பகுதிகளும் அம்சங்களுமின்றி ஒளிக்கிறது.

ஞானியின் அனுபவம் எல்லா விஷயங்களிலும் முடிவானது. இந்த விஷயம் குறித்து பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் அருளிய வாக்கை இங்கே தருகிறோம்.

394. चिदेकका सर्वंगता समा च तस्या विभागो विषमोऽज्ञैव ।
देशो न सत्यो ह्यत एव तस्याः समो विभागोऽपि च नास्ति सत्यः ॥

394. சைதன்யம் ஒன்றே. அது எங்கும் நிறைந்தது. ஸமமானது. அதை பாகுபடுத்துதலும், வெவ்வேறாக்குதலும் அஞ்ஞானத்தினாலேயே. தேசம் (இடம்) மெய்யன்றாகையால், சைதன்யத்தின் ஸமமற்ற பாகுபாடும் மெய்யன்று.

ஒரே சைதன்யம் எங்கும் சமமாகப் பரவியுள்ளது. பிரமையினால் நீ அதை வெவ்வேறாகப் பரவியிருப்பதாகக் காண்கிறாய். அது பரவுமல்ல, வெவ்வேறிடமுமில்லை. இவை பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் ஹேக் எனும் சிரத்தையுள்ள ஒரு அமெரிக்கப் பக்தரிடம் கூறிய சொற்கள்.

ஆன்மாவாகிய பரம்பொருளுக்கு ஸத், சித், ஆனந்தமெனும் மூன்று பிரத்தியேகமான பெயர்கள். இவற்றுள் ஒன்று

அல்லது இரண்டு அல்லது மூன்று பெயர்களிலும் ஆன்மா குறிப்பிடப்படுகின்றதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். பகவான் ஸ்ரீ ரமணரால் விளக்கப்பட்டவாறு, இந்தப் பெயர்கள் அவற்றின் எதிர்மறைப் பொருள்களை மறுக்கின்றனவே தவிர வர்ணிக்கப்பட இயலாததை வர்ணிப்பதாகக் கொள்ளலாகாது. எனவே, ஸத் என்பது அஸத் (உள்ளதலது) அல்லவென்றும் சித் என்பது அசித் (உணர்வலது) அல்லவென்றும், ஆனந்தமென்பது ஆனந்தமற்றதல்லவென்றும் பொருள் படும்.

395. விस्पष्टमेवं गुरुणोपदिष्टा चितः परस्या अविभक्तैव ।
मुह्यन्त्वबुद्धस्य गुरोस्तु शिष्या अस्माकमत्रास्तु कथं नु मोहः ॥

395. இவ்வாறு பரமசைதன்யத்தின் பாடுபாடற்ற முழுமை ஸத்குருவினால் தெள்ளந்தெளிவாக உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது. அஞ்ஞானிகளின் சீடர்கள் மோகவசப்படட்டும். இவ்வாறிருக்க நமக்கு எப்படி மோகம் வரும்?

396. सिद्धे मृषात्वे सति जीवनामृश्चिन्त्ये कथं बन्धविमोचनेऽस्य ।
न बन्धमुक्ती भवतोऽच्युतस्य पूर्णस्य सत्यात्मन एककस्य ॥

396. ஜீவனெனப்படுபவன் பொய்யேயென (இங்ஙனம்) உறுதியானபடியால், அவனது பந்த முக்திகளைப் பற்றி நினைப்பதெப்படி? சற்றும் வழுவாது பூரணமாகவும் (தனது நிஜ ஸ்வரூபத்தில்) தனித்துமுள்ள ஸத்யாத்தமாவுக்கு பந்தமேது? வீடேது?

இந்த விஷயம் பின்னர் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

397. देहस्य दिक्कालमितस्य चास्य तयोरतीतस्य चिदात्मनश्च ।
परस्पराध्यासकृताविवेकात् प्रतीयते सत्यवदेष जीवः ॥

397. தேசகாலங்களுக்குட்பட்ட உடலையும், அவற்றைக் கடந்த சைதன்யமய ஆன்மாவையும் பரஸ்பரம் தவறாக ஒன்றுபடுத்தும் விவேகமின்மையால் ஜீவன் மெய் போலத் தோன்றுகிறான்.

398. **क्वचिच्छरीरेऽहमिति प्रतीत्या तत्सत्यमेवेत्यपि निश्चयेन ।
पश्यन्ननेकानि वपूषि सद्द्विजीवान् पृथक् पश्यति तत्र तत्र ॥**

398. ஏதோவொரு உடலில் தானிருப்பதாக நினைத்து, அது (உடல்) மெய்யேவென நிச்சயித்து, அநேக உடல்களை மெய்ப்போன்று நோக்கி, அவ்வவற்றில் (அஞ்ஞானி) ஜீவர்களைக் காண்கிறான்.

399. **एकः शरीरेष्वनृतेषु सत्यो विभक्तवद्भात्यविभक्त आत्मा ।
पूर्णं तमात्मानमरूपमज्ञो मत्वा सरूपं समवैत्यनेकम् ॥**

399. மெய்யானதும் பாகுபாடற்றதுமான ஒரு ஆன்மா பொய்யான உடல்களில் பகுக்கப்பட்டுள்ளது போல் தோன்றுகிறது. பூரணமானதும் உருவற்றதுமான அந்த ஆன்மாவை உருவுள்ளதாகக் கருதி பலவாக எண்ணுகிறான்.

400. **प्रतिक्षणं नूतनमेव चित्रं पश्यन् यथैकं मनुते तथैव ।
प्रतिक्षणं वीक्ष्य नवं शरीरं तत्सवमेकं मनुतेऽज्ञमर्त्यः ॥**

400. (திரைப்படத்தில்) ஒவ்வொரு கணமும் புதிய சித்திரம் பார்ப்பவன் எவ்வாறு அவற்றை ஒரே சித்திரமாகக் கருதுகிறானோ அஃதேபோன்று அஞ்ஞானியான மனிதன் ஒவ்வொரு கணமும் புதிய உடல்களைக் கண்டு அவையெல்லாம் ஒன்றெனக் கருதுகிறான்.

திரைப்படக் காட்சியில், ஒளிப்படப் பெட்டிக்குள்ளிருக்கும் ஒளிக்கும் பூதக் கண்ணாடிக்குமிடையே மிக விரைவாக ஒன்றன் பின் ஒன்றாகச் செல்லும் சிறு சித்திரங்களுள்ள நீண்ட சுருளுள்ளது. இவ்வாறு, ஒவ்வொரு வினாடியிலும்

32 சித்திரங்கள் திரையில் வீசப்படுகின்றன. ஆனால், காண்பவன் மெதுவாக மாறுகின்ற ஒரே ஒரு சித்திரத்தையே தான் தொடர்ந்து காண்பதாக நினைக்கிறான். அவ்வாறே உலகச் சித்திரமும் கண்ணுக்குள்ளேயுள்ள கண்திரை மீது விழும் வெவ்வேறு சித்திரங்களடங்கிய தொடர் ஓட்டமாகும். ஆனால், மனிதன் அதெல்லாம் ஒரு தொடர்காட்சியே என நினைக்கிறான்.

401. एवं सदा नूतन एव देहे जीवं नवं कल्पयतेऽस्य चित्तम् ।
अतो हि बुद्धा निगदन्ति जीवं तमेनमेव क्षणिकं च मिथ्या ॥

401. இப்படியாக இவனது மனம் புதிதான ஒரு உடலில் புதிதான ஜீவனைக் கற்பனை செய்கிறது. எனவேதான் இந்த ஜீவனைக் கணநேரமே இருக்குமென்றும் பொய்யானதென்றும் ஞானியர் கூறுகின்றனர்.

402. देहोऽहमित्युत्तमपूरुषं च देहान्तरे मध्यमपूरुषं च ।
अन्यत्र देहे प्रथमं पुमांसं पश्यत्यविज्ञातनिजस्वरूपः ॥

402. தனது மெய்யான ஸ்வரூபத்தை அறியாத மனிதன் 'நானுடல்' என்ற தன்மையையும், மற்றொரு உடலில் முன்னிலையையும், இன்னுமொரு உடலில் படர்க்கைகளையையும் காண்கிறான்.

இங்ஙனம், ஆன்மா ஒரு உடலில் 'நான்' எனவும் மற்றொரு உடலில் 'நீ' எனவும் இன்னுமொரு உடலில் அவன் (ள்) எனவுமாகிறது. இந்த பேதங்கள் மூல அவித்தையின் விளைவுகளே என்பது தெளிவு.

403. भिन्नास्त्रिधैवं पुरुषा न सत्या देहोऽहमित्यज्ञतया प्रतीताः ।
नष्टेऽहमि स्वात्मगवेषणेन चिद्रूप आत्मैकक एव भायात् ॥

403. இம்மூவகை வெவ்வேறு நபர்கள், 'நான் உடல்' எனும் அறியாமையால் தோன்றுகிறபடியால் மெய்யல்லர். ஆன்மா

விசாரத்தினால் அகந்தை (ஜீவன்) அழியுங்கால், சைதன்ய ரூபமான ஆன்மா ஒன்றே ஒளிரும்.

404. प्रत्येति यः स्वं बत जीवभूतं जीवा अनेके विलसन्ति तस्य ।
एवंविधाज्ञानविवर्जितस्य भायान्न बुद्धस्य तु कोऽपि जीवः ॥

404. தன்னை எவன் ஒரு ஜீவனாகக் கருதுகிறானோ, அவனுக்கு அநேக ஜீவர்கள் தோன்றுவர். ஆனால் இத்தகைய அஞ்ஞானமற்ற ஞானிக்கோ ஜீவன் என்றும் தோன்றான்.

இது அடுத்தபடியாகத் திரைப்படக் காட்சியின் உவமை மூலமாக விளக்கப்படுகிறது.

405. स्त्रियः पुमांसो बहवश्चरन्ति पटप्रकाशे खलु चित्रमात्राः ।
एवं चरन्त्यात्मनि चित्स्वरूपे जीवा अनेके बत चित्रमात्राः ॥

405. திரையொளியில் ஆண்களும் பெண்டிரும் பற்பலர் செல்கின்றனர். ஆனால், அவர்கள் வெறும் படங்களே. இவ்வாறே, சித்ஸ்வரூபமான ஆன்மாவாகிய திரை மீது அநேக ஜீவர்கள் வந்து போகிறார்கள். அவர்களும் வெறும் படங்களே (சித்திரங்களே).

406. पटप्रकाशोपममात्मतत्त्वं चित्रोपमा एव भवन्ति जीवाः ।
आत्माद्वयत्वं परमार्थमेवं न बाध्यते जीवबहुत्वभानात् ॥

406. ஆன்ம தத்துவம் திரையொளிக் கொப்பாது. ஜீவர்கள் படங்கள் போல்வர். எனவே, ஜீவர்களது பன்மையின் தோற்றத்தினால் ஆன்மா ஒன்றே எனும் பரம ஸத்யத்தின் அனுபவம் பாதிக்கப் படுவதில்லை.

407. आत्मेति जीवस्य विनिश्चयेन प्रत्येति नानात्वमिहात्मनां च ।
सत्यं तु नात्मानमवैति पूर्णं मुह्यत्यतो भेदधियाऽपकृष्टः ॥

407. ஜீவனே ஆன்மா என்ற நம்பிக்கையால், ஒருவன் ஆன்மாவின் பன்மையையும் நம்புகிறான். பேத புத்தியால் வழி தவறி மயக்கமுறும் அவன் மெய்யான ஆன்மாவை பூர்ணமாக அறிவதில்லை.

இந்த உண்மையை விளக்க ஒரே பொருள் பலவாகப் பிரதிபலிக்கப்படும். மற்றொரு உவமை அடுத்தபடியாகக் கையாளப்படுகிறது.

408. यथा शरावेषु पृथग् जलेषु विभान्त्यनेके प्रतिबिम्बचन्द्राः ।
तथैव देहेषु मनस्सु भान्ति जीवा अनेके प्रतिबिम्बमात्राः ॥

408. வெவ்வேறு நீர்களில் எவ்வாறு ஒரே சந்திரன் வெவ்வேறாகப் பிரதிபலிக்கப்பட்டுத் தோன்றுகிறானோ, அவ்வாறே தேஹங்களிலுள்ள மனங்களில் தோன்றும். அநேக ஜீவர்கள் (ஒரே ஆன்மாவின்) பிரதி பிம்பங்கள் மட்டுமே.

409. यथार्थचन्द्रो भविता यथैक आत्मा यथार्थोऽपि तथैक एव ।
यथा च नाना प्रतिबिम्बचन्द्रा विभान्ति नानेव तथैव जीवाः ॥

409. உண்மையான சந்திரன் ஒன்றே போன்று மெய்யான ஆன்மாவும் ஒன்றே. பிரதிபலிக்கப்பட்ட பல சந்திரன்கள் தோன்றுவது போன்று ஜீவர்கள் அநேகரும் தோன்றுகின்றனர்.

முக்தியின் மர்மம் இப்பொழுது துலக்கப்படுகிறது.

410. पृथग् जलेन्दोर्निधने विभान्ति यथैव पूर्वं हि जलेन्दवोऽन्ये ।
पृथक् चिदाभासमृतौ तथाऽन्ये पूर्वं यथा भान्ति मूषैव सन्तः ॥

410. நீரில் தனியாகக் காணப்படும் ஒரு சந்திர பிம்பம் மறைந்தாலும், எவ்வாறு பிற நீர்களில் பிரதிபலிக்கம் சந்திர பிம்பங்கள் முன்போன்றே தோன்றுகின்றனவோ,

அவ்வாறே, சைதன்யத்தின் ஒரு பிரதிபலிப்பு (ஜீவன்) இறந்தாலும், மற்றவர்கள் (ஜீவர்கள்) பொய்யாயினும் முன்போன்றே தோன்றுகிறார்கள்.

411. यो यो विजानाति निजं स्वरूपं तस्मै भवोऽयं विरतिं प्रयाति ।
अन्ये यथापूर्वमिह भ्रमन्ति यावद्विजानन्ति निजं न तत्त्वम् ॥

411. எவரெவரெல்லாம் ஸ்வரூப ஞானம் பெறுகிறார்களோ, அவரவர்க்கெல்லாம் இந்த ஸம்ஸார வாழ்வு முடிவுறுகிறது. மற்றவர்கள் தமது ஸ்வரூப உண்மையை அறியும் வரை முன்போன்றே இங்கும் அங்கும் அலைந்து திரிகிறார்கள்.

412. एषोपमा मन्दमतिभ्य उक्ता तेषां मुषाज्ञानमनूद्य बुद्धैः ।
जीवो मृषैवेत्यवयन्ति ये तु निरर्थकोऽयं भविता विवादः ॥

412. மந்த புத்தியுள்ளவர்களுக்காக, அவர்களது பொய்யறிவிற் கேற்ப, ஞானியராலிந்த உவமை கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், ஜீவன் வெறும் பொய்யேவென அறிந்தவர்களுக்கு இந்த விவாதம் பொருளற்றதாகும்.

413. स्वप्ने यथा मानसमोहजाता जीवा अनेके विलसन्ति सद्वत् ।
तथाऽज्ञपुंसां विलसन्त्यनेके जीवा इमे जागरितेऽप्यसन्तः ॥

413. எவ்வாறு கனவில் மனதின் மயக்கத்தினாலுண்டாகும் அநேக ஜீவன் மெய் போன்று தோன்றுகிறார்களோ, அவ்வாறே, அஞ்ஞானிகளின் விழிப்பு நிலையிலும் அநேக ஜீவர்கள் தோன்றுகிறார்கள்.

414. स्वानां बहुत्वं वदतां प्रमाणं निरस्तदोषं न हि किञ्चिदस्ति ।
आत्माद्वयत्वेऽस्त्युभयं प्रमाणं बुद्धानुभूतिश्च तदुक्तयुक्तिः ॥

414. ஜீவர்களின் பன்மையைக் கூறுபவர்களின் சார்பில் குறையற்ற சான்று சிறிது கூட இல்லை. ஆனால், ஆன்மா இரண்டற்ற

ஒன்றேயென்பதற்கு இருவகைச் சான்றுகளாவன. அவை, ஞானியின் அனுபவமும் அவன் தரும் ஆதாரமும்.

415. अहंस्वरूपेण सदैकधाऽन्तरात्मा शरीरेषु विभाति यस्मात् ।
तत् सर्वदेहेषु स एक एवेत्यस्मद्गुरुः श्रीरमणो ब्रवीति ॥

415. அந்தராத்மா சரீரங்களில் ஒரே விதமாய் 'நான்' என்று எப்பொழுதும் ஒளிர்வதால், எல்லா தேஹங்களிலும் அவன் ஒருவனேயிருக்கிறாநென்ன நமது குரு ஸ்ரீ ரமணர் அருளுகிறார்.

இதுவரையில் தரப்பட்டுள்ளதத்துவபரமான அறிவுதவறாகப் பயன்படுத்தாதிருக்கும் பொருட்டு அடுத்தபடியாகப் பக்குவமடையாத ஸாதகர்களுக்காக ஒரு எச்சரிக்கை தரப்படுகிறது. இது பகவான் ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியாரின் தத்துவ உபதேசத்தின் கடைசி சுலோகமாகும்.

416. ध्येया सदैवाद्वयता प्रयत्नाद् वर्तेत नाद्वैतधिया क्रियासु ।
मन्येत लोकत्रितयेऽद्वयत्वं मन्वीत नैवं गुरुणा तु साकम् ॥

416. அத்துவித தத்துவத்தை என்றும் முயற்சியுடன் தியானித்தல் வேண்டும். ஆனால் ஒரு பொழுதும் அத்துவித புத்தியுடன் செயலாற்றுதல் கூடாது. மூவுலகத்துடனும், அத்துவிதம் கருதலாம். ஆனால், குருவுடன் அத்துவிதம் கொள்ளலாகாது.

காரணமென்னவெனில் மூல அவித்தையை மாய்த்து ஒருவனை தவறான செயலுக்கு இடமேயில்லாத அகந்தையற்ற நிலைக்கு உயர்த்த அத்துவித நூலறிவு பயனற்றதென்பதே. அந்த நிலையை அடையும்வரை செயல்கள் மீது அகந்தையின் ஆதிக்கமிருக்குமாதலால், இந்த எச்சரிக்கை தேவைப்படுகிறது.

ஞானிக்கு பெளதிக உடலும் உலகும் மொத்தமாக எவ்வாறு காணப்படுகின்றனவெனும் கேள்வி அடுத்தபடியாக

எழுப்பப்பட்டு பதிலளிக்கப்படுகிறது.

417. यथाऽज्ञपुंसां भुवनं विभाति भायात् तथेदं विदुषः कथं नु ।
येन प्रकारेण विभाति विश्वं बुद्धस्य तं चापि गुरुर्ब्रवीति ॥

417. அஞ்ஞானிக்கு உலகம் தோன்றுவது போன்றே ஞானிக்கும் எவ்வாறு தோன்ற முடியும்? ஞானிக்கு உலகு எவ்விதமாகத் தோன்றுமென்பதையும் ஸத்தகுரு கூறுகிறார்.

அடுத்த செய்யுள் விடையைச் சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும் தருகிறது.

418. ईशोऽपि जीवा जडवस्तुजातमिति प्रतीतं जगदज्ञमर्त्यैः ।
बुद्धस्य भात्यात्मतया समस्तं ह्यारोपितांशप्रविलापनेन ॥

418. ஈசன், ஜீவர்கள் மற்றும் ஜடப் பொருட்களாய் ஆனதாக அஞ்ஞானிக்குத் தோன்றும் உலகு ஞானிக்கோ ஆரோபிக்கப்பட்ட (உலகின்) தோற்றமெல்லாம் அழிந்து விட்டமையால் அனைத்தும் ஆன்மாவாகவே காணப்படுகின்றன.

419. तत् तुर्यानिष्टां सहजामवाप्य जीवन् विमुक्तो विनिवृत्तमोहः ।
नात्मेतरत् किञ्चन वीक्षते यत् किमप्यसत् तस्य भवेत् कथं नु ॥

419. ஆகையால், தனது ஸஹஜ நிலையாகிய துரீய நிலையை அடைந்து, ஜீவன் முக்தனாகிய பிரமைகளிலிருந்து விடுபட்ட ஞானி ஆன்மாவைத் தவிர்த்து வேறெதுவையும் காணான். எனவே, மெய்யல்லாத எதையும் அவன் எங்ஙனம் காண முடியும்.

420. तत् स्वं शरीरं भुवनं च सत्यं वदेत् प्रबुद्धोऽपि च यद्वदज्ञः ।
भावे द्वयोरस्ति महास्तु भेदो नारोपितांशो विदुषो हि भाति ॥

420. ஆதலால், அஞ்ஞானியைப் போன்றே ஞானியும் தனது தேஹத்தையும் உலகையும் மெய்யென்றே கூறுவான். ஆனால் இருவர் கூறுவதிலும் மிகப் பெரிய வேற்றுமையுண்டு. ஏனெனில் ஆரோபிக்கப் பட்டதெல்லாம் ஞானிக்குத் தோன்றுவதில்லை.

நம்மை போன்றே, ஞானிக்கும் மெய் பொய் பேதம் தேவையில்லையாவென வினவக் கூடும். விடை கீழே தரப்படுகிறது.

421. **मुमुक्षुपुंसे हि विवेकदृष्टिविधीयते नैव विमुक्तपुंसः ।
भवेन्मुमुक्षोरविवेकदृष्टिर्न संभवेत् सा खलु बुद्धपुंसः ॥**

421. விவேக திருஷ்டி முமுகுஷுவிற்காக விதிக்கப்படுகிறதே தவிர, முக்தனுக்கன்று. அவிவேக திருஷ்டி முமுகுஷுவிற்கு ஏற்படக் கூடும். முக்தனுக்கு ஏற்படாது.

தேஹத்தைப் பற்றி முமுகுஷுவிற்கும், முக்தனுக்குமுண்டான கருத்துக்கள் அடுத்தபடியாக விளக்கப்பட்டு, அவற்றிடையே உள்ள வேற்றுமைகளும் கூறப்படுகின்றன.

422. **देहात्ममत्याऽज्ञानः सरूपं वपुर्मितं चापि हि मन्यते स्वम् ।
ज्ञो वेत्त्यनन्तं स्वमरूपमेकं भावे भिदैवं भवति द्वयोश्च ॥**

422. தேஹாத்ம புத்தியால் அஞ்ஞானி தன்னை உருவுள்ளவனாகவும் உடலளவாகவும் கருதுகிறான். ஞானியோ தன்னை அளவற்ற உருவற்ற ஒருவனாகக் காண்கிறான். இவ்விருவருக்குமிடையே இதுதான் வேற்றுமை.

423. **शरीरमित्यज्ञानेक्षितं यद् बुद्धस्य भात्यात्मतयैव तद्धि ।
तदेव बुद्धोऽहमिति ब्रवीति ह्युपेक्ष्य बोधेन शरीररूपम् ॥**

423. அஞ்ஞானி உடலாகக் காண்பது ஞானிக்கு ஆன்மாவாகவே தோன்றுகிறது. ஞானத்தினால் உடலுருவைக் காணாது

அதையே (ஆன்மாவையே) ஞானி 'நான்' என்கிறான்.

இதுபோன்று ஞானியும் அஞ்ஞானியும் உலகைக் காண்பதிலுள்ள வேற்றுமை விளக்கப்படுகிறது.

424. सत्यं प्रपञ्चं वदतोर्द्वयोश्च वाक्ये समानेऽपि भिदाऽस्ति भावे ।
अज्ञस्य भेदैर्हि निमीलितं सत् सत्यं यथावद्विदुषस्य भाति ॥

424. மேலும், இருவரும் உலகு உண்மை எனும்பொழுது, சொற்கள் ஒன்றாகவே இருப்பினும், அவற்றின் பொருளில் வேறுபாடு உள்ளது. அஞ்ஞானிக்கு உண்மை பேதங்களால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. ஞானிக்கு அது உள்ளவாறே தோன்றுகிறது.

425. आधारसत्यं जगतोऽविदित्वा समीक्ष्य चारोपितवस्तुजातम् ।
मन्वान एतत् स्वत एव सत्यं ब्रवीति सत्यं जगदित्यविद्वान् ॥

'உலகத் தோற்றத்தின் ஆதார ஸத்யத்தை அறியாமல், அதன் மீது ஆரோபிக்கப்பட்ட பொருட்களின் திரள்களை (மட்டும்) கண்டு, பொருட்களான உலகினைத் தானாகவே ஸத்யமென நம்பி, அஞ்ஞானி உலகு உண்மையாகும்' எனக் கூறுகிறான்.

426. विभात्यधिष्ठानसदेव शुद्धमनामरूपं विदुषो हि साक्षात् ।
नारोपितं भाति हि तस्य सद्वद् वदेन्मृषा विश्वमसौ कथं नु ॥

426. ஞானிக்கோ, நாமரூபமற்ற தூய மெய்யான ஆதார ஸத்யந்தான் கண்கூடாகக் காணப்படுகிறது. அவனுக்கு அதன் மீது ஆரோபிக்கப்பட்டது மெய்ப்போன்று தோன்றுவதில்லை. எனவே, இவ்வுலகு பொய்யென அவன் எங்ஙனம் கூறுவான்?

427. आच्छादकं विश्वमिदं परस्य स्वाज्ञानसन्दूषितलोचनस्य ।
आच्छाद्यते तेन सता परेण स्वज्ञानसंशोधितलोचनस्य ॥

427. ஆன்ம ஞானமின்மையால் கண் கெட்டவனுக்கு இவ்வுலகு பரம்பொருளை மறைக்கிறது. ஆன்ம ஞானத்தினால் தூய்விக்கப்பட்ட கண்ணுடையவனுக்கு இவ்வுலகு அதே பரம்பொருளால் மறைக்கப்படுகிறது.

இதுவே ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தின் முதல் சுலோகத்தின் பொருளுமாகும்.

ஞானியொருவன் நாமரூப உலகினைக் கண்டாலும் அவனது பார்வை அஞ்ஞானத்தினால் மறைக்கப்படாமலிருக்கிறதென விளக்கப்படுகிறது.

428. तत्त्वं विजानन् मृगतृष्णिकाया भूयो यथा पश्यति ताममूढः ।
पश्यंस्तथा विश्वमिदं प्रबुद्धो न मन्यते सत्यमिदं यथाऽज्ञः ॥

428. கானல் நீரைப் பற்றிய உண்மையை அறிந்தபிறகு, எவ்வாறு ஒருவன் அதை மயக்கமுறாமல் மீண்டும் காண்கிறானோ, அவ்வாறே ஞானி இவ்வுலகினைக் கண்டு அஞ்ஞானியைப் போன்று, அதை மெய்யென நினைக்க மாட்டான். எனவே, அஞ்ஞானியை ஞானியுடன் ஒப்பிடவே முடியாது. இது அடுத்தபடியாகக் காட்டப்படுகிறது.

429. विश्वं यथाऽज्ञैः सदिति प्रतीतं नैवं हि सत्यं तदिदं कथञ्चित् ।
सत्यं यथेदं विदुषो विभाति जानन्त्यबुद्धा न हि तं प्रकारम् ॥

429. அஞ்ஞானி எவ்வாறு உலகினை மெய்யெனக் காண்கிறானோ, அவ்வாறு இவ்வுலகு மெய்யன்று. ஞானிக்கு எப்பொருள் மெய் போன்று தோன்றுகிறதோ அதை அஞ்ஞானி அறியான்.

430. यदज्ञपुंसां बहुभेदभिन्नं सरूपकं स्वान्यदिवावभाति ।
तदेतदात्मैव हि बुद्धपुंसो निरस्तभेदोऽप्युत रूपहीनः ॥

430. பலபேதங்களால் பிரிக்கப்பட்டதாகவும், உருவுள்ளதாகவும், ஆன்மாவிற்றகன்னியமானதாகவும்

அஞ்ஞானிகளுக்கு எது தோன்றுகிறதோ, அது பேதங்களற்றதும், உருவற்றதுமான ஆன்மாவேதான்.

அடுத்தபடியாக, உலகத்தைப் பற்றிய போதனை இரு பிரிவுகளானது. ஒரு நோக்கில் பொய். மற்றொரு நோக்கில் மெய்.

431. अत्यन्तमिथ्या न हि विश्वमुक्तं नेदं नराश्चादिविषाणतुल्यम् ।
अत्यन्तमिथ्या यदि नैव भायाद् भाति त्वधिष्ठानसदंशयोगात् ॥

431. உலகு அடியோடு பொய்யெனக் கூறப்படவில்லை. அது மனிதன் கொம்பு, குதிரைக் கொம்பு போன்றன்று. அது அடியோடு பொய்யாகவிருப்பின், அது தோன்றாது. ஆதாரமான மெய்யின் ஒரு பகுதியுடன் அதன் சேர்க்கையால், அது தோன்றுகிறது.

இருவிதமான பொய்மைகளைப் பிரித்தறியும் பொருட்டு, அவை மேலும் விளக்கப்படுகின்றன.

432. मिथ्या ह्यधिष्ठानसता विहीनं वन्ध्यासुताद्यं न विभाति किञ्चित् ।
मिथ्या ह्यधिष्ठानसति प्रतीतं रज्ज्वां यथाऽहिः सदिवாவभाति ॥

432. ஆதாரம் மெய்யற்ற பொய், மலடியின் மகன் போன்று சற்றும் தோன்றாது. ஆனால், ஆதாரம் ஆன மெய் மீது தோன்றும் பொய் கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பு போன்று, மெய் போல் தோன்றும்.

ஒரு ஆதாரம் உள்ளதா இல்லையாவென்பதுதான் முக்கியமான விஷயம். ஒரு மலடியின் மகன் எங்கோ உள்ளானென யாரும் தவறாகக் கூட நினைப்பதில்லை. ஏனெனில் அவனெங்கும் தோன்ற மாட்டான். மாறாக, பாம்புக்கு ஆதாரமாகக் கயிறிருப்பதால், பாம்பு தோன்றும் அது மட்டுமின்றி அது நிஜமென்றும் நம்புகிறோம். அது

தோன்றுவது, சற்று நேரமாகிலும் நிஜமென நம்பப்படுகிறது. இவ்வலகைப் பற்றிய உண்மையை அறிய இந்த வேறுபாடு மிக முக்கியமானது. இது மேலும் விளக்கப்படும். பின்வரும் செய்யுட்களில் பகவான் ஸ்ரீ ரமணரது போதனை தரப்படுகிறது.

433. सत्ताऽप्यसत्ताऽप्युभयं च वाच्यं विश्वस्य नास्त्यत्र विरोधलेशः ।
सत्ताऽस्त्यधिष्ठानसदंशयोगान्मिथ्यात्वमारोपितानामरूपैः ॥

433. உலகின் மெய்மையும், பொய்மையும் இரண்டுமே கூறப்படுகின்றன. இதில் சிறிதும் முரண்பாடு இல்லை. ஆதாரமான மெய்யின் பகுதியுடன் சேர்க்கையால் அது மெய் நாம ரூபங்கள் ஆரோபிக்கப்பட்டுள்ளதால் அது பொய்.

அதே நேரத்தில், உலகமுள்ளதெனக் கூறக்கூடாது. காரணம் கீழே தரப்படுகிறது.

433. सत्ताऽप्यसत्ताऽप्युभयं च वाच्यं विश्वस्य नास्त्यत्र विरोधलेशः ।
सत्ताऽस्त्यधिष्ठानसदंशयोगान्मिथ्यात्वमारोपितानामरूपैः ॥

434. உலகின் மெய்மை இவ்வாறு ஏற்கப்படுகிறது. ஆனால் உலகுள்ளதெனில் உசிதமாகாது. மெய்மையும் இருப்பும் வெவ்வேறான இரண்டு. ஸ்வயிமாகவே எது மெய்யோ அதுவே உள்ளதெனக் கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு, வேதாந்த மொழியில், எது ஸ்வயமாகவே மெய்யோ அதுவே மெய்யெனக் கூறப்படுகிறது. எதன் மெய்மைவ வெறும் இரவலோ அதற்கு மெய்யெனும் சொல் பொருந்தாது. இது அடுத்த இரு செய்யுட்களில் விளக்கப்படுகிறது.

435. वदन्ति विश्वं व्यवहारसत्यं प्रातीतिकं स्वप्नसमीक्षितं च ।
ब्रह्माद्वितीयं परमार्थसत्यं मुधा विकल्पास्त इमे हि भेदाः ॥

435. உலகு நடைமுறையில் மெய்யென்றும் கனவில் காண்பது போல் தோன்றுகின்ற உண்மையென்றும், இரண்டற்ற பிரஹ்மனே பரம ஸத்யமென்றும் கூறுகிறார்கள். இந்த பேதங்கள் எல்லாம் வீண் கற்பனைகளே.

போதனையைப் படிப்படியாக ஏற்க பலமற்ற மனமுடையோருக்கு உதவவே இப்படி மெய்யின் மூன்று நிலைகள் கூறப்படுகின்றன. ஆனால், இறுதியில் உள்ளது ஒரே மெய்தான்.

436. एकस्वरूपैव हि सत्यताऽस्ति न सन्ति भेदाः खलु सत्यतायाम् ।
अतो ह्यसत्यं द्वितयं समानं स्वभेक्षितं जागरितक्षितं च ॥

436. மெய் என்றும் ஒரே தன்மையானது. மெய்குப் பேதங்களும் வகைகளில்லை. எனவே, கனவில் காண்பதும், நனவில் காண்பதும் இரண்டுமே ஒரே சமமான பொய்யே.

இந்தப் போதனையை ஏற்க வேண்டியதன் அவசியம் அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது.

437. विश्वस्य मिथ्यात्वमिहोपदिष्टं स्वान्वेषणात् तुर्यपदस्य लिप्तोः ।
सत्यं प्रपञ्चं बत मन्यमानो विद्यात् कथं स्वं परमार्थसत्यम् ॥

437. ஆன்ம விசாரத்தின் மூலம் தூரீய நிலையை யடைய விரும்புவோர்க்கு இங்கு உலகின் பொய்மை உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது? உலகினை மெய்யென நம்புவவர் எங்ஙனம் பரம ஸத்தியமாகிய ஆன்மாவை அறிய முடியும்?

438. यत् सत्यवत् स्यादन्तस्य भानं ज्ञानेन तस्यास्ति विराम एव ।
संविद्विवस्वान् खलु सत्य आत्मा तत्सन्निधाने कथमस्त्वविद्या ॥

438. பொய் மெய் போல் தோற்றமளிப்பது, ஞானோதயத்தில் முடிந்து விடுகிறது. மெய்யான, ஆன்மா தூய, அகண்ட

சைதன்யமாகிய கதிரவனாகையால், அவனது ஸந்திதியில் அஞ்ஞானத்திற்கிடமேது?

439. अस्त्यज्ञता चेदथ कस्य सेति प्रश्नोऽत्र जागर्ति हि साधकस्य ।
तेनात्मतत्त्वं परिमृग्यते चेदज्ञोऽज्ञता द्वे व्रजतो विनाशम् ॥

439. அஞ்ஞானமிருந்தால், அஞ்ஞானம் யாருக்கு? என்ற வினா ஸாதகனுக்கெழுகிறது. அந்த வினாவினால் ஆன்ம தத்துவம் நாடப்பட்டின், அஞ்ஞானி, அஞ்ஞானம் இரண்டுமே அழிந்து விடும்.

440. अज्ञानमङ्गीक्रियतेऽत्र शास्त्रे जीवाभिधस्यैव हि कल्पितस्य ।
नैवात्मनोऽङ्गीकृतमेतदस्ति स नित्यबुद्धप्रकृतिर्हि तुर्यः ॥

440. வெறும் கற்பனையாகிய ஜீவாத்மாவுக்கு மட்டுமே இங்கு சாஸ்திரத்தில் அஞ்ஞானமுள்ளதாக ஏற்கப்படுகிறது. நித்ய புத்த இயல்புடையோனும், மூன்று நிலைகளைக் கடந்த தூர்யமுமான ஆன்மாவிற்கு இது உகந்ததல்ல.

441. सम्बध्यते नैव सहानृतेन द्वैतप्रपञ्चेन कदाचिदात्मा ।
देशेन कालेन निमित्ततो वा यथेह रज्जुर्भुजगेन साकम् ॥

441. எவ்வாறு கயிறு (அதில் காணப்படும்) பாம்புடன் எவ்விதத்திலும் பிணைக்கப்படவில்லையோ, அஃதே போன்று ஆன்மா ஒருபொழுதும் தேச, கால நிமித்தங்களுக்குட்பட்டு பொய்யான பிரபஞ்சத்துடன் சம்பந்தப்படுவதில்லை.

442. उक्ता जगत्कारणता परस्य भवत्यसत्यैव हि तत्त्वदृष्ट्या ।
परस्य शक्तिस्त्रिगुणात्मिका या मायाभिधा कारणमुच्यते सा ॥

442. பரமன் உலகத்திற்குக் காரணமெனக் கூறுவது தத்துவ நோக்கில் உண்மையன்று. மாயையென அழைக்கப்படும் பரமனது முக்குணங்களாலான சக்தியே ஜகத்காரணமெனப்படும்.

443. द्वे ब्रह्मणी हि श्रुतिषु प्रसिद्धे निर्बीजकं चापि सबीजकं च ।
निर्बीजकं ब्रह्म तुरीयसंज्ञं सबीजकं शक्तिमदीशरूपम् ॥

443. நிர்பீஜகம் மற்றும் ஸபீஜகம் (வித்துள்ளது மற்றும் வித்தில்லாதது) என பிரஹ்மனின் இரு உருவங்கள் மறைகளில் பிரசித்தமானவை. நிர் பீஜக பிரஹ்மன் துரீய நிலையாம் பரமன். ஸபீஜகம் மாய சக்தியுடைத்த ஈசனின் உலகு.

இவ்விரண்டில் எது மெய்யானது? விடை கீழே.

444. स्वभावतो निश्चल एक आत्मा नृत्यं करोतीव तयाऽऽत्मशक्त्या ।
लीना यदा सा त्वचलस्वरूपे भायादसौ निश्चल एककः सन् ॥

444. ஸ்வபாவமாகவே அசைவற்றதான ஒன்றாம் ஆன்மா அவனுடைய ஆத்ம சக்தியால் நடமிடுவது போல் தோன்றுகிறது. அந்த சக்தி அந்த அசல ஸ்வரூபத்தில் ஒன்றிவிடும் பொழுது, அந்த அசைவற்ற ஆன்மா ஒன்றாகிய மெய்யாக ஒளிரும்.

445. मायेयमुक्ता व्यवहारदृष्ट्या मिथ्याजगत्कारणपृच्छकानाम् ।
मायाऽपि तत्कार्यमिदं जगच्च द्वयं च मिथ्या परमार्थदृष्ट्या ॥

445. பொய்யான உலகின் காரணத்தை வினவுபவர்களுக்காகவே வியவஹார (நடைமுறை) நோக்கில் மாயை (காரணமென) கூறப்படுகிறது. பாரமார்த்தக (உண்மையான) திருஷ்டியில், மாயையும்

அதன் விளைவாகிய இவ்வுலகும் இரண்டுமே பொய்.

446. का नाम माया कतमाऽस्त्यविद्या सृष्टं जगत्केन कथं च पूर्वम् ।
कथं न्वभूजीव इति स्म मोहात् प्रश्नाः क्रियन्तेऽत्र मुधैव मत्यैः ॥

446. மாயை என்பது யாது? அஞ்ஞானமென்பது என்ன? உலகு முதன்மையாக எவரால் எப்படிப் படைக்கப்பட்டது? ஜீவன் எவ்வாறு தோன்றினான்? என்று வினாக்கள் மயக்கமுற்ற மனிதர்களால் வீணாகக் கேட்கப் படுகின்றன. இந்த வினாக்களுக்கு ஆதாரமில்லை. விடைகளும் தேவையில்லை.

அகந்தையற்ற நிலையில் மெய்யான ஆன்மாவை அறிதலே இத்தகைய வினாக்களுக்கெல்லாம் முடிவான விடை. அந்நிலையில் வினாபுவனும், அகந்தை மனமும் எஞ்சியிருக்க மாட்டாவாகையால், அந்நிலையில் இவ்யம், இவை போன்ற வினாக்களும் எழா.

447. मायेदृशी यन्निधनान्मुमुक्षुलभैत निष्ठां निजसत्स्वरूपे ।
न वेत्ति बुद्धोऽपि तदीयरूपं सा प्रेक्ष्यमाणैव हि नाशमेति ॥

447. எது அழிந்தால் முமுக்ஷுவானவன் தனது உண்மையான ஸ்வரூபத்தில் நிலைத்து நிற்பானோ, அதுவே மாயை. அந்தக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே அது அழிந்து விடுமாதலால், ஞானி கூட அதன் உருவை அறியான்.

இது யோகவாஸிஷ்டத்திலுள்ள ஒரு சுலோகத்தின் பொருள். உண்மையில் ஸம்ஸாரத்தின் முழுமையும், அகந்தையுணர்வு, அதன் விரிவால் உருவாகிய மனம், மற்றும் அதன் படைப்பாகிய உலகு இவையே யாகிய அஞ்ஞானத்தினாலதே. மெய்யான ஆன்மாவாகிய மெய்யான நிலையில் இவை மறைந்து விடும்.

சுலோகம் பின்வருமாறு :

ஹே ராமா! தன்னையழிப்பதால் எது மகிழ்ச்சி தருவதோ அது மாயை. இது கண்டதுமே அழிவதால், இதன் ஸ்வாபத்தைக் காண முடியாது.

448. मनस्तया ब्रह्म न पर्यणंसीत् जगत्तया ब्रह्म न पर्यणंसीत् ।
ब्रह्मास्ति नैजामलचित्स्वरूपादप्रच्युतं कालदिगाद्यतीतम् ॥

448. பிரஹ்மன் மனதாக மாறவில்லை. பிரஹ்மன் உலகாக மாறவில்லை. தேச, காலம் முதலியவை களுக்கப்பாற்பட்டு, பிரஹ்மன் தனது உண்மையான நிலையாகிய தூய சித்ஸ்வரூபத்திலிருந்து வழுவாமலுள்ளது.

449. नाभूजगन्न प्रलयं ब्रजेद्वा नैवोदभूत् कश्चन जीवनामा ।
न बद्धमुक्तौ न च साधको वा सर्वोत्तमं सत्यमिदं निरुक्तम् ॥

449. உலகு உண்டாகவில்லை. பிரளயமுமிருக்காது. ஜீவனென்று எவரும் பிறக்கவேயில்லை. கட்டுண்ட வனுமில்லை. முக்தனுமில்லை. ஸாதகனுமில்லை. மிகச் சிறந்த இந்த உண்மை தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

ஞானி கௌடபாதாசாரியரால் அவரது மாண்டீக்ய காரிகையில் காட்டி விளக்கப்பட்ட அஜாதவாதத்தின் உண்மை இதுவே. இது எல்லா ஞானியரது அனுபவத்தையும் முற்றிலும் ஒத்துள்ளது. இது மேலும் விளக்கப்படுகிறது.

450. यथा चलच्चित्रततिप्रसृत्या नाधारवस्त्रं भजते विकारम् ।
न विक्रियामेति तथा परात्मा प्रतीयमाने सति च प्रपञ्चे ॥

450. திரைப்படச் சலச்சித்திரத் தொடர்கள் தம்மீது படர்ந்து செல்வதால், எவ்வாறு அவற்றிற்காதாரமான திரை மாறுதலடவதில்லையோ, அவ்வாறே உலகச் சித்திரம் காணப்படினும் அதனால் பரமாத்மா மாறுதலையடையாது.

இதைத்தான் ஸ்ரீ பகவான் ரமணர் தான் திரைப்படக் காட்சியின் உவமையைக் கையாளும் 'உள்ளது நாற்ப'தின் துவக்கச் செய்யுளிலேயே கூறுகிறார். காட்சி ஒளி படியும் திரையுடன் துவங்குகிறது. அதன் மீது வெகு வேகமாகச் செல்வதால் சித்திரங்கள் தனித்தனியாக காணப்படாமல் தொடர்ச்சியாகக் காணப்படுகின்றன. நீர் தோன்றுவதால்,

திரை நனைவதில்லை. தீ எரிவதாகத் தோன்றுவதால், திரை கருகிப் போவதில்லை. இறுதியில் ஒளிர்விக்கப்பட்ட திரை ஒன்றே எஞ்சுகிறது. அதே போன்றுதான் இந்த உலகக் காட்சியும், வெளிச்சமாகவுள்ள திரை போன்றுதான் மெய்யான ஆன்மா. அதுவே உண்மையும் உணர்வுமாகும்.

451. श्रीशङ्कराचार्यवरेण सोऽयं सिद्धान्त उक्तोऽस्त्यसकृत् स्फुटं च ।
अनेकधा स्पष्टमिमं ब्रवीति बुद्धो गुरुः श्रीरमणोऽपि साधोः ॥

451. இந்த (அஜாதவாத) லித்தாந்தம் ஆசார்ய சிரேஷ்டரான ஸ்ரீ சங்கராசார்யாரால் பன்முறை தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஞானியாம் குரு ஸ்ரீ ரமணரும் ஸாதகர்களுக்காகப் பலவிதங்களில் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.

452. उक्तं हि तेनास्ति तुरीयमेव सत्यं तदन्यत् त्रितयं मृषेति ।
उक्तं च सत्यस्य सदाऽद्वयत्वं द्वैतस्य नित्यं च मृषात्वमेव ॥

452. துரீய நிலையே சத்தியம். மற்ற மூன்று நிலைகளும் (நனவு, கனவு, ஆழ்துயில்) பொய்யேவென அவரால் கூறப்பட்டுள்ளதே. ஸத்யம் என்றும் இரண்டற்ற ஒன்று என்று துவைதமாம் பன்மை என்றும் பொய்யென்றும் அவரால் கூறப்பட்டுள்ளது.

இது துவக்கத்திலேயே விவரமாக உரைக்கப்பட்டுள்ளது. அஜாதவாதத்தின் உண்மை இந்தப் போதனைகளில் அடங்கியுள்ளது.

453. न किञ्चनेह त्वदृतेऽस्ति सत्यं त्वमेककः कालदिगाद्यतीतः ।
अपास्य मिथ्याभ्रममास्व शान्त इत्यात्मनिष्ठा गदिताऽस्ति तेन ॥

453. உன்னைத் தவிர்த்து வேறெதுவும் உண்மையல்ல. தேச காலம் முதலியனவற்றைக் கடந்த நீ ஒருவனே உள்ளாய். பொய் மயக்கத்தைக் களைந்து அமைதியாய் அமர் என ஆன்ம நிஷ்டை அவரால் போதிக்கப்பட்டது.

454. मत्स्थानि भूतानि न तत्त्वदृष्ट्या मदीयमायैव समस्तमेतत् ।
इत्यात्मनोऽजातिमुवाच सत्यां गीतासु कृष्णो भगवान् स्वयं च ॥

454. உண்மையாகக் கண்டால் ஐந்துக்கள் என்னில் இல்லை. இடெல்லாம் எனது மாயையே, என்று ஆன்மாவின் பிறப்பின்மையளி உண்மையைக் கீதையில் கிருஷ்ண பகவானே கூறியுள்ளார்.

455. पूर्णात्मतां स्वामजहत् परं सत् स्वमायया पूर्णमिदं बभूव ।
बुद्धस्य पूर्णात्मतयैव भातीयजातिरुक्ता श्रुतिशीर्षवाचा ॥

455. பரம ஸத்தாகிய பரமன் தனது பூரண இருப்பை விட்டுவிடாது தனது மாயையால் இந்த அனைத்தும் (உலகமும்) உண்டாயிற்று. ஞானிக்கு அது (பரமஸத்) பூரண ஆன்மாவாக ஒளிக்கிறது என்று உபநிடதம் 'அஜாத' ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்கிறது.

அடுத்தபடியாக பகவான் ஸ்ரீ ரமணரின் ஏகான்ம பஞ்சகத்தின் ஐந்து தமிழ் செய்யுட்கள் தரப்படுகின்றன.

456. विस्मृत्य यत् स्वं वपुरात्ममत्या भ्रान्त्वाऽप्यसहस्येषु भवेषु चान्ते ।
स्वतत्त्वबोधोद् भवति स्व एव स स्वप्नलोकाटनतः प्रबोधः ॥

456. ஒருவன் தன்னை உடல் என்று நம்புவதால், தனது மெய்யான ஆன்மாவை மறந்து பல உடல்களில் பல பிறவியெடுத்து, பிறகு, இறுதியில் தனது மெய்யான ஆன்மாவை தன் மெய்யான விழிப்பினால் கண்டு கொள்கிறான். இது உலகக் கனவில் அலைந்து திரிந்து பின் விழித்துக் கொள்வது போல் உள்ளது.

ஒருவன் கனவில் உலகம் சுற்றலாம். அதே கனவில் வீடு திரும்பி தனது படுக்கையிலும் கிடக்கலாம். ஆனால், அவன் விழிக்கும்போது அதெல்லாம் வெறும் கனவேயென்றறிகிறான். அதே போன்று ஒருவனது

ஸம்ஸார வாழ்வுகளும் ஒரு நீண்ட கனவே. அதன் முடிவில் ஆன்மா மட்டுமே எஞ்சுகிறது. அது இதெல்லாவற்றாலும் பாதிக்கப்படுவதில்லை. ஆனால் இரு கனவுகளுக்கிடையே ஒரு வேற்றுமை உண்டு. அதாவது, இங்கு கனவு காண்பது ஆன்மாவன்று, அகந்தை மனமே.

இரண்டாம் செய்யுளில் 'நான் யார்?' எனும் விசாரமே நகையாடப்படுவது தர்க்கபூர்வமானதே.

457. यथा मनुष्यो मधुपानमत्तः कोऽहं नु कुत्राहमिति प्रपृच्छन् ।
आत्मैव सन्नेवमिहाज्ञमर्त्यः कोऽहं कुतोऽहं न्विति पृच्छति स्वम् ॥

457. மது மயக்கத்திலிருப்பவன் மற்றவரிடம் 'நானார்?' 'நான் எங்கிருந்து வருகிறேன்' எனக் கேட்பது போன்று தன்னை அறியாதவன் தன்னிடமே, 'நானார்?' 'நான் எப்பொழுது வருகிறேன்' எனக் கேட்கிறான்.

ஆனால் அவன் எப்பொழுதும் மெய்யான ஆன்மாவாகவேயிருக்கிறான்.

இங்கே வேற்றுமை என்னவெனில், மது போதையிலுள்ளவன் மற்றவரை வினவுகிறான்.

ஆனால், ஸாதகனோ தனது அஞ்ஞான மனதையே கேட்டுக் கொள்கிறான். மெய்யான ஆன்மா எப்பொழுதும் பாதிக்கப்படாமலே உள்ளது.

458. अस्त्यात्मनोऽन्तर्वृष्टित्यबुद्ध्वा तस्मिञ्छेऽस्मीत्यभिमन्यते यः ।
मन्येत चित्रस्थमसौ तदीयमाधारभूतं बत वस्त्रमेव ॥

458. உடல் ஆன்மாவினுள் இருப்பதை அறியாத (அஞ்ஞானி) வனாக இருக்கிறான். நான் (ஆன்மா) உடலில் இருப்பதாக நம்புகிறான். இது எதைப் போல் உள்ளது என்றால், திரைச் சீலையானது திரைப்படங்களுக்கு ஆதாரமாயிருந்தும், (மாயையினால்) தானே திரைப்படங்களாகி விட்டதால் நினைத்துக் கொள்கிறான்.

இங்கு, தாங்குகின்ற ஆதாரமும், தாங்கப்படுவதும் தலை கீழாகத் திருப்பப்பட்டுள்ளன.

459. स्वर्णात् पृथग् भूषणमस्ति किं नु स्वस्मात् पृथक् किं नु शरीरमस्ति ।
शरीरमेव स्वमेवत्यबुद्धः शुद्धं स्वमेव स्वमेवैति बुद्धः ॥

459. பொன்னையன்றி அணிகளுண்டோ? தன்னையன்றி உடலுண்டோ? தன்னையுணராதவனுக்கு உடலளவே நான். ஞானியோ தன்னை ஆன்மாவாக அறிகிறான்.

எல்லாத் தோற்றங்களுக்கும் ஆதாரம் ஏகான்மாவே என்பதுதான் இங்கே உண்மை. இது முன்னரே விளக்கப்பட்டது. மெய்நிலையிலுள்ளது ஆதாரமொன்றே, அதன் மீது எதுவும் தோன்றாது. ஆதாரமும் அப்பொழுது ஆதாரமாகவிருக்காது.

460. तमेकमात्मानमनादिसत्यं मौनोपदेशाद् गुरुरादिमोऽपि ।
निबोधयामास कथं नु कोऽपि वाचा वदन् बोधयितुं समर्थः ॥

460. ஆதி குருவே அந்த ஆரம்பமற்ற ஒன்றேயான ஆன்மாவான மெய்யை மௌன உபதேசமாகப் போதித்தாரென்றால், அதை எவர்தான் வாக்கினால் போதிக்க முடியும்?

தகஷிணாமூர்த்தி உருவில் ஈஸ்வரன் மௌனோபதேசம் புரிந்ததற்கு இதுவே காரணம் முற்றிலும் மௌனமாகவிருப்பதே உண்மையான போதனை. அகந்தையும், மனதுமற்றுத் தானாம் ஆன்மாவாகவிருப்பதே உபதேசமாகிறது. அதே போன்று, அகந்தையும் மனமுமின்றி தானாம் ஆன்மாவாகவிருப்பவன் இந்த மௌனோபததத்தைப் புரிந்து கொள்கிறான்.

இவ்வாறு அஜாதவாதத்தின் உண்மை உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது.

இதுவரை போதிக்கப்பட்ட அறிவு மெய்யுணர்வைப் பெறும் வழியைப் பெறுவதற்கு முன்னோடியே. ஆனால் இதுவே அந்த உணர்வாகாது.

461. इत्यात्मतत्त्वं बहुधोदितं चाप्यनुक्तमेवानुभवैकवेद्यम् ।
तां स्वानुभूतिं निरुणाद्धि चित्तं निरूढदेहात्मधिया मुमुक्षोः ॥

461. இவ்வாறாக, ஆன்மதத்துவம், பலவிதங்களில் கூறப்பட்டிருப்பினும், அது அனுபவத்தினாலேயே அறியப்படக்கூடியதானபடியால், அது கூறப்படவில்லையென்றாகும். 'நானூடல்' எனும் தேஹாத்ம புத்தி வேரூன்றியுள்ளபடியால், மனது முழுக்கூவிற்கு அந்த ஸ்வானுபூதியைப் பெறுவதற்குத் தடையாகிறது.

462. श्रुतैव चैवं विमलान्तरङ्गाः सद्योऽपि निष्ठां सहजां लभेरन् ।
अन्यैस्त्वहङ्कारविनाशनाय सुसाधनं किञ्चिदनुष्ठितव्यम् ॥

462. இவ்வாறு கூறுவதைக் கேட்டமாத்திரத்திலேயே, ஏற்கனவே அந்தரங்கத் தூய்மையுற்றவர்கள், சடுதியில் ஸஹஜ நிஷ்டை எய்துவார்கள். மற்றவர்கள் தமது அகந்தையின் அழிவிற்காக நல்ல ஒரு ஸாதனையை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

463. अन्तर्हृदि स्वं विमलं विशोकं जिज्ञासयाऽन्विष्य लभेत शान्तिम् ।
इति श्रुतिर्वक्ति गुरुश्च मार्गं ऋजुं स्वरूपानुभवाय साधोः ॥

463. இதயத்துள்ளே தூயதும், துன்பமற்றதுமான ஆன்மாவை அறியும் விழைவுடன் அதனைத் தேடி, சாந்தியடைய வேண்டும் என ஸாதகர்கள் ஸ்வரூபானுபவம் பெறும் பொருட்டு மறைகளும், ஸத்குருவும் நேர்வழியைக் கூறுகிறார்கள்.

464. जिज्ञासनं नाम निगद्यतेऽत्र निजस्वरूपानुभवस्य लिप्सा ।
तयैव हि स्वात्मगवेषणोऽस्मिन्नन्तर्मुखत्वं भविता मुमुक्षोः ॥

464. 'ஜிஞாஸா' எனபடுவதான இங்கு கூறப்படும் அறியும் 'விழைவு' தனது ஸ்வரூபானுபவம் பெற விழைவு.

அந்த விழைவினாற்றான் முமுக்ஷூவிற்கு தனது ஆன்ம விசாரத்தில் மனதை உள்முகமாக்க முடியும்.

465. श्रुतिप्रसिद्धं भवनं परस्य सत्यात्मभूतस्य हृदाख्यमस्ति ।
स एव सर्वं हि कथं नु तस्य निर्दिश्यते स्थानमिदं हृदाख्यम् ॥

465. மெய்யான்மாவாகிய பரமனின் இதயமெனப் படும் இல்லம் மறைகளில் வெளியாக்கப்பட்டுள்ளது.

அவனே எல்லாமாகவிருக்கையில் இதயமெனப்படுவது அவனது இடமாகக் கூறப்படுவது எங்ஙனம்?

விளக்கம் கீழே தரப்படுகிறது.

466. प्रज्ञास्वरूपं हृदयं हि सत्यं प्रज्ञास्वरूपः स च सत्य आत्मा ।
अतः स आत्मा हृदयं हि सत्यं प्रतिष्ठितं सर्वमिदं हि तस्मिन् ॥

466. உண்மையான இதயம் தூய உணர்வுருவே. மெய்யான ஆன்மாவும் அந்த பிரக்ஞாஸ்வரூபமே. எனவே, ஆன்மாவே உண்மையான இதயம். சிருஷ்டியனைத்தும் அவனில் அடங்கியுள்ளது.

467. तथाऽपि बुद्धा निगमान्तवाचो विधातुमन्तर्मुखतां गवेषे ।
अन्तः शरीरे निलयं हृदाख्यं दिशन्ति तस्यानिलयस्य पुंसः ॥

467. அவ்வாறாயினும், ஞானியரும் உபநிடங்களும் விசாரத்தில் மனதை உள்முகமாக்கும் பொருட்டு, அந்த இருப்பிடமில்லாத புருஷனுக்கு இதயமென்று பெயருள்ள இருப்பிடம் உடலுள்ளே இருப்பதாக உபதேசிக்கின்றனர்.

இந்த அகமுகமாகுதலின் தேவை அடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

468. बहिर्मुखान्येव किलेन्द्रियाणि यतः प्रपञ्चेन निमील्यते स्वः ।
उपाय उन्मीलयितुं स्वरूपं स्वान्वेषणेऽन्तर्मुखतैव साधोः ॥

468. ஐம்புலன்கள் வெளிமுகமாகவே உள்ளன. அதனால் ஆன்மா உலகினால் மூடப்படுகிறது. ஸ்வரூபத்தை திறக்க ஆன்ம விசாரத்தில் மனதை உள்முகமாக்குதலே ஸாதகர்களுக்கு உபாயம்.

நான்முகன் புலன்களை வெளிமுகமாகப் படைத்தான். எனவே, அந்தராத்மாவைக் காணாது, பிறரை, அவை காண்கின்றன. தீரனாகிய அறிவாளியொருவன் அழியாமையை விரும்பி கண்களை உள்ளே திருப்பி ஒன்றாகிய ஆன்மாவைக் காண்கிறான்.

469. बन्धस्य मुक्तेरिदमन्तरं हि सन्दर्शितं स्वानुभवेन बुद्धैः ।
बद्धस्य पुंसः समुदेत्यहन्ता नोदेत्यहन्ता तु विमुक्तपुंसः ॥

469. கட்டுண்ட மனிதனின் அகந்தை எழுகிறது. முக்தனுக்கோ வெனில் 'அகந்தை எழாது' இதுவே ஞானியர் ஸ்வானுபவத்தின் மூலம், பக்தன் முக்தனிவரிடையே உள்ள வேற்றுமையைக் காட்டியுள்ளனர்.

470. नित्यापरोक्षोऽपि सदैव जन्तोरात्मा महान् प्रेष्ठ उरुप्रकाशः ।
दुरात्मनाऽहङ्कतिरूपकेण हतप्रभो यद्वदलं न भाति ॥

470. மஹத்தாகிய ஆன்மா என்றும் ஐந்துக்களுக்கு கண்ணால் காண்பவையாகவும் மிக இஷ்டமானதாகவும், அதிபிரகாசமுள்ளதாகவுமிருப்பினும், துராத்மாவாகிய அகந்தையினால் அதன் பேரொளி கவரப் பட்டுள்ளது போலுள்ளதாகவும் அது போதிய அளவு பிரகாசிக்காதது போலவுமுள்ளது.

471. देहोऽहमस्मीत्यनुभूतिरूपो भवत्यबोधः खलु बन्धरूपः ।
बोधोऽहमस्मीति विनाऽनुभूतिं कथं नु नीयेत विनाशमेषः ॥

471. பந்தத்தினுருவாகிய அஞ்ஞானம் 'நானுடல்' எனும் அனுபவத்தினுருவே. 'நான் தூய உணர்வு' எனும் அனுபவமின்றி எங்ஙனம் இவை அழியக் கூடும்?

பந்தத்தின் உருவாகிய அஞ்ஞானம் 'நானுடல்' எனும் அனுபவத்தின் உருவே. நான் தூய உணர்வு எனும் அனுபவம் ஏற்படாமல் எவ்வாறு 'நான் உடல்' என்று அனுபவ உணர்வை முடிவுக்குக் கொண்டு வர இயலும்.

பந்தமாகும் அவித்தை அனுபவபூர்வமான அது தவறான அனுபவமென்றாலும் உணர்வான படியால், அது அனுபவபூர்வமான மெய்யுணர்வு மூலமாகவே அகற்றப்படக் கூடும். வழக்கமாகப் பரோக்ஷ ஞானமென்று (இல்லாத ஒன்றின் அறிவு) கூறப்படும் அனுமான பூர்வமான அறிவு முக்தி பெறுவதற்கு முற்றிலும் பயனற்றது. பகவான் ஸ்ரீ ரமணரால் போதிக்கப்பட்ட ஸாதனை அந்த அனுபவத்திற்கு நேரான மார்க்கமாகும். இந்த ஸாதனை அடுத்தபடியாக விளக்கப் படுகிறது.

472. देहोऽहमस्मीति समुद्भवन्ती धीरेव रूपं खलु जीवनाम्नः ।
सत्यांशमस्यैव विविच्य साधुगविषयेज्जन्मभुवं तदीयम् ॥

472. 'நானுடல்' என்றெழும் எண்ணமே ஜீவனெனப்படுபவனின் உரு. இதனின் உண்மையான பகுதியைப் பிரித்தறிந்து, ஸாதகன் அதனது பிறப்பிடத்தை ஆராய வேண்டும்.

473. नात्यन्तमिथ्या खलु जीव एष नायं हि वन्यातनयस्य तुल्यः ।
आत्माह्यधिष्ठानतयाऽस्ति तस्मान्मृषाऽपि सन् सत्यवदेव भाति ॥

473. மலடியின் மகன் போன்று ஜீவன் அடியோடு பொய்யலன். ஜீவன்ஆன்மாவின் ஆதாரத்தின்மீது ஆரோபிக்கப்படுவதால், அவன் பொய்யாகவிருப்பினும் மெய்போல் தோன்றுகிறான்.

இந்த வேறுபாடு மிகவும் முக்கியமானதென்பது அடுத்தபடியாக வரும் செய்யுட்களில் தெளிவாக்கப்படும். மலடியின் மகனென்பதும், பெண் குதிரையின் கொம்பென்பதும் கிடையாதென்பதை அனைவருமறிவர். ஏனெனில், இந்த

அபிப்ராயங்களுக்கு ஆதாரமேதுமில்லை. மாறாக பாம்புக் கயிறு, சிப்பியில் வெள்ளி இவற்றைக் காணலாமெனக் கற்பித்துக் கொள்ள முடியும். ஏனெனில், முன்னரே விளக்கப்பட்டவாறு, இவற்றிற்காதாரமுண்டு. முன்னரே, போதிக்கப்பட்டது போல், ஜீவனுக்கு இருப்பில்லையெனினும் ஜீவனிருப்பதாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

ஜீவாத்மாவின் தோற்றம் எந்த ஆதாரத்தின் மீது காணப்படுகிறதென்பது இப்பொழுதெழும் கேள்வி. இதுவும், மற்ற முக்கியமான கேள்விகளும் பின்வரும் செய்யுட்களில் விடையிறுக்கப் படுகின்றன.

474. सत्यांश एतस्य हि जीवनाम्नः सत्यात्मचैतन्यमहंस्वरूपम् ।
आदाय सत्यांशमिमं सुसूक्ष्मभवेत् समर्थो निजमार्गणाय ॥

474. ஜீவனெனப்படும் இவனுடைய மெய்யான பகுதி 'அக்ஷம்' உருவாகிய மெய்யான ஆன்ம சைதன்யமே. இந்த மெய்யான பகுதியைப் பற்றிக் கொண்டு முழுக்ஷாவானவன் ஆன்ம விசாரத்தில் ஈடுபட வல்லவனாகிறான்.

475. अस्यासदंशं वपुरादिसर्वं विहाय शिष्टां निरुपाधिकां ताम् ।
सत्यात्मनो दीधितिवत् सुसूक्ष्मामहंस्वरूपां चितिमाददानः ॥

476. श्वा स्वामिनं स्वं सुमुपैति यद्वत् तद्वन्धमादाय गवेषयित्वा ।
लभेत यत्किञ्चन मग्नवस्तु निमज्ज्य यद्वत् सलिले तथा वा ॥

477. अस्याहमो जन्मभुवं स्वतत्त्वं विमृग्य कोऽहं नु कुतोऽहमेषः ।
इति स्वतत्त्वानुबुभूषयाऽन्तर्निमज्ज्य निष्ठां सहजां लभेत ॥

475 - 477. இந்த ஜீவனின் உடல் முதலான எல்லாம் பொய்யான பகுதிகளை விட்டு நிர்மலமான ஆன்மாவின் மிக நுட்பமான ஒளிக்கதிர் போன்றதும், மெய்யானதும், உபாதிகளற்றதுமான அந்த ஆன்ம சைதன்யத்தில் மனதைச் செலுத்தி எப்படி ஒரு நாய் தனது எஜமானது மோப்பத்தைக்

கொண்டு அவரைத் தேடியடைகிறதோ, அல்லது நீரில் மூழ்கி ஒருவன் அதை எடுப்பானோ, அப்படியே ஸாதகன் 'நான் யார்?' இந்த 'நான் எங்கிருந்தது வந்தது?' என விசாரித்துக் கொண்டு இந்த 'நான்' உணர்வின் பிறப்பிடமாகிய ஆன்ம தத்துவத்தை நாடி, ஆன்ம ஞானானுபவத்தில் வேட்கை பூண்டு தன்னுள் மூழ்கி ஸஹஜ நிஷ்டை எய்த வேண்டும்.

478. बहिर्मुखत्वं निजमार्गिणेऽस्मिन् ब्रजेन्मनश्चेद्विषयाभिमुख्यात् ।
पुनर्मनोऽन्तर्मुखमेव कुर्यात् साधुः प्रयत्नात् प्रविलापदृष्ट्या ॥

478. இந்த ஆன்ம விசாரத்தின் பொழுது விஷய வாசனைகளால் மனது வெளிமுகமானால், ஸாதகன் புறவுலகை இதயத்திலாழ்ந்த முயற்சி செய்து மீண்டும் மனதை உண்முகமாக்க வேண்டும்.

இது அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது.

479. तरङ्गफेनादिकमब्धिमात्रं स्वाप्तं जगत् स्वप्नदृगेव यद्दत् ।
सर्वं जगच्चाप्यहमेव नान्यदिति प्रतीतिः प्रविलापदृष्टिः ॥

479. அலைகளும், நுரையும், மற்ற நீரும் எவ்வாறு கடலேதானோ, கனவுலகு கனவு காண்போன் தானேயோ அவ்வாறே அனைத்துக்கும் நான்தான் வேறொன்றுமில்லை இதுவே புறவுலகை இதயத்திலாழ்த்தும் வழி.

மற்றொரு வழி கீழே தரப்படுகிறது.

480. कस्येदमेवं विषयाभिमुख्यमिति स्वतत्त्वस्य दिदृक्षया वा ।
अन्तर्मुखीकृत्य पुनः पुनश्च मनो नियुञ्जीत गवेषयोगे ॥

480. தனதுண்மையைக் காணும் விழைவினால் யாருக்கு இங்ஙனம் விஷயப்பற்று ஏற்படுகின்றனதென வினவிக் கொண்டு மனதை மீண்டும் மீண்டும் உண்முகமாக்கி அதை விசார யோகத்தில் ஈடுபடுத்த வேண்டும்.

481. कदा नु निष्ठां सहजां लभेयेत्येवं निरुत्साहमना विषीदन् ।
भक्तोऽथवा स्वात्मगवेषयोगी स्वयं विमुक्तोर्निरुणद्धि मागम् ॥

481.நான் என்றுதான் ஸஹஜ நிஷ்டை பெறுவனோ? என்று உற்சாகமிழந்து துக்கிக்கும் பக்தன் அல்லது ஆன்ம விசார யோகி தனது முக்தி மார்க்கத்தில் தடையேற்படுத்துகிறான்.

482. उत्साहसन्तोषयुतेन भाव्यं मुमुक्षुणा सात्त्विकमानसेन ।
अनुस्मरन् कालमृषात्वमुक्तं मनो नियुञ्जीत गवेषयोगे ॥

482.முமுகூவானவன் உற்சாகமும், திருப்தியும் உள்வனாய், ஸத்வகுணம் பொருந்திய மனதினனாய், காலம் பொய்யென்று உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளதை நினைவில் கொண்டு, ஆன்ம விசார யோகத்தில் மனதைச் செலுத்த வேண்டும்.

483. प्रश्नस्य कोऽस्मीति सदैव साधोद्वाराणि सर्वत्र च सम्भवन्ति ।
द्वारेण केनापि गवेषणेऽस्मिन् मनो नियुञ्जीत पुनः पुनश्च ॥

483.என்றும், எல்லாவிடங்களிலும், ஸாதகனுக்கு 'நான் யார்?' என்ற கேள்விக்கு வாயில்கள் திறந்துள்ளன. இவற்றில் எந்த வாயில் மூலமாகவும் இந்த விசாரத்தில் மனதை மீண்டும், மீண்டும் ஈடுபடுத்த வேண்டும்.

இந்தக் கேள்விக்குள்ள விடை எத்தகையதென அடுத்தபடியாகச் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.

484. नास्योत्तरं काचन बुद्धिवृत्तिर्न वेत्ति धीस्तं खलु तुर्यसत्यम् ।
अस्योत्तरं स्वानुभवस्तुरीये नष्टेऽहमि प्रष्टरि जीवनाग्नि ॥

484.இந்தக் கேள்விக்கு புத்திபூர்வமான விடையேதுமில்லை. அந்தத் துரீய நிலையை புத்தி அறியாது. ஜீவனெனப்படுபவனும், கேள்வி கேட்பவனுமாகிய

அகந்தையழியுங்கால் தூய நிலையில் நிகழும் ஆன்மானுபவமே இதற்கு விடை.

485. यो निर्विकल्पः सहजः समाधिस्तत्रैव भायात् स्फुटमात्मतत्त्वम् ।
अन्यत्र धीवृत्तिविमिश्रितत्वाद् भायाद्यथावन्न हि सत्य आत्मा ॥

485. ஆன்ம தத்துவம் எண்ணங்களற்ற ஸஹஜ ஸமாதி நிலையில் தான் பளிச்சென்று ஒளிரும். மற்ற நிலைகளில் புத்தியின் செயல்களுடைய கலவையினால் மெய்யான்மை தானுள்ளபடியே ஒளிராது.

486. नियुक्तमेवं तु मनो गवेषे लीयेत् चेन्निष्फल एव यत्नः ।
लयात् प्रबोध्यथ पुनश्च साधुर्मनो नियुञ्जीत मनोगवेषे ॥

486. இவ்வாறு விசாரத்தில் ஆழ்த்தப்பட்ட மனம் ஆழ் துயில் போன்று லயமடைந்தால், செய்த, முயற்சியெல்லாம் பயனற்றுப்போம். எனவே, ஸாதகன் துயிலில் லயித்த மனத்தை எழுப்பி, அதை மீண்டும் விசாரத்தில் ஆழ்த்த வேண்டும்.

மனதின் பூரண அழிவு வேண்டுமேயன்றி, அதன் மயக்கமன்று. பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் அவரது உபதேச ஸாரத்தில் தெளிவாக உரைத்தவாறு இது அடுத்தபடியாகக் கூறப்படுகிறது.

487. नाशो लयश्चेत्युभयप्रकारो मनोनिरोधो गुरुणाऽस्ति दिष्टः ।
मनोलयस्यानिलरोधनाद्या भवन्त्युपाया हठयोगमार्गे ॥

487. லயம், வினாசமென மனதின் ஒடுக்கம் இருவகையெனக் குருவினால் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஹடயோகத்தில் மனதை லயிக்கச் செய்ய பிராணனை ஒடுக்குதல் முதலான பல உபாயங்களுள்ளன.

488. मनो विलीनं सह वासनाभिर्भवाय पश्चात् पुनरुद्भवेद्धि ।
नष्टं मनश्चेन्निजमार्गणेन निर्वासनं भर्जितबीजवत् स्यात् ॥

488. தனது வாஸனைகளுடன் லயமடைந்த மனது பின்னர் ஸம்ஸார வாழ்விற்காக மீண்டும் எழுவே செய்யும். ஆன்ம விசாரத்தால் உருமாய்ந்த மனதேவெனில் வாஸனைகளற்று வறுத்த விதை போலாகும்.

வறுத்த விதை முளைக்காதது போல், உருமாய்ந்த மனது மறுபிறவியை உண்டுபண்ணாது.

489. बध्नात्यविद्या बत वासनाभिः स्वाज्ञं हि ता एव मनः स्वरूपम् ।
गवेषणे स्याद्यदि जागरूकं मनस्तु तासां भविताऽथ नाशः ॥

489. மனதின் ஸ்வரூபமேயாகிய வாஸனைகளால் அவித்தை ஆன்மஞானமற்றவனைப் பந்தப்படுத்துகிறது. ஆனால், மனது விசாரத்தால் விழிப்புடனிருப்பின் வாஸனைகள் அழிவுறும்.

490. ज्ञानोदयः स्यान्मनसो विनाशान्नष्टासु सर्वास्वपि वासनासु ।
मुक्तिर्निरुक्ताऽखिलवासनानामात्यन्तिको नाश इति प्रबुद्धैः ॥

490. மனமழிந்து எல்லா வாஸனைகளும் நசித்து விடும்பொழுது ஞானோதயம் ஏற்படுகிறது. அனைத்து வாஸனைகளின் முடிவான முழுமையான அழிவே முக்தியென்று ஞானியரால் கூறப்படுகிறது.

லயத்தையன்றி மற்றொரு தடையுமுள்ளது. அதுதான் விஷயங்களில் பற்று. இது அடுத்தபடியாகக் காட்டப்படுகிறது.

491. क्षुरस्य धारा निशिता यथैवं मार्गो ह्ययं स्वात्मविचारनामा ।
रागो लयश्चेत्युभयं विहाय तिष्ठेत् सदैकाग्रधिया गवेषे ॥

491. இந்த ஆன்ம விசாரமெனும் மார்க்கம் கூர்மையான கத்தி விளிம்பு போன்றது. ஆதலால், விஷயப்பற்றும் லயமுமிருப்பின் இரண்டையும் விட்டு, எப்பொழுதும் விசாரத்தில் மனம் ஒருமுனைப்பட்டு நிற்கல் வேண்டும்.

இந்த ஆன்ம விசாரமெனும் வழியின் தனிச்சிறப்பு அடுத்த விளக்கப்படுகிறது.

492. अन्येषु योगेषु हि जीवनामा सन् कोऽपि कर्मादिकदोषयुक्तः ।
अस्तीति मत्वेव च दोषहीनं विधातुमेनं यतते च योगी ॥

492. மற்ற யோகங்களில் கர்மம் முதலான தோஷங்களுள்ள ஜீவன் ஏதோவொரு ஸத்து உள்ளதெனக் கருதி யோகியானவன் அந்த ஜீவனை தோஷங்களற்றதாகச் செய்ய முயல்கிறான்.

493. कर्मित्वनाशाय च कर्मयोगो विभक्तिनाशाय च भक्तियोगः ।
वियोगनाशाय च राजयोगोऽप्यबोधनाशाय च बोधयोगः ॥

493. செய்பவனெனும் தோஷமொழிய கர்மயோகமுள்ளது. (இறைவனை விட்டுப்) பிரிவெனும் விபக்தி அழிய பக்தி யோகமுள்ளது. பேதமாகிய வியோகமழிய ராஜயோகம் (மன அடக்கம்) உள்ளது. அறியாமையாகிய அபோதமழிய (போதயோகம்) ஞானயோகமுள்ளது.

ஆன்மாவினுண்மையைக் காட்டி, இந்த யோகங்கள் பரிகரிக்கப்படுகின்றன.

494. स एव साक्षात् पुरुषः परः सन् स्वस्मात् पृथक् स्वं गणयन्नबुद्धः ।
तैर्नैक्यमिच्छन् यतते च योगैर्हार्स्यं हि तस्मादितरत् किमस्ति ॥

494. அவனே ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனாகவிருந்தும் அஞ்ஞானி தன்னையே தன்னிலிருந்தும் வேறாக எண்ணி, யோகங்கள் முலம் அவனுடன் ஒன்றிட முயல்கிறான். இதைவிட

வேடிக்கை வேறுளதோ? ஆன்ம விசாரத்தின் மேன்மை இப்பொழுது காட்டப்படுகிறது.

495. आदाय जीवस्य चिदंशमेव तन्मूलभूतात्मगवेषणेन ।
निर्दोष आत्मैव हि भात्यनन्तो न शिष्यते कश्चन तत्र जीवः ॥

495. ஜீவனுடைய உணர்வின் பகுதியாகிய சித் அம்சத்தை மட்டுமெடுத்துக் கொண்டு, அந்த ஜீவனுடைய மூலமாகிய ஆன்மாவைத் தேடினால், தோஷங்களற்ற அந்த ஆன்மா மட்டுமே முடிவில்லாமல் ஒளிரும். அங்கு ஜீவன் எவனும் எஞ்சியிரான்.

496. अतो महायोगसमाल्यकोऽयं नान्योऽस्य योगस्य समोऽधिको वा ।
अन्तर्भवन्त्यत्र समस्तयोगा अज्ञानि ते ह्यस्य यथोचितं स्युः ॥

496. ஆகையால் இது (இந்த விசாரம்) மஹாயோகம் எனப்படுகிறது. இந்த யோகத்திற்கு ஒப்பானதோ, மிக்கானதோ வேறெதுவுமில்லை. இதில் எல்லா யோகங்களும் மடங்கியுள்ளன. எவ்வளவு உசிதமோ, அவ்வளவிற்கு அவற்றை இதன் அங்கமாகக் கொள்ளலாம்.

497. जीवोदयस्थानगवेषणं यत् स एक एवाखिलयोगमार्गाः ।
स कर्मयोगोऽप्युत भक्तियोगः स राजयोगोऽप्युत बोधयोगः ॥

497. ஜீவனுதிக்குமிடத்தைத் தேடுதலே, அகிலயோக மார்க்கங்களுமாகும். அதுவே காம, பக்தி, ராஜயோக, ஞானயோகங்கள்.

இந்த ஆன்ம விசாரம் ஒரு தியானம் போன்று செய்யப்படுவதற்கல்லவென அடுத்தபடியாகக் கூறப்படுகிறது.

498. प्रश्नस्वरूपो हि गवेष एष न ध्यानवत् साधनमेतदुक्तम् ।
हृन्मज्जनं सम्भवति ह्यनेन प्रश्नेन न ध्यानपरम्पराभिः ॥

498. இந்த விசாரம் ஒரு வினா உருவிலுள்ளபடியால், இது தியான முறையில் செய்யப்படவேண்டிய ஒன்றல்ல. இந்த வினாவினால் (மனது) இதயத்தில் ஆழ்கிறது. வரிசை வரிசையாகத் தியானம் புரினும் அது நிகழாது.

499. केचिन्निदिध्यासनमाचरन्ति श्रुत्वाऽपि मत्वाऽपि निजं स्वरूपम् ।
अन्यो हि मार्गोऽयमुतान्य एव स्वान्वेषरूपो रमणोपदिष्टः ॥

499. சிலர் தனது ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிக் கேட்டு, அதைப் பற்றி சிந்தனையும் செய்து பின் அதன் மீது நிதித்யாஸனமெனும் தொடர் தியானம் புரிகிறார்கள். ஸ்ரீ ரமணரால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஆன்ம விசாரத்திலிருந்து இந்த மார்க்கம் வேறுபட்டது.

பகவான் ஸ்ரீ ரமணரால் அருளப்பட்ட வழி ஒரு கூற்றன்று. அது ஒரு வினா. முவ்வகை முறை மேலும் விளக்கப்படுகிறது.

500. ब्रह्मात्मनोस्तत् त्वमसीत्यभेदश्छान्दोग्यवेदान्तिरूपितोऽस्ति ।
अभेद एष प्रतिपाद्यते च वाच्यार्थलक्ष्याथविवेचनेन ॥

500. சாந்தோக்கியோபநிடத்தில் 'தத்வமஸி' (அது நீ) என்று கூறி பிரஹ்மத்திற்கும் ஆன்மாவிற்முள்ள ஐக்கியம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஐக்கியம் சொற்களின் வாசயார்த்த, லக்ஷயார்த்தங்களைப் பிரித்தறிந்து உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது.

'நீ' மற்றும் 'அது' என்ற சொற்களை அவை பொதுவாகக் குறிக்கும் பொருட்களில் கொண்டால், இது போன்ற ஐக்கியமிருக்க முடியாதென்றே கொள்ள முடியும். எனவே, இந்த ஐக்கியம் மெய்யென ஏற்பதற்காக அச்சொற்கள் எந்தப் பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளனவோ அந்தப் பொருளை நாட வேண்டும். பரப்பிரஹ்மத்தினுடன் ஐக்கியம் மெய்யாம் ஆன்மாவிற் கே தவிர அகந்தைக்கல்ல. மேலும் பரப் பிரஹ்மன் ஆத்திகர்களின் இஷ்ட தேவதையாம் ஈஸ்வரனன்று. மாறாக, உபநிடங்கள் கூறும் நிற்குணப்

பிரஹ்மன் இருவருமே சைதன்யத்தை இயல்பாகக் கொண்டவர்கள். இந்தச் சைதன்யமே இருவரின் சாரமுமாம். எனவே, ஐக்கியம் மெய்யே.

இந்த வாக்கியம் ('அது நீ') உபதேசத்தின் மீது தியானம் புரிய விதிக்கப்படும் ஆக்ஞையையே குறிக்கிறதென அத்வைத வேதாந்தத்தின் மரபு வழியைச் சார்ந்தவர்கள் கருதி வருகிறார்கள். உண்மையில், பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் கூறுவது போன்று, இந்த வாக்கியம் ஒரு உண்மையையே உரைக்கிறது. இதை உண்மையாக ஏற்பது மட்டும் போதாது. தியானமும் போதாது. ஸஹஜ நிலையாகிய மனமற்ற நிலையை அடைந்து, அதில் நிலைத்து இந்த உண்மையை அனுபவ பூர்வமாக உணர்வதுதான் செய்ய வேண்டிய விஷயம். பகவான் கூறியது பின்வருமாறு :

501. वाक्येऽत्र तच्छब्दनिवेदितस्य चर्चा विना त्वम्पदलक्षितस्य ।
सत्यात्मनस्तत्त्वगवेषणस्य कर्तव्यतां श्रीरमणो ब्रवीति ॥

501. அது நீ என்ற சொற்களில் 'தத்' அது என்ற சொல்லின் பொருளைப் பற்றி சர்ச்சை புரியாமல் 'த்வம்' (நீ) ன்ற சொல்லால் குறிக்கப்படும் மெய்யான ஆன்மாவின் உண்மையை விசாரிக்க வேண்டுமென ஸ்ரீ ரமணர் கூறுகிறார்.

போலி ஆன்மாவாம் அகந்தையாகிய அஞ்ஞானத் திரையினால் மறைக்கப்படாமல் செய்யான்மா ஒளிரும் மனதற்ற நிலைக்கு இந்த விசாரமிட்டுச் செல்லும். மெய்யான்மாவாகியதும், உபநிடதங்கள் கூறும் நிர்குண பரப்பிரஹ்மமுகமாகிய ஒரே ஒரு பொருளே உள்ளதென அப்பொழுது உணரப்படும்.

இந்த விசாரத்தைப் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் நேர்மார்க்கமென்கிறார். மேலே கூறப்பட்ட தியானத்தைத் தவிர்த்து இது சொல்கிறது.

502. एवं गवेषेण भवेन्मुक्षोर्ह्यत्मज्जनात् स्वानुभवस्तुरीये ।
न स्यान्निदिध्यासनमस्य कार्यं नानेन कार्यं मननं च दीर्घम् ॥

502. இந்த விசாரத்தினால் முமுகூஷுவிற்கு இதயத்தில் வாழ்வதன் மூலம் துரீய நிலையில் ஸ்வானுபவம் ஏற்படுகிறது. அப்பேர்ப்பட்டவனுக்கு நிதித்யாஸனமும் தேவையில்லை. நீண்ட மனனமும் தேவையில்லை.

அந்த (ஐவ பிரஹ்ம ஐக்கியத்தின்) அனுபவம் பெற்றவராதலால் அந்த ஸத்யத்திற்கு அதிகாரமுள்ள ஸாக்ஷியாகிய குருவிடம் பூண்ட நம்பிக்கையினால் ஸாதகன் அந்த ஐக்கியத்தைப் பற்றிய போதனையை ஏற்றுகொள்கிறானென்று இங்கே ஐயமின்றிக் கருதப்படுகிறது.

எனவே அந்த வாக்கியத்தில் தியானம் செய்யும்படி கட்டாயமில்லை.

503. श्रुत्योदिते तत्त्वमसीति वाक्ये ध्यानं न किञ्चिद्विहितं हि सायोः ।
उक्ता परस्यैव तुरीयभावे बुद्धेन सत्यात्मतयाऽनुभूतिः ॥

503. 'தத் த்வம் அஸி' (அது நீ) என்ற மறை வாக்கியத்தில் ஸாதகனுக்குத் தியானமேதும் விதிக்கப்பட வில்லை. ஞானி தனது துரீய நிலையில் பரமன் ஆன்மாவாகவே இருப்பதின் அனுபவம் பெறுகிறானென்றே அதில் கூறப்பட்டுள்ளது.

504. तत्त्वं स्वकं यन्निरुपाधिकं तद् ब्रह्मेति वेदान्तगिरा सुसिद्धे ।
ब्रह्मात्मनोरेकतयाऽनुभूत्यै स्वान्वेषणात् किं करणीयमन्यत् ॥

504. உபாதிகளெல்லாமற்று தனதநிஜஸ்வரூபமே பிரஹ்மனென்று வேதாந்த வாக்கியத்தால் அறுதியிட்டுக் கூறப்பட்டிருப்பதால் பிரஹ்மாத்ம ஐக்கியானுபவதற்காக ஆன்ம விசாரத்தை விட்டு வேறென்ன செய்ய வேண்டியுள்ளது.

இது வெளிப்படை என்கிறார் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர். அது நீ என்ற வாக்கியத்தின் உண்மையான பொருளை அவரது போதனைகளின் ஒளியில் அடுத்தப்பட்டியாகக் காண்போம்.

505. विहाय देहात्ममतिं विमृग्य स्वमेव बुद्ध्वा हृदि निष्ठितस्य ।
भात्यात्मरूपः पर एव साक्षादित्यथको हि श्रुतिशीर्षवाणी ॥

505. தேஹாத்ம புத்தியை விட்டு தானாம் ஆன்மாவைத் தேடி தன்னையறிந்து இதயத்தில் ஒருவன் நிலைபெறுவானாகில் ஸாக்ஷாத பரமனே அவனுக்கு ஆன்ம உருவாக ஒளிக்கிறானென்பதை வேதாந்த வாக்கியத்தின் பொருள். இந்த உண்மையை தியானிப்பதால் பயனுண்டோ?

506. निजस्वरूपस्य गवेषणं यत् साक्षाद् भवेत् साधनमेतदेव ।
उक्तं निदिध्यासनमङ्गमस्य देहात्मधीनिर्मथनाय साधोः ॥

506. நிஜஸ்வரூப விசாரமே ஆன்ம ஞானத்திற்கு நேரான ஸாதனம். இங்கு கூறப்பட்ட நிதித்யாஸனம் இந்த விசாரத்தின் அங்கமாகும். 'நான் உடல்' எனும் நினைப்பைத் தகர்க அது ஸாதகனுக்குத் துணை புரிகிறது.

பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் கூறியது இதுவே. உடலையே தானாகக் கொள்கின்ற தேஹாத்ம புத்தியாகிய தமது அகந்தையுணர்விலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொள்ள இயலாதவர்களுக்குப் பயனுள்ளதாகிய தியானம் இங்கு காட்டப்பட்ட மார்க்கத்தில் அடக்கம்.

இந்த வழியில் நேரிடக்கூடிய இடையூறுகளை அடுத்தபடியாக காண்போம்.

507. हन्मज्जनं स्वात्मगवेषणोऽस्मिन् न सम्भवेद् दुर्बलमानसस्य ।
वृत्तिष्वनेकासु विभज्यमानं नितान्तमल्पं मनसो बलं हि ॥

507. இந்த ஆன்மவிசாரத்தில் இதயத்தில் முழுகுவது திடமான மன உரணில் உள்ளவனுக்கு முடியாத காரியம். எண்ணற்ற சிந்தனைகளில் வகுக்கப்படும் மனதின் வலு மிக அற்பமானதே.

தேவையானது ஏகாக்கிரமடைந்த மனது ஒருமுனைப்பட்ட மனது இந்த விசாரத்திற்கு வேண்டிய வலுவுடையதாயிருக்கும். வீணான எண்ணங்களை அடக்குவது தக்க ஸாதனம்.

508. एकाग्रता या मनसो गवेषे मनोबलं नाम तदेव नान्यत् ।
ईदृग् बलं यस्य भवेत् स एव धीरः स्वधीरक्षणकौशलेन ॥

508. ஆன்மவிசாரத்தில் மனம் ஒருமுனைப்படுதலே தேவையான மனோபலமே தவிர வேறெதுவுமன்று. எவனிடம் இத்தகைய பலமுள்ளதோ அவன் தனது புத்தியை (தீ) ரக்ஷித்த வல்லவனாகையால் அவனே தீரன் (துணிவுள்ளவன்).

509. ध्यानेन वर्धेत मनोबलं यत् तद् ध्यानमङ्गं निजमार्गणस्य ।
ध्यानात्मनो निश्चलतां प्रसाध्य ततः स्वतत्त्वम् मृगयेत् धीरः ॥

509. தியானத்தினால் மனோபலம் பெருகுவதால் தியானம் ஆன்மவிசாரத்தின் அங்கமாகும். தியானத்தினால் மனதை அசைவற்றதாகச் செய்து பின்னர் தீரன் ஆத்ம தத்துவத்தை நாட வேண்டும்.

பின் தியானத்திற்காக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய பொருள் யாதென்ற வினா எழுகிறது.

510. अहंस्वरूपा चितिरात्मनो या सर्वोत्तमं ध्येयमिदं मुमुक्षोः ।
मज्जेदनेनैव मनो हृदन्त इत्यस्मदाचार्यवरोपदेशः ॥

510. அகவுருவாகிய அறிவாம் ஆன்ம சைதன்யமெதுவே அதுவே முமுக்ஷுவிற்கு தியானத்திற்குகந்த மிகச் சிறந்த பொருள். இந்த தியானத்திற்குள் மனமிதயத்துள் மூழ்கும். இது நமது ஸத்குருவின் உபதேசம்.

வேதாந்தம் நிற்குண பிரஹ்மத்தின் பெயர்தான். நான் என்று நிற்குணப்பிரம்மத்தை அவர் விளக்கியுள்ளார். இந்தப்

பெயர் ஓமெனும் பிரவணத்தைக் காட்டிலும் மிகப் புனிதம் வாய்ந்ததெனக் கூறியுள்ளார்.

மனதினெண்ணங்களை அடக்க பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் ஆமோதிக்கும் வேறொரு வழி கீழே தரப்படுகிறது.

511. शान्तिं नयन् केवलकुम्भकेन चित्तं विना पूरकरेचकाभ्याम् ।
सज्जत चेत् स्वात्मगवेषयोगे हन्मजनं स्यान्मनसो मुमुक्षोः ॥

511. பூரக ரேசகங்கள் செய்யாமல் வெறும் கும்பகம் மட்டுமே செய்து முமுகூவானவன் மனதை அடக்கி ஆன்மவிசாரத்தில் ஈடுபட்டால் அவனது மனம் இதயத்தில் அடங்கும்.

சாதாரண பிராணாயாமத்தில் பூரகம் (மூச்சை இழுத்தல்) கும்பகம் (மூச்சை உங்களே நிறுத்துதல்) ரேசகம் (மூச்சை வெளிவிடுதல்) என மூன்று படிகளுண்டு. ஆனாதல், இங்கே, மனதையடக்கும் சாதனமாக கும்பகம் மட்டுமே ஆமோதிக்கப்படுகிறது. இது இடையறாத அப்பியாசத்தினால் ஏற்படும் உயர்ந்த கலையாகும். இதற்கு கேவலகும்பகமென்று பெயர்.

யோகவாஸிஷ்டத்திலும் கீழே இதே வழி விதிக்கப்படுவது எடுத்துக் கூறப்படுகிறது.

512. देहं पृथक्कृत्य निजस्वरूपे विश्रम्य तिष्ठेद्यदि चित्स्वरूपे ।
अहमतिस्तस्य विनाशमेतीत्येवं वसिष्ठो भगवानवोचत् ॥

512. உடலைத் (தன்னின்று) விலக்கி ஒருவன் தனது சைதன்ய உருவாகிய ஸ்வரூபத்தில் திடமாக நிலைத்தால், அவனது அகந்தையுணர்வு அழியுமென பகவான் வஸிஷ்டர் கூறினார். அதாவது அவன் அகந்தையற்ற நிலையை அடைவான்.

இத்தகைய விசாரத்தில் நீண்டகாலம் நிலைத்தால் என்னவாகும்?

513. आत्मानमन्विष्य मनः कयाऽपि शक्त्या गृहीतं हृदये निमज्जेत् ।
तत्रात्मनश्चित्प्रभया निर्गीर्णं मनोऽहमा साकमुपैति नाशम् ॥

513. மனது ஆன்மாவை நாடுங்கால் ஏதோ ஒரு சக்தியால் வசப்பட்டு இதயத்தில் மூழ்கும் அங்கு ஆன்மாவின் சைதன்ய ஒளியால் எரிக்கப்பட்டு தானும் அகந்தையுடன் சேர்ந்து ஒன்றாக அழியும்.

இந்த சக்தி யாது?

514. शक्तिः कृपाख्या खलु सा परस्य सत्यात्मभूतस्य हृदि स्थितस्य ।
विद्यामयी सा हि समर्प्य तस्यै स्वमेव साधुर्भविता कृतार्थः ॥

514. இதயத்திலிருக்கும் மெய்யான்மானவாகிய பரமனின் அருளே அந்த சக்தி. அவள் ஞானமே உருவானவள். அவளுக்குத் தன்னையே ஸமர்ப்பிக்கும் ஸாதகன் அபரிமிதமான ஆசிரியப் பெறுகிறான்.

இங்ஙனம் அடையப்பட்ட நிலை மிகவும் உயர்ந்ததானது. அது மேலும் விவரிக்கப்படுகிறது.

515. ज्ञानाग्निना विश्वमिदं प्रदग्धं सहाहमा यत्र महाश्मशाने ।
चिद्व्योम्नि तत्राहमहन्तयाऽऽत्मा सदाशिवो नृत्यति केवलः सन् ॥

515. சிதாகாசமாகிய அந்த பெரிய மயானத்தில் இந்த உலகு அகந்தையுடன் ஞானாக்னியினால் எரிக்கப்படுகிறது. அங்கு என்றும் மங்களமாகியதும் ஒரே மெய்யாகியதுமான ஆன்மா 'நான்', 'நான்' என்று ஆனந்த நடம்புரிகிறான்.

இந்த அக்னி சிருஷ்டி முழுவதையும் அகந்தையாகிய அதன் மூலத்துடன் சாம்பல் கூட எஞ்சாதபடி பொசுக்கி விடுகிறது. அந்த நிலையின் ஆனந்தப் பரவசத்தைக் குறிக்க மெய்யான்மா நடம்புரிகிறதெனக் கூறப்படுகிறது.

எனவே நமக்கு விளங்கும் பொருளாகிய 'நடனம்' எதுவும் அங்கில்லை.

516. तदेव चिद्व्योम हि तत्स्वरूपं नृत्येदसौ तत्र कथं न्वरूपः ।
आनन्दरूपत्वममुष्य दिष्टमेवं हि तन्निश्चलनृत्यमेव ॥

516. அதே சிதாकाசம் அவனது ஸ்வரூபமாக விருக்கையில் உருவற்ற அவன் நடமிடுவது எங்ஙனம்? ஆனந்தமே அவனது உருவமென்றும் அவனது நடனம் அசலமானது என்றே இவ்வாறு காட்டப்பட்டது.

517. न तत्र मायाऽस्ति न काऽप्यविद्या न्देशकालौ न च कोऽपि जीवः ।
तस्मिन् पदे निर्मलचित्स्वरूप आत्मैक एवास्ति न किञ्चिदन्यत् ॥

517. அந்நிலையில் மாயையில்லை அவித்தையென்றெதுவுமில்லை, தேசகாலங்களில்லை, ஜீவனென்றெவனுமில்லை. அங்கே தூய அறிவே உருவான ஆன்மா ஒருவனேயுள்ளான். வேறெதுவுமில்லை.

இந்த ஏகாந்த நிலையை கைவலயமென்பார். மாயையும் அவித்தையும் ஒன்றையொன்று சார்ந்துள்ளன. ஒன்றின்றேல் மற்றதிராது. எனவே இரண்டுமே இந்த தஹனத்தில் சாம்பலாகின்றன. இது பகவான் ஸ்ரீ ரமணரா அவரது அருணாசல ஸ்துதிகளொன்றில் உறுதியாகக் கூறுகிறார்.

518. मायाभिधाना परमेशशक्तिः सर्वं जगद्यत्परिणाम एव ।
नष्टैव सेयं ह्यचले परस्मिन् साकं स्वकार्यैरपि तुर्यभावे ॥

518. அந்த தூய நிலையில் எதன் விரிவான உரு இந்த உலகெல்லாமோ, அந்த மாயையெனும் பரமேசனுடைய சக்தி பரமனின் இந்த அசல உருவில் அதன் படைப்பனைத்துடனும் சேர்ந்து அழிந்து விடுகிறது.

அந்த தூய நிலையில் என்றுமிருப்போனுக்கு மாயையுமில்லை, அவித்தையுமில்லை, உலகுமில்லை.

519. विभात्यतस्तुर्यपदे प्रशान्ते सत्यात्मरूपं प्रतिबन्धहीनम् ।
तस्मिन् पदे स्वात्मतयाऽवशिष्टो निगद्यते मुक्त इति प्रबुद्धैः ॥

519. ஆகவே மிக அமைதியான அந்த தூர்ய நிலையில் ஆன்மாவின் உரு தடையேதுமின்றி ஒளிர்கிறது. தனது ஆன்மாவாக அந்நிலையில் எஞ்சியிருப்பவனை ஞானியர் முக்தன் என்பர்.

உடலைத் தன்னுடன் பொய்யாக ஐக்கியப்படுத்தி கொள்வதாலேயே பந்தம் ஏற்படுவதால், அகந்தையுணர்வு அழியுங்கால் பந்தமும் அழிகிறது. இனியும் பொய்யான ஐக்கியம் எதுவுமில்லை.

மனம் அழிந்துவிட்டது. ஆனால் அதனுடன் இன்ப, துன்ப இரட்டைகளும் அழிந்துவிட்டன. இது கீழே காட்டப்படுகிறது.

520. सुदुःखिता स्त्री श्वशुरस्य गेहे मातुर्गृहे शान्तिमुपैति यद्वत् ।
एवं मनः संसृतिदुःखतप्तं निवृत्य मूलं निजमेव शान्तम् ॥

520. எவ்வாறு தனது மாமனார் வீட்டில் மிகத் துன்புறும் பெண் தன் தாயார் இல்லத்தில் அமைதியுறுகிறாளோ அவ்வாறே ஸம்ஸாரத் துன்பத்தில் வாட்டமடையும் மனது தனது மூலமாகிய ஆன்மாவிற்குத் திரும்பிச் சென்று அமைதி பெறுகிறது.

உலகிலுள்ள சுதந்திரமற்ற ஜீவர்களுக்கு என்ன ஆகிறது? முக்தன் அவர்களை காண்கிறானா? அவர்களுக்காகக் கவலைப்படுகிறானா?

521. यथा नरः स्वप्नसमुत्थितः सन् स्वाप्नं जनं पश्यति नैव कञ्चित् ।
अज्ञाननिद्रोत्थित एवमेको न वीक्षते कञ्चिदपि स्वतोऽन्यम् ॥

521. கனவிலிருந்து விழிப்புற்ற மனிதன் எப்படி இனியும் கனவு மனிதர்களைக் காணானோ, அவ்வாறே அஞ்ஞானத் துயிலிலிருந்து விழித்து ஆன்மாவாகத் தனித்திலங்கும் ஒருவன் தன்னிலிருந்து வேறாக எவரையும் காணான்.

எல்லோரிலுமே ஆன்மா பாதிக்கப்படாதது. அஞ்ஞானமும் பந்தமும் ஆன்மாவிற்கல்ல. மெய்யான இருப்பு

என்றுமேயில்லாத கற்பனையாகிய ஜீவனுக்கே,
அகந்தைக்கே, மனிதற்கே அவை.

522. यस्तन्मयानन्दनिमग्न आस्ते स्वान्यस्य बोधेन विनाऽद्वयत्वे ।
पदं तदीयं सहजं प्रशान्तं धीगोचरत्वं भजतां कथं नु ॥

522. தனக்குப் பிரறரன்னியரென்ற உணர்வில்லாத அத்துவித நிலையில் தன்மயானந்தத்தி லாழ்ந்துள்ளவனின் ஸஹஜமான, மிகச் சாந்தமான அந்த நிலை அறிவுக்கு எங்ஙனமெட்ட முடியும் ?

எப்படி அந்த நிலை அறிவினால் எண்ணவுமொண்ணாததோ அஃது போன்றுதான், அந்த நிலையை எய்தி அதில் என்றும் அமைந்திருப்பவனும்.

523. विनष्टचित्तं निजसत्यभावे विनष्टदेहं च विनष्टलोकम् ।
ज्ञातुं प्रबुद्धं भविता समर्थः स्वबुद्धिशक्त्यैव कथं नु मर्त्यः ॥

523. தனது மெய்நிலையில் மனமும், உடலும், உலகுமற்று முற்றிலும் விழிப்புடனிருக்கும் ஞானியை எந்த மனிதனும் தனது அறிவினால் மட்டுமே எப்படியறிய முடியும் ?

அந்த முக்தி நிலையில் நிலைத்திருக்கும் ஒருவன், ஞானி அல்லது பிரபுத்தன் அல்லது புத்தனென அழைக்கப்படுகிறான். ஒரு தனிமனிதனின் குணங்களிலெதுவும் அவனிடமில்லாத படியால் அவனை அறிய முடியாது. பரம்பொருளாகிய சாக்ஷதமான அறிவோனாகிய ஒருவன் அவனாகிய படியால், யாரும்றியக் கூடிய வஸ்துவல்லன் அவன்.

524. अलक्षणं तन्न मनोऽपि मन्तुं शक्नोति तुर्यं न वचोऽपि वक्तुम् ।
अतन्निरासेन तु बोधयन्ति वेदान्तवाचोऽपि हि तत्स्वरूपं ॥

524. லக்ஷணங்களற்ற அத்துரீய நிலையை மனதால் எண்ண முடியாது. சொல்லாலும் விவரிக்க வொண்ணாது. ஆகையால், அதன் ஸ்வரூபத்தை வேதாந்தச் சொற்களும் 'இல்லை, இல்லை' என்று நிராகரித்தே போதிக்கின்றன.

வேதாந்த நூல்கள் நேர்மறை வர்ணனையை ஒருபொழுதும் கொடுக்க முடிவதில்லை.

அப்படியொரு வர்ணனையைத் தருவது போல் தோன்றும். சில வாக்கியங்கள் கூட காணவும் கருதவும் கூடிய பொருள்களிலிருந்து, அந்தத் துரீய நிலையை வேறுபடுத்துவதற்காகவென பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

அந்தக் காரணத்தினால், கருதப்பட முடியாத அந்த ஒன்று எல்லையற்றது. அளவற்றது.

525. वाचाऽपि वक्तुं मनसाऽपि मन्तुं शक्यं यदल्पं खलु तत्समस्तम् ।
अगोचरत्वान्मनसो धियोऽपि भूमेति जानन्ति तमात्मनिष्ठाः ॥

525. எதையெல்லாம் சொல்லால் விவரிக்கவும், மனதால் எண்ணவும் முடியுமோ, அதெல்லாம் எல்லைக்குட்பட்டது. ஆன்மா மனதிற்கும், புத்திக்கும் எட்டாத ஒன்றாகையால், ஆன்மா நிஷ்டர்கள் அதை 'பூமா' (எல்லையற்றது) எனக் கூறுகிறார்கள்.

பூமாவே ஸூகம், அற்பத்தில் ஸூகமில்லை என்கிறது சாந்தோக்யோபநிடதம்.

526. यद्यत् प्रबुद्धैर्निर्गमान्तवाक्यैः सत्यं परं प्रत्युपदिष्टमस्ति ।
तत्तत्फलं शिष्यमृषाग्रहाणां निरास एवेति वदन्ति बुद्धाः ॥

526. பரம ஸத்யத்தைக் குறித்து ஞானிகளாலும், வேதாந்த வாக்கியங்களாலும் என்னவெல்லாம் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளதோ அவையெல்லாம் சீடர்களின் தவறான கருத்துகளை அகற்றும் நோக்கமுடையவே என ஞானியர் கூறுகின்றனர்.

நேர்மறையாக எதுவும் கூற முடியாது. இறுதியான உபதேசத்தின் மொழி மோனமே.

527. सीता यथा दाशरथिं दिदेश निषेधनादन्यनृपात्मजानाम् ।
तथात्मनो रूपमत्त्रिरासैर्वदान्तवाचः प्रतिपादयन्ति ॥

527. ஸீதை எவ்வாறு மற்ற இளவரசர்களை மறுத்து ராமனைக் காட்டினாளோ, அவ்வாறே வேதாந்தச் சொற்கள் மற்றவற்றை நிராகரித்து ஆன்மாவின் தன்மையை அதாவது எவையெல்லாம் ஆன்மா என்று தவறாக நம்பப்படுகிற(தோ) அதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

528. अर्थो न वेद्यो न च वेदनीयः स्वयम्प्रभः केवल एक आत्मा ।
तमोनिरासेन विना न किञ्चित् गुरूपदेशैः क्रियते हि साधोः ॥

528. ஸ்வயம் பிரகாசமானதும், தனித்திருக்கும் ஒன்றையாகியதுமான ஆன்மா அறியக்கூடியதுமன்று. நேராக அறிவிக்கப்படக் கூடியது மன்றாகையால், ஸாதகனுக்கு அவனுடை அஞ்ஞான இருட்டை நீக்குவதைத் தவிர்த்து குருவின் உபதேசங்கள் செய்ய வேண்டுவது வேறெதுவுமில்லை.

அறியாமையினால் ஒருவன் 'அது' இல்லாத ஒன்றை ஆன்மாவுடன் ஐக்கியப்படுத்துகிறான்.

ஆன்மா தனது சைதன்ய பிரகாசத்தினாலேயே ஒளிர்வதால், மேலே எதுவும் செய்யத் தேவையில்லை. அகந்தையற்ற நிலையில், மெய்யான்மாவைத் தவிர்த்து வேறெதுவும் எஞ்சியிராதாகையால், அங்கே மெய்யான்மாவைப் பற்றி ஐயமேயிருக்க முடியாது.

ஆன்மாவை மறைக்கும் இருட்டு (அஞ்ஞானம்) வெளிமுகமாகச் செல்லும் மனதில் பார்க்கப்படும் தோற்ற உலகேயன்றி வேறன்றென்பது அடுத்தபடியாகக் காட்டப்படுகிறது.

529. ज्ञानात्मकः स्वो हि तिरोहितोऽज्ञैः प्रापञ्चिकज्ञानमयैस्तमोभिः ।
तमांसि तान्येव गुरूपदेशा निरस्य साधुं हि कृतार्थयन्ति ॥

529. ஞானமே இயல்பாகிய ஆன்மா அஞ்ஞானிகளால் லௌதிக அறிவுமயமாகிய இருட்டினால் மறைக்கப் படுவதால், குருவினுபதேசம் அந்த இருட்டினையகற்றி ஸாதகனை கிருதா஽த்தனாகச் செய்கிறது.

பாம்பெனும் பிரமை அகன்ற பிறகு வேறெதுவும் செய்யத் தேவையில்லை. நிஜமான கயிறு தானாகவே புலப்படும். அவ்வாறே, பொய்யறிவாகிய திரை அகன்றதும், ஆன்மா தனது சைதன்ய பிரகாசத்தினாலேயே ஒளிர்கிறான்.

பகவான் ஸ்ரீ ரமணரால் அருளப்பட்ட மற்றொரு உவமையைக் கீழே காண்க.

530. यथाऽवकाशं जनयेन्न कोऽपि निरोधकापाकरणं विहाय ।
तथाऽऽत्मलाभाय न कार्यमन्यद्वित्वा मृषाज्ञाननिरासमस्ति ॥

530. தத்துவநோக்கில் ஆன்மா ஒருபொழுதும் இழக்கப்படுவதில்லையாகையால், ஆன்மா பெற வேண்டிய பொருளாவது எப்படி? எந்த அகந்தையால் (அழியாத) ஆன்மா அழிந்தது போலவே ஆகிறதோ, அதன் அகந்தையின் அழிவே ஆன்மலாபம்.

உண்மையில் ஸத்யம் மௌனத்தினாலேயே போதிக்கப்படுகிறதென்றும் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் கூறுகிறார். இது அடுத்து விளக்கப்படுகிறது.

வேறொன்றும் செய்யாமல் இடத்தையடைக்கும் பொருட்களையகற்றியே வெற்றிடம் பெறுவதுபோல், ஆன்மலாபம் பெற பொய்யான அறிவையகற்றுவதைத் தவிர வேறெந்தச் செல்லும் தேவையில்லை.

ஆன்மாஒருபொழுதும் அறியப்படாத ஒன்றல்லவாகையால், ஆன்ம வித்தையின் ஸாதனம் உண்மையில் அறிந்தனவற்றை

யெல்லாம் விடுதலையாமெனப் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் கூறியுள்ளார். ஆன்மா அறியப்படாததாக இருக்க முடியாது. ஆன்மஞானம் ஏற்கனவே உள்ளது. எப்பொழுதுமுள்ளது. உள்ளத்தைக் குழப்பும் பொய்யான எண்ணங்களிலிருந்து அதை விடுவிப்பதே செய்ய வேண்டியது.

ஆன்மா இழக்கப்படவில்லை. அது இழக்கப்பட்டதென்ற எண்ணந்தானுள்ளது.

531. लब्धव्य आत्मा भविता कथं नु नासौ विनष्टः खलु तत्त्वदृष्ट्या ।
येनाहमाऽऽत्माऽस्ति तु नष्टकल्पो
नाशस्तदीयो भविताऽऽत्मलाभः ॥

ஆன்மா அடையப்பட வேண்டிய ஒன்றாக எவ்வாறு இருக்க முடியும்? ஸத்யத்தின் நோக்கில் ஆத்மா இழக்கப்படவே யில்லை. அகந்தையின் நாசமே ஆத்மலாபம். ஆத்மாவிற்கு நாசமில்லை யெனினும், அகந்தையால் ஆத்மா இழக்கப்பட்ட ஒன்றே.

பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் வாஸ்தவத்தில் ஸத்யம் மெளனம் வாயிலாகவே போதிக்கப்படக் கூடும் என்று அருளியுள்ளார். இது அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது.

532. परा च पश्यन्त्युत मध्यमा च वाग् वैखरी चेति चतुःप्रकारा ।
सा वाक् परा नाम तु मौनमेव तदेव रूपं च सतः परस्य ॥

532. பேச்சு பரா (அதீதமானது) பஸ்யந்தி (பார்ப்பது) மத்யமா (நடுவானது) மற்றும் வைகரீ என்று நான்வகைப் படும். அதீதப் பேச்சான பரா என்பது மெளனமாகும். அதுவே பரமஸத்யத்தின் உருவாகும்.

533. वाग् वैखरी मध्यमवाक्प्रसूता वाग् वीक्षमाणाऽस्ति तदीयमाता ।
तस्याः परा वागिति सुप्रसिद्धा वाक् सैव मौनं परचित्स्वरूपम् ॥

533. வைகரி வாக்கு மத்யம வாக்கின் சிசு. பச்யந்தீ மத்யமாவின் தாய். பச்யந்தீயின் தாய் பரா என்பது பிரஸித்தம். அந்தப் பராவே மௌனம். பரமசித் ஸ்வரூபம்.

534. व्याख्या यथार्थाऽप्युत मौनमेव स्थितस्य बुद्धस्य पदे तुरीये ।
वाग् वैखरी भेदमतिप्रसूता वदेत् परं तं कथमस्तभेदम् ॥

534. துரீய நிலையில் நிலைத்திருக்கும் ஞானியின் மோனமே உண்மையான பேச்சு. பேத புத்தியிலிருந்து பிறந்த வைகரீ வாக்கு அபேதமான அந்தப் பரமனைப் பற்றி எங்ஙனம் பேச முடியும்?

535. अतो हि मौनेन दिदेश रूपमात्मस्वरूपस्य गुरुः पुराणः ।
मौनेन वाचो मनसोऽपि पूर्वे शिष्या अबुध्यन्त तदीयरूपम् ॥

535. ஆதனாற்றான் ஆதிசுருவானவர் ஆன்ம ஸ்வரூபத்தின் தன்மையை மோனத்தினால் போதித்தார். பண்டைய சீடர்களும் வாக்கு மற்றும் மனதின் மோனத்தினால் அந்தத் தன்மையை உணர்ந்தனர்.

ஞான நிலையில் நிலைத்திருக்கும் ஞானேஸ்வரனாம் தக்ஷிணாமூர்த்தியாக இறைவன் அவதரித்ததையே இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது. ஸனகர், ஸனந்தர், ஸனாதனர் மற்றும் ஸனத் குமாரரெனும் சீடர்கள் அவர்களது குருவைப் போன்றே மௌனத்திலாழ்ந்து பரம நிலையை எய்தினர்.

536. गुरोः प्रबुद्धस्य हि मौनभावात् स्वयं प्रबुद्धाश्च भवन्ति सन्तः ।
वाचोपदेशाः प्रभवन्ति नैव तत्त्वं परं बोधयितुं यथावत् ॥

536. ஞானியாம் குருவின் மோனபோதனையால் பக்குவிகளாகிய சீடர்கள் தாமே ஞானியராகின்றனர். பரத்துவமாகிய ஆன்ம ஞானத்தை உள்ளவாறே போதிக்கச் சொற்கள் உதவர்.

குருவின் மௌன மகிமை அடுத்துச் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.

537. गुरोः प्रबुद्धस्य यदस्ति मौनं शक्तिस्तदीया न हि मानमेति ।
मौनोपदेशः परमो हि तस्मात् तेनैव साधोर्हि मनःप्रशान्तिः ॥

537. ஞானியாம் குருவினது மோனத்தின் சக்திக்கு அளவேதுமில்லை. ஆதலால், மோன உபதேசமே மிகவும் உயர்ந்தது. ஸாதகனுக்கு அதுவே பூரண மன அமைதி நல்கும். பின் தீக்ஷையைப் பற்றிய வினா எழுகிறது. மெய்யான தீக்ஷை யாது ?

538. दीक्षा त्रिधोक्ता गुरुणा प्रयोज्या निरीक्षणध्यानकराभिमर्शाः ।
गुरोस्तु मौनस्तिथिसंप्रयुक्तां ब्रवीति दीक्षां परमां गुरुर्नः ॥

538. குருவானவர் நோக்குதலும், கருதுதலும், கையால் ஸ்பரிசித்தலுமென தீக்ஷை மூவகைப்படுமெனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால், குரு மோனத்தில் நிலைத்திருத்தலே மிக உயர்வான தீக்ஷையென நமது குரு அருளுகிறார். அத்தமான் மஹோன்னத நிலை மெளனமெனப்படுகிறது.

539. मौनोपदेशादपि मौनभावे स्थित्वैव लभ्या भवतीत्यतश्च ।
मौनं पदं तं निगदन्ति बुद्धा मौनी वदन्नेव च सम्प्रबुद्धः ॥

539. மோன உபதேசத்தாலும், மோன நிலையிலிருந்தும் அந்நிலை அடையப்படுவதால் அந்நிலையை மெளனமென ஞானியர் கூறுகின்றனர். ஞானியானவன் பேசினாலும் மெளனியே.

கடைசியாகக் கூறப்பட்டதைப் புரிந்து கொள்வது கடினம். இயல்பு நிலை ஸமாதியைப் பற்றிய பகவான் ஸ்ரீ ரமணரது போதனை விளக்கப்பட்ட பிறகு இதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இந்த ஞானோதயத்தைக் குறித்துப் பல கேள்விகள் எழுப்பப்படுகின்றன. அவற்றிலொன்று, அது நிரந்தரமாக

இருக்குமா? அன்றேல் அது பின்னர் மறைந்து விடுமா? என்பது.

540. सकृद्विभातं पदमव्ययं तच्चैतन्यभानोः प्रभयैव तस्य ।
अतः प्रमादाच्च्युतिरात्मभावान्न बुद्धिपुंसो भविता कदाचित् ॥

540. அந்த அழிவற்ற நிலை அந்த சைதன்ய சூரியனின் ஒளியினாலேயே என்றும் பிரகாசிக்கிறது. ஆகையால், மறதியினால் கூட ஆன்மாவின் ஸஹஜ நிலையிலிருந்து வழுவுதல் ஞானிக்கு ஒரு பொழுதும் நிகழாது.

இதற்குக் காரணமென்னவெனில், நேரான மார்க்கத்தைக் கடைபிடித்து ஞானோதயம் பெற்றதும் அகந்தையும் மனதும் ஆன்மாவில் கலந்து நிரந்தரமாக அதில் மறைந்து விடுகின்றன. யோக லாதனை மூலமாக ஒருவகையான அனுபவம் தானாக ஏற்படலாம். ஆனால், யோகத்தினால் மட்டுமே அகந்தை நாசமுறாது. அகவினாசம் நிலையானபிறகு உலகு எஞ்சியிருக்குமா?

541. अत्ता समस्तस्य चराचरस्याप्यात्मैति वेदान्तगिरा यदुक्तम् ।
निर्दिश्यते तेन तदीयभासा ग्रासोऽस्य विश्वस्य तमोमयस्य ॥

541. ஆன்மா எல்லாச் சராசரங்களையும் விழுங்குவது பற்றி வேதாந்த வாக்கியம் கூறுவதன் பொருளென்னவென்றால் இருட்டுமயமான இந்த உலகு ஆன்மாவின் ஒளியால் விழுங்கப் படுகிறதென்பதே.

இவ்வாறு இருள்மயமான உலகு ஞானத்தின் பிரகாசத்தினால் ஒளிரும்போது எஞ்சியிருத்தல் ஸாத்தியமே யில்லையென உபநிடதங்கள் தெளிவாக உரைக்கின்றன.

இதே உண்மையைப் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் தமது 'அருணாசல பஞ்சரத்ன'த்தின் முதல் செய்யுளில் மொழிந்தருளியுள்ளார். அது கீழே தரப்படுகிறது.

542. निगीर्य सर्वं क्लृण्विस्वरूपं चैतन्यभासा निजया परात्मा ।
एकोऽद्वयो भात्यरुणाचलेश इति स्वरूपं गुरुणाऽस्ति गीतम् ॥

542. இரண்டற்ற ஒருவனாம் அருணாசலேசனெனும் பரமாத்மன் செறிவான உலகுரு யாவையும் விழுங்கி தனது சைதன்ய ஒளியால் தனித்துப் பிரகாசிக்கிறான் என்று ஆன்ம ஸ்வரூபம் குரு பகவானால் இசைக்கப்பட்டுள்ளது.

சிருஷ்டி வெறும் இருள் (அஞ்ஞானம்) மயமே. அஞ்ஞானமும் அகந்தையும் பரவியிருக்கும் இப்பொழுதும் அதற்கு எவ்வித மெய்மையுமில்லையென்ற கூற்று இங்ஙனம் உறுதியாகிறது.

தவிர்க்க முடியாதவாறு உரைக்கப்பட்ட ஒரு கூற்றின் தவறு அடுத்தத் திருத்தப்படுகிறது.

543. ब्रह्मात्मभावं प्रतिपद्य तुर्यं विमुच्यते स्वो भवबन्धपाशात् ।
इत्येष वादो न भवेद्यथार्थो नहि स्वरूपाच्च्युतिरात्मनोऽभूत् ॥

543. தூரீய நிலையில் ஆன்மா பிரஹ்மனோடு ஒன்றி ஸம்ஸார பந்தங்களிலிருந்து விடுதலையுறுகிற தெனும் கூற்று உண்மையல்ல. ஏனெனில், ஆன்மா தனது ஸ்வரூபத்தினின்றும் வழுவியதே யில்லை.

544. न श्वेतिमानं नवमेति घौतं वस्त्रम् स्वभावो ह्ययमस्य यद्वत् ।
ब्रह्मत्वमात्मा नहि याति बोधात् ब्रह्मत्वमात्मप्रकृतिर्हि नित्यः ॥

544. எவ்வாறு வெள்ளைத் துணி இயல்பாகவே வெள்ளையாதலால், அது புதிதாக வெண்மை பெறாதோ, அவ்வாறே ஆன்மா இயல்பாகவே என்றும் பிரஹ்மனேயாகையால் அது ஞானத்தினால் பிரஹ்மத்வ மடைகிறதென்றில்லை.

உலகைப் படைப்பதற்காக பரப்பிரஹ்மன் சரீரங்களுக்குள் பிரவேசிக்குங்கால் தானே ஆன்மாவானானெனக்

கூறப்படுகிறது. ஆன்மா பிரஹ்மனேயன்றி
வேறல்லவென்பதே இதன் பொருள்.

ஞானியைக் குறிக்க ஸஹஜமாகப் பயன்படுத்தப்படும் சில
சொற்றொடர்களை அடுத்தபடியாக விமரிசிப்போம்.

545. ब्रह्मज्ञ आत्मज्ञ इति प्रसिद्धे बुद्धस्य पुंसो भवतोऽभिधे द्वे ।
ब्रह्मैव चात्मैव यतः स बुद्धो ज्ञाते उभे तेन कथं भवेताम् ॥

545. ஞானியைக் குறிக்க பிரஹ்மக்ஞன், ஆத்மக்ஞன் என
இரு பெயர்கள் பிரஸித்தமானவை. அந்த ஞானியே
பிரஹ்மனும், ஆன்மாவுமானபடியால் அவ்விரண்டும்
அவனால் எங்ஙனம் அறியப்படக் கூடும்?

ஒன்றேயாகிய இரண்டில் எதுவுமே அறிதற்குரிய
பொருளாக முடியாது. நித்ய ஞாத்ருவாகிய ஆன்மா
ஞேயம் அதாவது அறிபடு பொருளாக முடியாது. எனவே
பிரஹ்மன் ஒரு வெளிப் பொருளல்லன். பிரஹ்மன்
ஆன்மாவாகியபடியால், அவன் அறியப்பட முடியாதவன்.
எனவே, மேலே கூறப்பட்ட சொற்களை, அவற்றின்
சாதாரணப் பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டால், அவை
இங்கே பொருந்தா. பின் அவற்றின் தகுந்த பொருட்கள்தான்
என்ன?

546. अब्रह्मताधीरहितत्वमेव ब्रह्मज्ञतोक्ता न तु काचिदन्या ।
आत्मज्ञता नाम भवेदनात्मन्यात्मत्वमत्या रहितत्वमेव ॥

546. 'நான் பிரஹ்மனல்லன்' என்ற எண்ணமற்று இருத்தலே
பிரஹ்மத்வம் எனப்படுகிறது. வேறொன்று
மல்ல. அனாதமாக்களில் ஆத்மத்வத்தைக் காணும்
எண்ணமில்லாதிருப்பதே ஆன்மஞானம். காரணம் கீழே
தரப்படுகிறது.

547. तत्त्वं स्वमन्विष्य परस्य तस्य सत्यात्मनोऽन्नत्वमुपेत्य तुर्यै ।
कथं नु तस्मान्निजसत्स्वरूपात् तिष्ठेत् पृथक् कश्चन बुद्धनामा ॥

547. தனது ஆன்மாவை விசாரம் செய்து துரீய நிலையில் மெய்யான்மாவாமந்தப் பரமனின் ஊணாகிய பின்னர் அந்த நிஜஸத்ஸ்வரூபத்தினின்றும் ஞானியென்று தனியாக ஒருவன் எப்படி எஞ்சி நிற்க முடியும்.

ஸாதனையினிறுதியில் ஆன்மலாபம் பெற்ற ஒருவனைக் குறிப்பிட ஏதேனுமொரு சொல்லைப் பயன்படுத்தித் தானாக வேண்டும். ஆனால், இந்த விஷயத்தில் விசாரத்தின் வெற்றிகரமான முடிவு ஸாதகனின் பொய்யான ஜீவபோதத்தின் இழப்புடனினைந்திருப்பதால், எந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்தினாலும் மெய்யல்லாத ஒன்றைக் குறிப்பிடுவதாக ஆட்சேபிக்கப்படும்.

அடுத்தபடியாக அது அத்துவித நிலையென்பது மற்றொரு காரணம்.

548. अद्वैतनिष्ठामनुभूय तुर्यं जीवेत् पृथक्त्वेन कथं परस्मात् ।
तद् ब्रह्मनिर्वाणमुदीरितं हि कृष्णेन साक्षात् परमेण पुंसा ॥

548. துரீய நிலையில் அத்துவித நிஷ்டையின் அனுபவம் பெற்ற பின் பரமனின்றும் எங்ஙனம் தனித் தன்மையுடனிருக்க முடியும்? அது பிரஹ்ம நிர்வாண நிலையென ஸாஷாத் பரமபுருஷனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணராலேயே கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த நிர்வாணத்தில் ஜீவபோதமழிந்து விடுகிறது.

549. निर्दिश्यते ब्रह्म यथैव शास्त्रे निर्दिश्यते बुद्धपुमांस्तथैव ।
ब्रह्मस्वरूपं खलु संविदेव बुद्धस्वरूपं न ततोऽस्ति भिन्नम् ॥

549. மறைகளில் பிரஹ்மன் எவ்வாறு விவரிக்கப்படுகிறதோ அவ்வாறே ஞானியும் விவரிக்கப் படுகிறான். பிரஹ்மனின் ஸ்வரூபம் சுத்த சைதன்யமாம் ஸம்விதாகையால் ஞானியின் ஸ்வரூபம் அதிலிருந்து வேறுபட்டதன்று.

இதுபற்றி பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் கீழ்வருமாறு கூறுகிறார்.

550. नात्मद्वयं कस्यचिदस्ति यस्मात् तद् वेद्मि मामित्यपि नेति हास्ये ।
वेद्यत्वमात्मा न कदाऽपि यातीत्येषाऽस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥

550. எவர்க்குமே இரு ஆன்மாக்களில்லையாகையால், என்னையறிந்தேன் 'நான்', என்னையறியான் 'நான்' எனல் நகைப்புக்கிடனாகும். ஆன்மா ஒருபோதும் அறியப்படும் பொருளாகாது. இதுவே மிகவும் சிரேஷ்டராகிய ஞானியின் வாக்கு. அந்த நிலை அத்துவித நிலையாயிருப்பதேன் என வினவக் கூடும். அதற்கு விடை கீழே காண்க.

551. अद्वैतनिष्ठेत्युदिताऽस्ति सेयमुपाधिनिर्मुक्तनिजस्वरूपे ।
यतो न तस्मात् पृथगस्ति पूर्णं ब्रह्माभिधानं परसत्यमेकम् ॥

551. இந்த உபாதிகளிலிருந்து விடுபட்டு நிஜ ஸ்வரூபத்தில் நிலைத்திருத்தல் அத்துவித நிஷ்டை யெனப்படுகிறது. ஏனெனில் பூர்ண பிரஹ்மமெனப்படும் பரம ஏக ஸத்யம் அந்த ஆன்ம ரூபத்தினின்று வேறல்ல.

இந்த அத்துவித நிலை ஆன்ம விசாரத்தினிறுதியில் முதன்முதலாக உருவாயிற்றா அல்லது அது என்றுமே இருந்து வரும் நிலையா எனவும் இது சம்பந்தமாக ஒரு வினா எழும்.

552. अद्वैतता सा विदुषाऽनुभूता सत्यात्मनस्तुर्यपदाधिगत्या ।
न साधनाभ्यासबलेन सिद्धा सत्यात्मनः सा खलु नित्यसिद्धा ॥

552. தூர்ய நிலையெய்தி ஞானியால் அனுபவிக்கப்படும் மெய்யான்மாவின் அந்த அத்துவித நிலை ஸாதனையின் பலத்தினால் பெறப்படவில்லை. ஆன்மாவின் நிரந்தரமான இயல்பே அந்நிலை.

சிலரால் கொள்ளப்படும் கீழ்க்கண்ட கருத்து அடுத்து கூறப்பட்டு விவாதிக்கப்படுகிறது.

553. द्वैतं भवेत् सत्यमिदं हि तावद् यावद् भवेत् साधनतत्परत्वम् ।
सिद्धौ भवेदद्वयतोद्भवस्तु द्वैतप्रणाशादिति केचिदाहुः ॥

553. ஒருவன் ஸாதனையில் ஈடுபட்டுள்ளவரை இந்தத் பூவிதம் மெய்யாகவிருக்குமென்றும், லக்ஷயத்தை அடைந்தபின் துவிதம் நசித்து, அத்துவித முதித்தெழுமென்றும் சிலர் கூறுகிறார்கள்.

இத்தகைய சிந்தனையாளர்கள் துவித அத்துவித சமரசமுருவாக்க முயல்கிறார்கள்.

554. नेमे विजानन्ति तु तुर्यतत्त्वं कालातिगं चानुदितप्रपञ्चम् ।
अद्वैतमाद्यन्तविवर्जितं हि द्वैतं सदिक्कालमसत् सदैव ॥

554. (தேச) காலத்தைக் கடந்ததும், நிஷ்பிரபஞ்சமுமான துரீய நிலையின் உண்மையை இவர்கள் அறியார்கள் அத்துவிதம் ஆதியும் அந்தமுமில்லாதது. தேச காலங்களுக்குட்பட்ட துவிதமென்றுமே பொய்.

இங்கு உலகினைப் பற்றியும், அஜாதவாதத்தைப் பற்றியுமெழும் முழு ஆராய்வும் மிகப் பொருத்தமானது. அதே போன்ற பந்தமுண்மையா என்பதைப் பற்றிய ஆராய்வும் பிறகு காண்போம்.

பின் ஸாதனையின் பயன்தான் யாது ?

555. मिथ्याभ्रमस्यैव विराम उक्तः शास्त्रे मुमुक्षोरहमो विनाशात् ।
सत्यं न बोधेन विनाशमीयान्न भासते किञ्चिदसत् तुरीये ॥

555. முமுகுஷுவின் அகந்தையழியுங்கால் அவனது பொய்ப் பிரமையும் அகன்று விடுகிறதென மறைகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. மெய்யானது ஞானத்தினால் அழிக்கப்பட மாட்டாது. துரீயத்தில் பொய்யானது ஒளிர்வதும் முடியாது.

துவிதத்தின் தீவிரக் கோட்பாடு அடுத்துக் கூறப்பட்டு மறுக்கப்படுகிறது.

556. द्वैतं भवेत् सत्यमिदं सदैव ज्ञानेऽपि नैवास्य भवेद्विनाशः ।
अद्वैतसिद्धिर्न भवेत् कदाऽपीत्येषा मतिर्दूरतरैव साधोः ॥

556. இந்த துவிதம் என்றுமே மெய், ஞானநிலையிலும் இது அழியாது. அத்துவைதம் ஒருபோதும் ஸித்திக்காது என்ற (துவிதவாதிகளின்) கொள்கை முமுகுகளுக்கு (மேலே கூறியதைக் காட்டிலும்) அதிகத் தொலைவிலுள்ளது.

இந்த விஷயத்தில் ஸ்ரீ ரமணர் கூறுவது அடுத்தபடியாகச் சொல்லப்படுகிறது.

557. सत्या सदैवाद्द्वयताऽऽत्मनोऽसौ स्वान्वेषणे सत्यपि चात्मलाभे ।
लब्धोऽभवद्यो दशमो गवेषात् पूर्वं च सोऽयं दशमो हि नान्यः ॥

557. ஆன்மாவின் அத்துவிதம் என்றுமே, ஆன்ம விசாரத்தின் பொழுதும், ஆன்ம லாபமுற்றபொழுதும் மெய். தசமனைத் தேடுங்காலும், தேடியடைந்த பின்னும் அவன் தசமனேயன்றி வேறுயாருமில்லை.

பத்துநபர்களடங்கிய ஒரு குழுவில் தொலைந்து போய்ப் பின்னர் அகப்பட்ட பத்தாவது நபரைப் பற்றிய உவமைக் கதையைப் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. ஆற்றைக் கடந்து சென்ற பத்து நபர்கள், பின்னர், எல்லோரும் பத்திரமாகக் கடந்து விட்டனராவெனக் காண ஒவ்வொருவரும் எண்ணினார்கள். ஆனால், ஒவ்வொருவருமே தன்னைத் தவிர்த்து மற்றவரை மட்டுமே எண்ணியதால், பத்தாம் நபராகிய ஒருவன் மூழ்கி விட்டானெனக் கருதி அழ ஆரம்பித்தனர். அப்பொழுது அந்த வழியாகச் செல்லும் ஒருவன் அவர்களது துக்கத்திற்குக் காரணமென வினவினான். அவர்கள் அதைக் கூறியதும், அவன் எல்லோரையும் எண்ணி, பத்துபேருமிருப்பதைக் கண்டான். பிறகு, அவன் ஒவ்வொருவரையும் அடித்துக் கொண்டே வரும்போது அடிகளை எண்ணச் சொல்லி

பத்துபேருமிருப்பதைக் காட்டினான். பத்து அடிகளை எண்ணிய அவர்களுக்கு நம்பிக்கை வந்தது.

558. जानन्त्यजातिं परवस्तुनो ये माण्डूक्यवेदान्तनिरूप्यमाणाम् ।
तत्त्वे परे निश्चितबुद्ध्यस्ते मुह्यन्ति नैतादृशमुग्धवादैः ॥

558. மாண்டுக்யோபநிடத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ள பரம்பொருளின் அஜாதியைப் (பிரப்பின்மையை) புரிந்து கொண்டவர்கள், அந்தப் பரம தத்துவத்தில் உறுதியான அறிவுள்ளவர்கள் இத்தகைய மூடவாதங்களால் மயக்கமுறார்கள்.

ஸம்ஸார வாழ்வின் குறைகள் ஞானியரடையும் துரீய நிலையில் கடக்கப்படுகின்றனவென்று காட்டப்படுகிறது.

559. न भीतिकामौ भवतोऽद्वयत्वे स्थितस्य बुद्धस्य यथाऽज्ञप्सुः ।
द्वैतेक्षया मोहितमानसानां नृणामुभे कामभयेऽनिवार्ये ॥

559. அச்சமும் ஆசையும் அஞ்ஞானிக்குண்டாவதுபோல் அத்துவிதத்தில் நிலைத்திருக்கும் ஞானிக்கு உண்டாகா. துவித நோக்கால் மோஹமுற்ற மனிதர்களுக்கு அச்சம் ஆசை இரண்டும் தவிர்க்க முடியாதவை.

560. भीतिर्द्वितीयाद्धि भवेदितिदं भीत्यास्पदं द्वैतमिदं प्रदिष्टम् ।
भेदप्रतीत्या मुषितात्मभावो नात्येति भीतिं खलु कोऽपि जन्तुः ॥

560. 'இரண்டாவதால்தான் அச்சமுண்டாகும்' என்ற வாக்கியத்தினால் இந்தத் துவிதம் அச்சத்திற்குக் காரணமாகக் காட்டப்படுகிறது. பேத புத்தியால் ஆன்மாளவாடப்பட்டவர் யாராகிலும் சரி அவர்கள் அச்சத்தைக் கடந்து செல்லவே முடியாது.

561. विद्वानगम्ये मनसोऽपि वाचामानन्दरूपात्मनि मोदमानः ।
विभेत्यसौ नैव कुतश्चनेति श्रुत्योदिता निश्चलता तुरीये ॥

561. மனதிற்கும் சொல்லிற்குமெட்டாத ஆன்மாவில் மகிழ்வுற்றிருக்கும் ஞானி எதிலிருந்தும் 'அச்சமுறான்'. என்று கூறி மறைகள் தூரீய நிலையின் (ஞானியின்) நிச்சலத் தன்மை காட்டப்படுகிறது.

562. नोदेति कामोऽपि हि कोऽपि तुर्ये मृतो ह्ययं कामयिताऽहमारव्यः ।
सर्वाश्च कामान् समकालमेव लब्ध्वेव बुद्धोऽस्ति हि नित्यतृप्तः ॥

562. நனையப்படும் காமீ (ஆசையுறுபவன்) தூரீய நிலையில் இல்லாது போவதால், அந்நிலையில் எந்த ஆசையும் எழாது. எல்லா ஆசைகளும் ஒரே நேரத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டவன் போல் ஞானி நித்திய திருப்தனாகவிருக்கிறான்.

இது தைத்திரீய உபநிடத்தில் உள்ள மந்திரம். உலக வாழ்வில் கிடைக்கக்கூடிய எல்லா மகிழ்ச்சியும்

அந்தப் பிரஹ்மானந்தத்தின் ஒரு அனுவிடக்கமென்பதே இதன் பொருள்.

563. आत्मैव सर्वं हि तदीयलाभे लब्धव्यमन्यन्न हि किञ्चिदस्ति ।
तदाप्तकामो गदितोऽप्यकामः शास्त्रे प्रबुद्धोऽस्ति हि यद्वदीशः ॥

563. ஆன்மாவே எல்லாமாகையால் ஆன்மலாபத்திற்குப் பின் பெறவேண்டியது வேறெதுவுமில்லை. ஆகவே, ஞானி ஆப்தகாமன். அதாவது, ஆசைகளனைத்தும் நிறைவேறினவன். எனவே,

அவன் அகாமன். அதாவது ஆசையற்றவன். அவன் இறைவன் போன்றவனே என மறைகள் கூறுகின்றன.

பிரஹ்மன் போன்றே இறைவனும் உண்மையில் நிராகாரனே. அதாவது உருவற்றவனே. எனவே ஸாகார

ஈச்வரன் அவனது ஒரு மாற்றமேயென்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

564. साक्षात्कृतं येन निजं स्वरूपं स कस्य कामाय च किं समिच्छन् ।
तप्येत देहात्मधियेति वक्ति बुद्धस्य कामानुदयं श्रुतिर्हि ॥

564. தனது ஸ்வரூபத்தை நேராகக் கண்டவனுக்கு எவனது ஆசைக்காக எதை ஆசைப்பட்டு 'தேஹாத்ம புத்தியால் துன்பம் நேரும்?' என்ற வாக்கியத்தால் ஞானிகளுக்கு ஆசைகளெழாவென மறைகள் கூறுகின்றன.

565. देहात्मना संस्थित एव कामी बुद्धस्तु देहात्मधिया विमुक्तः ।
स्वकं शरीरं समवैति बुद्धः शरीरमन्यस्य यथा तथैव ॥

565. 'நானுடல்' என்றிருப்பவனுக்கே ஆசைகளுண்டு. ஞானியோ 'நானுடல்' எனுமெண்ணத்திலிருந்து விடுபட்டவன். மற்றவரின் உடலைக் காண்பது போன்றே ஞானியும் தன்னுடலைக் காண்கிறான்.

மேலேயுள்ளதில் முதல் வாக்கியம் 'விவேக சூடாமணி'யிலிருந்து எடுத்துக் கூறப்பட்டது.

ஞானி இயல்பாகவே ஆன்ம ஆனந்தத்தில் எப்பொழுதுமே திளைத்திருக்கிறான் என்பது மற்றொரு காரணம். இது முன்னரும் கூறப்பட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆனால், கீழே காட்டப்பட்டது போல், ஞானியின் ஆனந்தத்தினால் அவனுக்கு எந்த பந்தமும் நோர்வதில்லை.

566. सुखस्य नास्वादनमस्ति तुर्ये सुखित्वदुःखित्वमती न तत्र ।
सुखस्य दुःखस्य विलक्षणं तत् तुर्यं पदं द्वन्द्वविवर्जितत्वात् ॥

566. துரீய நிலையில் இன்ப துன்ப உணர்வுகளில்லாததால் அந்நிலையில் ஆனந்தத்தின் நுகர்வில்லை. துரீய நிலையில்

இரட்டைகளில்லாமையால், (ஸச்சிதானந்தம்) அது இன்பதுன்பங்களின்று வேறுபட்டது.

ஸம்ஸார உலகில் இன்பம் புறப்பொருள்களிலிருந்து ஏற்படுகிறது. ஆனால், ஸஹஜ நிலையில் ஆன்மாவின் இயல்பே ஆனந்தம். ஆன்மா பரப்பிரம்மனேயன்றி வேறல்லன் என்பது இதன் விளக்கம்.

இந்த வேறுபாட்டிற்கு வேறொரு காரணமுமுண்டு. இதை அடுத்த செய்யுள் கூறுகிறது.

567. न शिष्यते कश्चन तत्र कोशः स्वरूपसङ्कोचकरोऽज्ञप्साम् ।
अखण्ड आत्मा निरुपाधिको हि विराजते तत्र वियत्समानः ॥

567. அஞ்ஞானிகளுக்கு ஸ்வரூபத்தைச் சுருக்கி அற்பமாகும் (பஞ்ச) கோசங்கள் ஏதும் அந்நிலையில் எஞ்சியிராது. ஏனெனில் அங்கு ஆன்மா ஆகாயம் போன்று எல்லையற்று உபாதிகளற்று விளங்குகிறது.

ஜீவனைப் பொய்யாக எல்லைக்குட்படுத்துவது (பஞ்ச) கோசங்களே.

பெளத்த போதனையாகிய நிர்வாணம் இந்த நிலையுடன் ஒப்பிடப்படுகிறது.

568. निर्वाणसंज्ञां सुगतो गुरुर्यां दिदेश निष्ठां भवदुःखहन्त्रीम् ।
कोशे समस्ते गलिते तुरीये पदे स्थितिः सेति गुरुर्जगाद ॥

568. ஸம்ஸார துக்கங்களையெல்லாம் ஒழிக்கும் எந்த நிர்வாண நிலையைப் புத்தர் போதித்தாரோ அது எல்லா கோசங்களும் கழன்று துரீய நிலையில் நின்றலே என (நம்) குரு கூறியுள்ளார்.

எனவே புத்தமதத்தின் லக்ஷியமும் வேதாந்தம் உபதேசிக்கும் முக்தி நிலையும் ஒன்றே.

ஆன்மாவின் உண்மையான இயல்பை அனுபவிப்பதன் மூலம் ஐயங்களே எழ முடியாதென அடுத்தபடியாகக் காட்டப்படுகிறது.

569. न संशयानामुदयोऽस्ति तत्र पुमान् प्रबुद्धः स्थितधीर्हि नित्यम् ।
आस्ते स सङ्कल्पविकल्पहीनः प्रशान्तगम्भीरतयाऽस्तचेताः ॥

569. ஞானி எப்பொழுதும் ஸ்திதப்பிரஞ்ஞனாகவிருப்பதால் அந்நிலையில் ஐயப்பாடுகளேதுமெழா. அங்கே, மனோ நாசமடைந்து, ஸங்கற்ப விகற்பகங்களின்றி அமைதியின் ஆழத்தில் ஆழ்ந்து அமர்கிறான்.

அது மரணத்தைக் கடந்த நிலையென்று அடுத்தபடியாகக் காட்டப்படுகிறது. இது அடிக்கடி மேற்கோளாகக் கூறப்படும் கீழ்வரும் உபநிடத சுலோகத்தில் தெளிவாக உரைக்கப்படுகிறது.

பரம்பொருளைக் கண்டுணர்ந்த கணத்திலேயே இவனது இதய முடிச்சு அறுக்கப்படுகிறது. எல்லா ஐயங்களும் நசித்து போகின்றன. எல்லா வினைகளும் அழிந்து விடுகின்றன.

570. आद्यन्तहीनं स्वमवेत्य बोधात् स मृत्युमत्येत्यपि सम्प्रबुद्धः ।
पुमानबुद्ध्वाऽमृतमात्मतत्त्वं नात्येति मृत्युं बत कोऽपि लोके ॥

570. ஞானத்தினால் தன்னை ஆதியந்தமற்றவனாய் அறிந்து ஞானி மரணத்தையும் கடந்து நிற்கிறான். ஆன்மதத்துவம் மரணமற்றதென ஞானத்தினால் அறியாமல் உலகில் எந்த மனிதனும் மரணத்தைக் கடக்க மாட்டான்.

571. लेभे जनिं यः परमे स्वमूले विचार्य कस्मादहमित्युदारः ।
स एव जातः स च नित्यजातो नवो नवोऽयं सततं मुनीन्द्रः ॥

571. எவனொருவன் நான் பிறந்தது எங்கேயென்று விசாரித்துத் தனது இருப்பிடமாகிய பிரம்ம மூலத்தில் பிறக்கிறானோ அவனே பிறந்தவனாவான். அவன் என்றென்றைக்கும் பிறந்தவன், எப்போதும் புதுமையோடு விளங்குவான். அவன் நித்தியமான முனிசனாவான் (ஈசன்).

இது பின்னர் விளக்கப்படும்.

572. इत्येवमाचार्यवरेण दिष्टा ब्रह्मात्मभावे सहजे स्थितस्य ।
निष्ठा परा सर्वविकारहीना निरामया कालदिगाद्यतीता ॥

572. எல்லா மாறுதல்களுமின்றி, நோய்களுமற்று, தேச காலங்களைக் கடந்த பிரஹ்மாத்வ பாவத்தில் தனது ஸஹஜ நிலையிலிருப்பவனது பரம நிஷ்டை இவ்வாறு ஸத்குரு பெருமானல் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது.

உடலே ஒரு வியாதிதான் என்கிறார் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர். எனவே, உடல் தானன்று என உணர்தலே மெய்யான ஆரோக்கியம். ஆதலால், நாமமெல்லோரும் அறிந்துள்ளபடி ஞானியின் முற்றிலும் ஆரோக்கிய நிலையை உடல் நோய் பாதிக்காது.

பிறப்பிறப்பின் உண்மை அடுத்து ஆராயப்படுகிறது.

573. अज्ञस्य लोके मरणाय जन्म मृतिस्तदीया जननाय भूयः ।
तस्मादिमे जन्ममृती मृषैवेत्यस्मभ्यमुक्तं भगवत्तमेन ॥

573. அஞ்ஞானிக்கு உலகில் பிறப்பு இறப்பதற்காக, அவனது இறப்பு மீண்டும் பிறப்பதற்காக நிகழ்கின்றன. ஆகையால், இந்த பிறப்பிறப்புகள் பொய்யென நமக்காக ஸ்ரீ பகவானால் அருளப்பட்டுள்ளது.

ஒன்று மற்றொன்றை இல்லாது செய்வதால் ஸம்ஸாத மாயைக்கு முடிவேயில்லை.

574. मृतिर्यथार्था त्वहमो विनाशो जनिर्यथार्था सहजात्मनिष्ठा ।
द्वन्द्वैर्विमुक्तं पदमव्ययं तद् यत्रैकतां जन्ममृती भजेते ॥

574. அகந்தையின் அழிவே உண்மையான சாவு. ஸஹஜானம் நிட்டடையே மெய்யான பிறப்பு.

பிறப்பிறப்பும் ஒன்றாகி விடும் இரட்டைகளற்ற அந்த நிலை அழிவற்றது.

அந்தப் பரமஸ்திதியின் மற்றொரு அம்சம் அடுத்தபடியாக ஆராயப்படுகிறது.

575. अद्वैतभावे स्थितिमेत्य नित्यां भेदान् कथं पश्यतु सम्प्रबुद्धः ।
भेदाकुलं भाति यदज्ञपुंसां विश्वं तदात्मैव हि बुद्धपुंसः ॥

575. அத்துவித பாவத்தில் என்றும் நிலைத்திருக்கும் ஞானி பேதங்களை எவ்வாறு காண்பான்? வேற்றுமைகளால் அல்லற்படுவதாக அஞ்ஞானிக்குத் தோன்றுமுலகு ஞானிக்கோ ஆன்மாவேதான்.

576. अभेददृष्टिः समदर्शनं चेत्येतद् द्वयं यद् विदुषो वदन्ति ।
तद् भेददृष्ट्या रहितत्वमेव न केवलत्वे खलु वीक्षणानि ॥

576. ஞானியின் பேதமற்ற திருஷ்டி மற்றும் ஸமநோக்கைப் பற்றிச் சொல்லப்படுவது, அவனிருக்கும் கைவல்ய நிலையில் காட்சிகளில்லாமையால் அவன் பேத திருஷ்டியற்றவனெனப் பொருள்.

577. स्वमेव सर्वत्र च नित्यबुद्धं बुद्धः पुमान् पश्यति न स्वतोऽन्यम् ।
तन्मन्यतेऽज्ञं कमपीह नासौ सर्वे प्रबुद्धा हि तदीयदृष्ट्या ॥

577. நிரந்தர ஞானியாகிய தன் ஆன்மாவையே ஞானி எங்கும் காண்கிறான். தனக்கன்னியமாக எதையும் காணான். அவன் யாரையும் அஞ்ஞானியென்று கருதான். அவனது பார்வையில் அனைவரும் ஞானியரே.

இதையேதான் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் கூறி மற்றவர் கேட்டனர். இது ஞானியின் தனித்தன்மையைப் புலனாக்குகிறது. அவன் யாரையும் அஞ்ஞானியென்று கருதான். அவனது பார்வையில் அனைவரும் ஞானியரே.

இதையேதான் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் கூறி மற்றவர் கேட்டனர். இது ஞானியின் தனித்தன்மையைப் புலனாக்குகிறது. அவன் யாரையும், எதையும் தன்னை விடக் குறைவாகக் காணான்.

இப்பொழுது ஞானியின் செயல்களைப் பற்றிக் காண்போம்.

578. यथा चरेत् कश्चन सुप्त एव तथैव बुद्धो जगति क्रियासु ।
दृश्येत जानन्नैव लोकभेदान् भेदानजानन्नपि सर्वदैव ॥

578. எவனொருவன் உறக்கத்திலேயே எழுந்து நடக்கவோ மற்றெதுவுமோ செய்வானோ அஃதே போன்றே ஞானி உலகக் காரியங்களில் பேதங்களை ஒருபொழுதும் அறியாமலிருந்தாலும், உலக பேதங்களை அறிந்தவன் போன்றே காணப்படுகிறான்.

யோக (கேவல) ஸமாதி மற்றும் ஞானியின் ஸஹஜ ஸமாதி இவற்றிடையேயுள்ள வேற்றுமையை ஆராயும் பொழுது மேலே கூறப்பட்டது தெளிவாகப் புரியும்.

அஞ்ஞானயினின்றும் ஞானியை வேறுபடுத்தறிய ஆணித்தரமான ஒரு வழியுண்டு. அதை அடுத்தபடியாகக் காண்போம்.

579. बुद्धस्य चाज्ञस्य भिदा स्फुटा स्यान्निन्दा नुतिश्चेत्युभयोश्च दृश्या ।
द्वयोर्न भेदं समवैति बुद्धो द्वन्द्वं मृषेदं खलु यद्वदन्यत् ॥

579. புகழ்ச்சியும், இகழ்ச்சியும் ஏற்படுங்கால் அவர்கள் காணப்படும் விதத்திலிருந்து ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்குமிடையேயுள்ள வேற்றுமை தெளிவாகத் தெரியும். எல்லா இரட்டைகளையும் போன்று புகழ்ச்சி இகழ்ச்சியும் பொய்யேயாதலால் ஞானி இவ்விரண்டின் வேற்றுமையை அறியான்.

580. विज्ञाय वेदान्तनिगूढमर्थं विहाय विश्वं तृणवत् समस्तम् ।
अप्राप्य निष्ठां निजसत्यभावे स्वस्यैव तत्त्वस्य गवेषणेन ॥

581. अलुप्तदेहात्ममतिर्विमुह्यन् यः सत्यवज्जीवभिदामवैति ।
यात्येव सोऽयं ह्यवशोऽपि दास्यं वाराङ्गनाया नुतिनामिकायाः ॥

581. எல்லா மறைக்கும் கைக்குள்ளிருந்தாலும், எல்லா உலகுந்த துரும்பாயினும், தனது ஆன்ம ஸ்வரூபத்தில், தனதுண்மையை விசாரம் செய்வதன் மூலம், நிலைபெறாமல், அதனால் தேஹாத்ம புத்தியிலிருந்து விடுபடாமல், மோஹவசமாகி ஜீவபேதத்தை மெய்யென்று கருதுபவன் பொல்லாப் புகழ்ச்சியாம் வேசிவசம் அடிமையாகிறான்.

காடுகளில் ஸாதனை செய்து கொண்டு வெகுகாலம் கழித்த ஸ்ரீ ஸதாசிவ பிரஹ்மேந்தரரின் வாழ்வில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது. ஒருமுறை, அவரது சக மாணவன் ஒருவன் அவரைக் காட்டில் கண்டு, வெகு நேரமாக அவரைப் புகழ்ந்து கொண்டிருந்தான். இறுதியில் அதனால் ஸதாசிவா பரவசமடைந்து புளகாங்கிதமானார். அதைக் கண்ணுற்ற அந்த சக மாணவன் எங்ஙனம் அவரைப் போன்ற ஒரு மஹான் புகழ்ச்சியால் அவ்வளவு பாதிக்கப்படக் கூடுமென வினவினான்.

அதற்கு விடையாகத் தாமியற்றிக் கூறிய ஒரு ஸம்ஸ்கிருதச் செய்யுளில் ஸதாசிவங்3, எந்த ஒரு மஹானுமே ஆன்மானுபவம் பெறாதவரை, புகழ்ச்சியால் மகிழ்வறாதிருக்க முடியாது என்றார். இந்தச் செய்யுளைப் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் தமிழில் மொழி பெயர்த்து 'உள்ளது நாற்பது அனுபந்த'த்தில் சேர்த்துள்ளார். ஞானி அவ்வாறு பாதிக்கப்பட மாட்டான் என அடுத்த செய்யுள் காட்டுகிறது.

582. कमप्यजानन् पुरुषं स्वतोऽन्यमप्रच्युतः स्वीयपदात् प्रबुद्धः ।
निन्दानुतिभ्यां न विकारमेति निन्दा नुतिर्वा स्वकृतेव तस्मै ॥

582. தான் பிறரென்றோராமல், தன்னிலையினின்றும் பிறாமலிருக்கும் ஞானி புகழ்ச்சி இகழ்ச்சிகளால்

பாதிக்கப்பட மாட்டான். அவைத் தன்னைத் தான் தாழ்த்துவதும் வாழ்த்துவதும் போன்றே.

இதுவே அகந்தையின்மையின் விசேஷம். ஞானிக்கு உண்மையில் உடலில்லை. அவனது உடலைக் காண்போர் அவனைத் தம்மைப் போன்றே நினைத்து எடைபோடுவர்.

583. देहीव मर्त्यः परिदृश्यमानो नासौ शरीरी निरहङ्कृतियत् ।
सूक्ष्मं वपुस्तस्य न देहपाते निर्याति किन्तु प्रविलीयतेऽत्र ॥

583. ஞானியான மனிதன் தேஹமுள்ளவன்போல் தோன்றினாலும் அவன் அகந்தையற்றவனாகையால் அவன் உண்மையில் உடலுமற்றவன். அவன் உடல் விழுங்கால் அவனது சூக்ஷ்ம உடல் எங்கும் செல்லாமல், இங்கேயே ஒடுங்கி விடுகிறது.

ஞானோதயத்திற்குப் பின்னரும் உடலிருப்பதால், ஆன்மா ஒரு ஜீவனாகவிருக்குமென்று கூறி வெவ்வேறு சித்தார்த்தங்கள் கொண்ட மதப்பிரிவுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் வாதங்கள் செய்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் இரு கருத்துகளுள்ளன. ஒன்று, முக்தி பெற்ற ஆன்மாவுக்கு எப்பொழுதுமே தேகமுண்டு. மற்றது, அதற்குத் தேஹமில்லை. ஆனால், விரும்பியபொழுது தேகமெடுத்துக் கொள்ளலாம். எல்லா உருவங்களுமே பொய் யாகையால் இவ்விரு கருத்துகளுமே ஏற்கத்தக்கவையன்று என்பது பகவான் ப்ரீ ரமணரின் போதனை. இதை அடுத்தபடியாகக் காண்போம்.

584. सत्यं प्रपञ्चं बत मन्यमाना रूपं प्रबुद्धस्य वदन्ति केचित् ।
तस्येच्छयाऽरूपिण एव रूपं कदाचन स्यादिति केचिदाहुः ।

584. உலகை மெய்யெனக் கருதும் சிலர் ஞானிக்கு உடலுண்டெனக் கூறுகின்றனர். வேறு சிலர், அவனுக்கு உடலில்லையாகையால் அவனது இச்சைப்படி உடல் பெறலாமென்கின்றனர்.

585. रूपस्य सर्वस्य निदानभूता नष्टा ह्यहन्ता निजतत्त्वबोधात् ।
रूपाण्यतोऽसन्ति हि बुद्धपुंसस्तन्मुग्धतैषा बत रूपवार्ता ॥

585. ஆன்ம போதத்தினால் எல்லா உருவங்களின் காரணமாகும் அகந்தையழிந்து விட்டதால் ஞானிக்கு உருவங்கள் பொய்யே. எனவே, உருவங்களைப் பற்றிய இப்பேச்சு மூடத்தனமே.

ஞானோதயத்திற்குப் பின்ஜீவபோதம் எஞ்சியிராதென்பதை, கடலில் ஆறு கலக்கும் உவமையைக் கொண்டு பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் தெளிவாக்கியுள்ளார். உடலைத்தான் (ஆன்மா) என்று தவறாக எண்ணுவதால் நிகழும் பொய்த் தோற்றமே ஜீவனென் உரைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் மூலமாகிய அவித்தை அழிந்ததும் அது எஞ்சியிருக்க முடியாது.

586. अभूदिदं पूर्वमथ प्रणष्टमित्येवमुक्तिश्च न युज्यते यत् ।
रूपी न कोऽप्यस्ति हि तत्त्वदृष्ट्या रूपी प्रबुद्धो भविता कथं नु ॥

586. இது (இவ்வுலகு) (ஞானத்திற்கு) முன்பு இருந்தது, பின் அழிந்தது என்று கூறுதல் சரியாகாது. மேலும் உண்மையாகப் பார்த்தால் உருவமுள்ளவன் யாருமில்லை. எனவே ஞானி எங்ஙனம் உருவமுள்ளவனாவான்?

உருவங்கள் துவிதத்தைச் சார்ந்தவை. ஆனால், துவிதம் ஒருபொழுதும் மெய்யல்லவென்றும் அத்துவிதமென்றும் மெய்யெனவும் சாற்றப்பட்டுள்ளது.

587. भावे तुरीये सहजे स्थितस्य बुद्धस्य देहत्रितयं विनैव ।
इच्छाऽपि रूपग्रहणे कथं स्यात् सेयं वृथा पामररञ्जनी वाक् ॥

587. துரீய நிலையில் ஸஹஜமாக நிலைத்திருக்கும் ஞானிக்கு மூன்று சரீரங்களுமில்லை. பின், அவனுக்கு உடலெடுத்துக் கொள்ளும் விருப்பம் எப்படி வரும்? இது வெறும் வீணான, பாமர ஜனங்களைக் களிப்பிக்கும் பேச்சே.

588. नदी यथा वारिधिमेत्य तस्मिन् हित्वा नदीरूपमुपैत्यभेदम् ।
एवं प्रबुद्धोऽपि विहाय रूपं परात्परं पुंसि भजत्यभेदम् ॥

588. எப்படி ஒரு ஆறு கடலையடைந்து அதில்தனது ஆறுருவத்தை விட்டு அதனுடன் வேறறக் கலந்து விடுகிறதோ அப்படியே ஞானியும் தனது (ஜீவ) உருவை விட்டு பரம்புருஷனுடன் வேறற ஒன்றிவிடுகிறான்.

589. एवं श्रुतिर्वक्ति हि रूपहानादैक्यं परस्मिन् विदुषस्तुरीये ।
जीवन्विमुक्तोऽप्यशरीर एव शरीरिणं स्वं न हि मन्यतेऽसौ ॥

589. உருவத்தின் இழப்பால் ஞானிக்குத் துரீய நிலையில் பரமனுடன் ஐக்கியமுண்டாகிறது என்று மறை கூறுகிறது.

உயிருள்ளபொழுதே முக்தனானவனுமே உடலில்லாதவனே. ஏனெனில், அவன் தன்னை உடலுள்ளவனாகக் கருதுவதில்லை. பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் பின்வருமாறு முக்தியின் லக்ஷணத்தைக் கூறுகிறார்.

590. बुद्धस्य रूपं प्रति योऽहमाख्यो वादी भवेत् तस्य विनाश एव ।
ब्रवीति मुक्तिं भगवान् गुरुर्यन्निरर्थकोऽयं वत रूपवादः ॥

590. ஞானியின் உருவத்தைப் பற்றி வாதிடும் அகந்தை யெனப்படும் 'தன்னுரு' அழிதலே முக்தியென்கிறார் ஸத்குரு ஸ்ரீ ரமணர். எனவே, உருவைப் பற்றிய இவ்வாதம் வீணே.

இந்த சர்ச்சையைக் கிளப்புவர்கள் தமது அகந்தையை விடாமலே இவ்வாறு வாதிக்கிறார்களென்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அகந்தையொழிந்தபின் இத்தகைய வாதம் புரிய முடியுமா அவர்களால்?

591. अतो न निर्याति हि देहपाते सूक्ष्मं वपुस्तस्य यथाऽज्ञपुंसाम् ।
विलीयतेऽत्रैव हि तत् स्वमूले न शिष्यते किञ्चन निर्गमाय ॥

591. எனவே உடல் விழுங்கால் அவனது சூக்ஷ்ம உடல் அஞ்ஞானிக்கு நேரிடுவது போலன்றி வெளிச் செல்லாது. அது தனது மூலத்தில் கலந்து விடுவதால் வெளிச் செல்வதற்கு எதுவும் எஞ்சுவதில்லை.

பஞ்சீகரணமடையாத பஞ்சபூதங்கள் (படைப்பின் கருவிகள்) சூக்ஷ்ம உடலுக்குக் காரணம்.

இது நிற்க, மற்றொரு தவறான கருத்தொன்று அடுத்தபடியாக அகற்றப்படுகிறது.

592. प्रबुद्धपुंसां बहुताऽपि मर्त्यैः प्रतीयमाना न भवेद्यथार्था ।
प्रापञ्चिका एव हि सर्वभेदा न निष्प्रपञ्चे खलु ते भवन्ति ॥

592. ஞானிகள் பலருள்ளரென மனிதர்களால் நினைக்கப்படுவதுபோல் உண்மையன்று. எல்லாப் பன்மைகளும் பேதங்களும் உலகைச் சார்ந்தவையே. உலகில்லாத நிஷ்பிரபஞ்ச நிலையில் அவையிரா.

ஜீவர்களுடைய பன்மையைப் பற்றிய சர்ச்சை ஏற்கனவே ஆயப்பட்டு முடிவுக்கும் வரப்பட்டது. இங்கும் பொருந்தும்.

593. बुद्धः पुमानेष मयाऽद्य दृष्टो द्रक्ष्याम्यतोऽन्यानपि बुद्धपुंसः ।
इति ब्रुवाणो विदुषां स्वरूपं न वेत्ति सच्चित्सुखरूपमेकम् ॥

593. இந்த ஞானியை நானின்று கண்டேன். ஞானிகள் இன்னும் பிறரையும் காண்பேன், என்பவனுக்கு ஞானியின் ஸச்சிதானந்த ஏகரூபமாகிய ஸ்வரூபத்தை அறியான். இந்த விஷயம் பற்றி பகவான் நம்மிடம் அருளியது இதுவே.

594. अजानतः स्वं बत बुद्धमन्तर्विभान्ति बुद्धा बहवो विभिन्नाः ।
तं स्वात्मभूतं समवेति यस्तु न तस्य नानात्वमिदं यथार्थम् ॥

594. ஞானி, தானாகிய தன்னுள்ளிருப்பதை அறியாதவனுக்கு பல வெவ்வேறு ஞானிகள் தோன்றுகிறார்கள். ஆனால்,

தனது ஆன்மாவாகும் அந்த ஒருவனை அறிபவனுக்கு இந்த (ஞானிகளின்) பன்மை உண்மையல்ல.

பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் இவ்வாறு இந்த வகையான கருத்துகள் பொருளற்றவையெனச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அஹந்தையற்ற நிலையைப் பற்றிய கேள்விகளுக்கு அஹங்காரிகளால் முடிவு காண முடியாது.

மேற்கண்ட கூற்றிலிருந்து கீழ்க்கண்டது இயல்பாக எழுகிறது.

595. आद्यो गुरुर्यो मुनिसत्तमानां दिदेश मौनेन परं पदं स्वम् ।
पश्चाच्च यः शङ्करदेशिकेन्द्रः स एव हि श्रीरमणो गुरुर्नः ॥

595. முனி சிரேஷ்டர்களுக்கு மோனத்தினால் தனது அதீதமான பரம நிலையை உபதேசித்த எந்த ஆதிசூரு (தக்ஷிணாமூர்த்தி) பின்னர் பரமசூரு ஸ்ரீ சங்கராசாயராக எழுந்தருளினாரோ அவரே நமது ஸத்சூரு ஸ்ரீ ரமணருமாவார்.

இது விளக்கமின்றியே தெளிவாகிறது.

ஒரு ஞானி, அதாவது பூரணத்துவமடைந்த ஒருவன், அற்புதங்களை அல்லது ஸித்திகளைச் செய்து காட்ட வேண்டுமென்ற கருத்து மக்களிடையே நிலவுகிறது. ஸித்தி என்ற (ஸம்ஸ்கிருதச்) சொல்லுக்குப் 'பெறுதல்' என்று பொருள். 'ஸித்திகள்' எனப்படும் இந்த அற்புதங்களை ஞானிகள் ஸம்ஸார பந்தத்தையே கடந்து, அகந்தையற்ற மிக உயரிய நிலையை எய்தும் உண்மையான ஸித்தியினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றனர்.

596. यन्नित्यसिद्धं निजतत्त्वमन्तस्तदात्मना सुस्थितरेव तुर्ये ।
सिद्धिर्यथार्था न तु काचिदन्येत्यस्मद्गुरुः श्रीरमणो ब्रवीति ॥

596. என்றும் ஸித்தமாய் இதயத்துள்ளே தனதுண்மையாக விளங்கும் ஆன்மாவில் தூரீய நிலையில் நன்கு நிலைத்திருத்தலே உண்மையான ஸித்தி வேறெதுவுமன்றென நமது சூரு ஸ்ரீ ரமணர் அருளுகிறார்.

அவன் இதயத்துள்ளேவிருப்பதால், நாம் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் அவனை ஆங்கு காடி அந்த ஆத்மானந்தத்தில் திளைப்பதே.

597. लब्धव्य आत्मेति मतिर्न सत्या नासौ विनष्टः खलु तत्त्वदृष्ट्या ।
वदन्ति बुद्धा अत एव सत्यं तं नित्यसिद्धं निखिलस्य जन्तोः ॥

597. உண்மையின் நோக்கில் ஆன்மா ஒரு பொழுதுமே இழக்கப்படவில்லையாகையால், ஆன்மா பெறப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் மெய்யல்ல. ஆதனால், எல்லாப் பிராணிகளுக்குமே ஆன்மா நித்ய ஸித்தமானதென்று ஞானிகள் சொல்கிறார்கள்.

தேடுபவளுடைய கழுத்திலெப்பொழுதுமே இருக்கும் நகையை அதை மறந்து ஒருத்தி விடாது அதைத் தேடும் உவமையின் மூலம் இந்த உண்மை விளக்கப்படுகிறது.

உலகின் பகட்டுகளை நாடிச் செல்பவர்கள் பொய்யான ஸித்திகளில் மனதைப் பறி கொடுக்கிறார்கள். ஏனெனில் ஆண்டளவே மிகச் சிறந்த பொருளென அவர்களறியார்.

598. भूमानमात्मानमतोऽन्यदल्पं श्रुतिर्वदन्ती दिशतीममर्थम् ।
विक्रीय तं विश्वमिदं समस्तं क्रीत्वाऽपि मर्त्यः कृपणो हि शोच्यः ॥

598. ஆத்மாவை (பூமா) எல்லையற்றது, மற்றதெல்லாம் அற்பமென மொழிந்து மறை இப்பொருளைக் காட்டுகிறது. ஆன்மாவை விற்று ஒருவன் இவ்வுலகனைத்தையும் வாங்கினாலும் அவன் பரிதாபத்திற்குரிய பரம ஏழையே.

ஸித்திகளெனப்படுபவை ஸம்ஸாரத்திலுள்ளவையாதலால், உலகைப் போல் அவை வெறும் வீணை, பொய்யே. ஆகையால் அவை பயனற்றவை. இதே பொருளில் ஞானியாகிய இயேசுநாதரும் ஒருமுறை பேசியுள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.

599. अतो ह्यकार्पण्यपदं तुरीयं कार्पण्यमन्यच्छ्रुतयो वदन्ति ।
पूर्णे हि सम्राडिव सम्प्रबुद्धो भिक्षामटंश्चापि न दैन्यमेति ॥

599. எனவேதான் துரீய நிலையே வறுமையற்ற நிலை, மற்றவை எல்லாம் வறுமையேயென மறை கூறுகிறது. ஞானியொருவன் சக்ரவர்த்தி போன்று முற்றிலும் நிறைந்தவன். பிகைஷக்கு அலைந்து திரிந்தாலும் அவன் தீனனல்லன்.

600. वदन्ति सिद्धीरणिमादिकांस्तु बहिर्मुखा भोगपरा विमूढाः ।
वक्ति श्रुतिर्मन्दधियां कथञ्चित् प्ररोचनार्थं बत ताश्च सिद्धीः ॥

600. வெளிமுக நோக்குடையவரும், உலகச் சிற்றின்பங்களை நாடுபவரும், மோஹபசமானவர்களுமே அனிமா, மஹிமா போன்ற ஸித்திகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றனர். மந்த புத்தியுள்ளவர்களையும் எவ்வாறேனும் (முக்தி வழியில் செல்லத்) தூண்டுவதற்காகவே மறையும் அந்த ஸித்திகளைப் பற்றிப் பேசுகிறது.

601. आविद्यकाः स्वप्नसमा यतस्ता न तासु मोहं भजते विवेकी ।
पूर्वास्तुरीये स्थितिमेत्य सत्ये बुद्धो न मुह्येदनृतासु तासु ॥

601. அவையெல்லாம் அவித்தையைச் சார்ந்தவை. கனவுக்கு நிகரானவை. ஆகையால் விவேகியானவன் அவற்றில் மோஹமுறான். மெய்நிலையான துரீய நிலையடைந்து பூர்ணனாகிய ஞானி பொய்யான அவைகளில் மோஹமுறவே மாட்டான்.

602. इत्यात्मलाभस्य समोऽन्यलाभो नास्तीति बुद्धैः प्रकटीकृतेऽपि ।
मत्वाऽऽत्मनाशस्य पदं तुरीयं विभ्यत्यमुष्मादिविवेकिनस्तु ॥

602. இவ்வாறு ஆன்ம லாபத்திற்கொப்பான வேறு பேறு எதுவுமில்லையென்று ஞானிகளால் தெளிவாக்கப் பட்டிருப்பினும், துரீயம் ஆன்மநாசத்தின் நிலையெனக்கருதி விவேகமில்லாதவர்கள் அதனின்றும் அச்சமுறுகிறார்கள்.

யோக வாஸிஷ்டத்தின் ஒரு செய்யுளின் பொருளை எடுத்துக் கூறி அந்நிலையில் ஆன்மா இழக்கப்படுவதில்லை எனக் காட்டப்படுகிறது.

603. प्रयान्ति वृद्धिं विदुषस्तुरीये स्थितस्य तेजो धिषणा बलं च ।
यथा वसन्तस्य समागमेन सौन्दर्यमुख्याः सुगुणास्तरूणाम् ॥

603. எப்படி வஸந்த ருது வந்தவுடனேயே எல்லா மரங்களுக்கும் அழகு முதலான சகல குணங்களும் ஒன்று சேர வந்து விடுமோ அப்படியே துரீய நிலையில் நிற்கும் ஞானியருக்கு அளியும் அறிவும் (எல்லா வகையான) வலுவும் தாமே வந்தடையும்.

கல்வி பெறாத ஒரு சாதாரண மனிதனுமே, எவ்வாறாயினும் ஆன்ம ஞானம் பெறுவானாகில் அவனால் மற்றவர்கள் ஈர்க்கப்பட்டு அவனை ஒரு பூரணனாக வணங்குகிறார்கள்.

604. शमादिका ये सुगुणा सुमुख्येन सम्पाद्य च रक्षणीयाः ।
स्वाभाविकास्ते विदुषो भवन्ति स निर्गुणः सद्गुणशेविश्च ॥

604. யமம், தமம் முதலான எந்த நற்குணங்கள் முழுக்கூ ஓருவன் முயற்சி செய்து அடைந்து காக்க வேண்டியவையோ அவை ஞானிக்கு இயல்பாகவே அமைகின்றன. அவன் (முக) குணங்களற்றவன். எனினும் நற்குணங்களுக்கு இருப்பிடம். எனவே முடிவு கீழ்வருமாறு அடையப்படுகிறது.

605. नाशेऽहमस्तन्न हि काऽपि नष्टिर्नैवात्मनाशस्य पदं तुरीयम् ।
अहन्त्याऽऽत्माऽस्ति तु नष्टकल्पो नाशेऽहमो नश्यति नष्टिरेषा ॥

605. எனவே, அகந்தையழிந்தால், எதுவுமழியவில்லை. துரீயமும் ஆன்மநாசத்தின்நிலையன்று அகந்தையுணர்வினால் ஆன்மா இழக்கப்பட்டது போன்றாகிறது. அகந்தையழியுங்கால் இந்த இழப்பு அழிகிறது.

திரும்பி வராதெனக் கழித்து விடப்பட்டிருந்த கடன் எதிர்பாராதவிதமாக திரும்பத் தரப்பட்டது போன்றாகிறது. அகந்தையின் நாசம் உண்மையில் மகத்தான லாபமென்பது கீழே காட்டப்படுகிறது.

606. एषोऽन्ततोऽहङ्कृतिनाश एव धर्मार्थकामा अपि सत्यवाणी ।
संन्यासमौने च तपोऽपि योगः सत्यं परस्मै स्वनिवेदनं च ॥

606. இந்த இறுதியான அஹங்கார நாசமே அறம் பொருளின்படும், வாய்மை, துறவு, மோனம், யோகம், உண்மை, பரமனுக்கு அடைக்கலம் புகுதலுமாகும்.

எண்ணற்ற பேறுகளும், நற்குணங்களும் அகந்தையற்றலுக்கு ஈடாகக் கூறப்படுகிறது.

இதே பெயருள்ளவைகள் அற்பமானவையென்று அடுத்த படியாகக் காட்டப்படுகிறது.

607. भवन्त्यसत्यानि तदाख्यकानि वपुष्यहन्तामलिनीकृतानि ।
स्वाभाविकान्येव भवन्ति तानि स्थितस्य सत्यात्मतया तुरीये ॥

607. இதே பெயருள்ளவைகள் தேஹாண்ம பாவத்தால் மாசடைந்தவை, பொய்யானவை, துரீய நிலையில் தனது ஸ்வரூபத்தில் நிலைத்திருப்பவனுக்கு இந்தக் குணங்களெல்லாம் இயல்பானவை.

ஞானியின் மற்றொரு தனித்தன்மையை இப்பொழுது பார்க்கலாம்.

608. अलङ्कृती द्वे विदुषो निरुक्ते कर्तव्यहानिः कृतकृत्यता च ।
अज्ञानमूलं ह्युभयं नरस्य कर्तव्यता चाप्यकृतार्थता च ॥

608. ஞானிக்கு செய்ய வேண்டியதொன்றுமில்லையென்றும், அவன் செயல்களின் பயனடைந்து விட்ட கிருத கிருத்யனென்றும் அவனது இரு தனிச்சிறப்பான குணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

அஞ்ஞானிக்கோ செய்ய வேண்டிய கடமைகளுண்டு. அவன் கிருதகிருத்யனுமல்லவென்றால் அதற்கு அவனது அஞ்ஞானமே காரணம். கடமைகளால் கட்டுண்ட இரண்டாமவன் கர்மத்தின் லக்ஷியத்தை ஒருபொழுதும் அடையான். ஞானிக்கோ இவ்விரண்டு அபூர்வமான சிறந்த அம்சங்களும் இணைபிரியாதவாறு சேர்ந்தமைந்துள்ளன. ஆதி சங்கர பகவத் பாதரவர்கள் ஒரு நீண்ட விளக்கத்தினிறுதியில் ஞானியொருவனின் இவ்விரு சிறப்புக் குணங்களுக்கும் முக்கியத்துவம் அளித்து ஞானம் பிறந்தால் தானாகவே முக்தியுண்டமாகுமெனும் உண்மையை நிலைநாட்டியுள்ளார்.

609. न कर्म साध्यं विदुषोऽस्ति यस्मात् किञ्चिन्न कर्तव्यमिहास्ति तस्य ।
कर्तव्यमत्रास्ति तु यस्य किञ्चित् स मोहपाशैर्बन्ध बद्ध एव ॥

609. ஞானிக்குக் கர்மம் புரிந்து பெற வேண்டியதொன்றுமில்லை. ஆதலால் அவனுக்குக் கடமைகள் யாதுமில்லை. கர்மம் புரிய வேண்டிய கட்டாயமெவனுக்கு சிறிதுமுள்ளதோ அவன் மோஹத் தளைகளால் கட்டுண்டவனே.

முக்தனுக்கும் கட்டுண்டவனுக்குமிடையே உள்ள பெரும் வேற்றுமையை இது நன்றாகக் காட்டுகிறது.

வினவுபவர்களின் அறியாமையைக் குறிக்கும் ஒரு கேள்வி இதற்கிடையில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

610. पृच्छन्ति केचित् किमु बुद्धपुंसो ध्यानं न कार्यं भवतीति मुग्धाः ।
गत्वा विदेशान् ननु शिक्षणीया बुद्धेन मर्त्या इति पृच्छ्यतेऽन्यैः ॥

610. உண்மையறியாத சிலர் ஞானிக்குத் தியானம் செய்ய வேண்டிய காரியமில்லையாவெனக் கேட்கிறார்கள். வேறு சிலர் ஞானி வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று மக்களைக் கற்பிக்க வேண்டாமா? என வினவுகிறார்கள்.

611. अहं तदस्मीत्यनुसन्दधानो भवेन्न बुद्धः खलु साधकोऽसौ ।
ध्यानं तदस्मीति तु बुद्धपुंसा ध्यानं नरोऽस्मीति यथा नरेण ॥

611. 'நான் அது' என்று தியானம் அப்பாஸிப்பவன் ஞானியல்லன் அவன் ஸாதகன் மட்டுமே. 'நான் அது' என்று ஞானி தியானித்தால், அது, 'நான் மனிதன்' என்று ஒரு மனிதன் தியானிப்பது போன்றதாகும்.

612. यद्विस्मृतं तत्स्मृतिरेव युक्ता नाविस्मृतस्य स्मृतिरस्ति लोके ।
न विस्मृतं यद् विदुषाऽऽत्मतत्त्वं तस्य स्मृतिस्तेन कथं झूटेत ॥

612. தான் மறந்துவிட் ஒன்றை நினைவுறுவது தகுந்ததே. உலகில் மறக்காத ஒன்றை நினைவுறுவதென்பது இல்லை. ஆன்மத்தத்துவம் ஞானியால் ஒருபொழுதும் மறக்கப்படவில்லையால் அதை அவன் தியானிப்பது எங்ஙனம்?

613. ध्यानं यथार्थं तु सतः परस्य निष्ठैव चिन्तारहितात्मभावे ।
निरन्तरं ध्यानमिदं न हातुं शक्यं न कर्तुं विदुषा कदाऽपि ॥

613. சிந்தனைகளற்ற ஆன்ம ஸ்வரூபத்தில் நிலைத்திருத்தலே பரம்பொருளின் உண்மையான தியானம். நிரந்தரமான இந்தத் தியானத்தை ஞானியால் செய்யவும் முடியாது விடவும் முடியாது.

ஸ்ரீ பகவானது 'உள்ளது நாற்ப'தின் முதலாவது மங்கலச் செய்யுளின் இறுதி ஈரடிகளின் பொருளிதுவே. ஞானி தனது ஸஹஜ நிலையில் துய்க்கும் ஆத்மநுபவம் ஆன்மாவை அறிவதன் மூலமன்று. ஆன்மாவாக இருப்பதன் மூலமே. இந்தத் தானாயிருக்கும் நிலையிலிருந்து 'நானிந்தவுடல்' எனும் தேஹாத்ம பாவத்திற்கு மீண்டும் வரவே முடியாது.

உலகமெல்லாம் சுற்றி மக்களுக்கு உபதேசம் செய்தாலென்ன என்ற கேள்விக்கு விடை கீழ்க்கண்டவாறே.

614. क्वचित् प्रदेशे स्थितवत् प्रबुद्धः सन्दृश्यमानोऽपि वियत्समोऽसौ ।
तिष्ठन् सदा स्वे सहजे समाधौ व्याप्नोति शक्त्या भुवनं समस्तम् ॥

614. ஞானி ஏதோவொரு தொலைவிடத்தில் இருப்பவன் போல காணப்படினும் அவன் ஆகாயம் போன்றவன். என்றும் தனது ஸஹஜ ஸமாதி நிலையிலிருந்தவாறே தனது சக்தியால் உலகம் முழுமையும் வியாபிக்கிறான்.

ஞானியின் இந்தச் சக்தியே அருள், அருள்புரியும் ஆற்றல்.

615. अवत्यसौ स्वानतिदूरतश्चाप्यचिन्त्यशक्त्या निजया प्रबुद्धः ।
विनैव चिन्तां सहजे समाधौ स्थितोऽपि सन् सन्ततमस्तचित्तः ॥

615. ஓடுங்கிய மனிதனாய் சிந்தனையற்றவனாய் என்றும் ஸஹஜ ஸமாதியில் நிலைத்திருப்பவனாய், ஞானி தனது நினைக்கவொன்றை ஆற்றலினால் வெகு தொலைவிலுள்ளோரையும் காத்தருளுகிறான்.

எனினும் இந்தக் காத்தல் தானாகவே முயற்சியின்றியே நிகழ்கிறது அல்லது இந்த அருட்செயலைப் புரிவதை உணர்ந்தே நிகழ்கிறது.

616. करोति चिन्तां किमु कोऽपि नृणां स्वप्नेक्षितानां मनुजः प्रबुध्य ।
तथाऽज्ञानां न करोति चिन्तां स्वाज्ञाननिद्रोत्थित आत्मबोधात् ॥

616. எந்த மனிதனாவது விழித்தபின் தான் கனவில் கண்ட மனிதனைப் பற்றிக் கவலைப்படுவானோ? அதே போன்று ஆத்ம ஞானத்தினால் அஞ்ஞான உறக்கத்திலிருந்து விழித்த ஞானி அஞ்ஞானத்திலுழலும் மனிதர்களைப் பற்றிக் கவலையுறான்.

அவனைப் பொறுத்தவரையில் எவருமே அஞ்ஞானியல்லர். ஞானியின் செயல்களை ஸாதாரண மானுட திருஷ்டி கோணத்திலிருந்து நிர்ணயிக்கக் கூடாது.

617. गुणानसौ त्रीनतिवर्तते यदतो न दोषाः प्रभवन्ति तस्मिन् ।
कर्मात्र यद्यत् कुरुते प्रबुद्धस्तत्तद् भविष्यत्यनवद्यमेव ॥

617. ஞானி முக்குணங்களையும் கடந்தவனாகையால் அவனிடம் தோஷங்களெதுவும் இரா. அவன் இவ்வுலகில் எந்தெந்தச் செயல்புரினும் அவையெல்லாம் குறையற்றவையே.

618. अत्येति शास्त्राण्यत एव बुद्धो निबध्यते तैर्न हि निर्मनस्कः ।
भवन्त्यविद्वद्विषयाणि तानि ते ह्येव कर्तृत्वधिया विधेयाः ॥

618. ஆகையால் ஞானி (தர்ம) சாஸ்திரங்களுக்கப்பாற்பட்டவன். ஏனெனில் அவன் மனமற்றவன். அவற்றால் கட்டுப்படான். 'நான் செய்கிறேன்' என்ற கர்த்ருத்துவ புத்தியுள்ள அஞ்ஞானிக்கே அவற்றில் விதிகளுள்ளன. அவர்களே அவற்றால் கட்டுப்பட்டவர்கள்.

ஞானியின் நிலையில் உலகின்கட்டுப்பாடுகளுக்கிடமில்லை.

619. प्रतिष्ठितो यत्र पदे प्रबुद्धो भवन्त्यवेदाः खलु तत्र वेदाः ।
देवा अदेवा इति तस्य भावो निर्दिश्यते हि श्रुतिशीर्षवाचा ॥

619. ஞானி அமர்ந்திருக்கும் நிலையில் வேதங்கள் வேதங்களல்ல. தேவர்களும் தேவர்களல்லரென உபநிடதங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளது.

தவிர, சீடர்களுக்கும் ஸாதகர்களுக்கும் ஒரு எச்சரிக்கை விடுக்கப்படுகிறது.

620. बुद्धोपदेशान् मनुजोऽनुतिष्ठेद् बुद्धैः कृतं कर्म तु नानुतिष्ठेत् ।
बुद्धोपदेशाः परमं प्रमाणं न कर्म तेषां तु तथा प्रमाणम् ॥

620. ஞானிகளின் உபதேசங்களை மக்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அவர்களது செய்கைகளைப் பின்பற்றுதல் கூடாது. ஞானிகளின் உபதேசங்களே பிரமாணம், அவர்களது செயல்களன்று.

இந்த விஷயத்தில் கீதையின் கீழ்கண்ட வசனம் குறிப்பிடத்தக்கது. அவன் இவர்கள் யாவரையும் கொன்றாலுமே அவன் கொல்லவில்லை. அவன் கட்டுப்படவும் மாட்டான். எந்த ஒரு வாழ்க்கை முறையையும் ஞானி அனுசரிக்க வேண்டிய கட்டாயமுமில்லை.

621. सर्वाश्च योगानतिगत्य तिष्ठन् तुर्योऽच्युतो बुद्धपुमान् भवेऽत्र ।
योगीव वा भोगिवदेव वा स्यात् तौ योगभोगौ भवतो न सत्यौ ॥

621. துரீய நிலையில் வழுவாதமர்ந்திருக்கும் ஞானி எல்லா யோகங்களுக்கும்ப்பாற்பட்டவன். இருப்பினும் அவன் இவ்வுலகில் யோகி போன்றோ அல்லது போகி போன்றோ வாழலாம்.

ஆனால், அந்த யோகமும் போகமும் உண்மையல்ல.

‘போகம்’ என்றால் இன்பம் நுகர்தல், கிருஹஸ்தன் போன்றவர்கள் இன்ப நுகர்விற்காக வாழ்கிறார்கள். ரிபு முனிவர் போன்ற சில ஞானிகள் நான்கு ஆச்ரமங்களில் (பிரஹ்மசர்யம் முதலானவை) எதிலுமில்லாமலிருந்தார்கள். அத்தகையவனை அத்யாச்ரமி (ஆச்ரமத்தைக் கடந்தவன்) என்பார்கள்.

பந்தம், முக்தி என்ற இரட்டைகளைப் பற்றி இப்பொழுது பார்க்கலாம்.

622. शिष्योपदेशे समुदीरिते द्वे बन्धो विमुक्तिर्भवतो न सत्ये ।
द्वन्द्वानि सर्वाणि मृषति सिद्धे द्वन्द्वं तदेतत् कथमस्तु सत्यम् ॥

622. சீடர்களுக்கு உபதேசம் நல்கும்பொழுது கூறப்படும் பந்தம் முக்தியென்ற இரட்டைகள் உண்மையிலில்லை. எல்லா இரட்டைகளும் பொய்யென்று நிரூபித்துவிட்டபடியால் இந்த இரட்டை மட்டும் எங்ஙனம் மெய்யாக முடியும்?

623. आत्मा स्वयं नित्यविमुक्त एव बद्धस्त्वविद्योदित जीव एव ।
तत् तत्त्वतो नास्ति हि काऽपि मुक्तिर्बन्धप्रतीत्यैव हि मुक्तिचिन्ता ॥

623. ஆன்மா தானாகவே நித்யமுக்தன். கட்டுண்டிருப்பது அவித்தையினாலுண்டான ஜீவன்தான். எனவே முக்தியென்று எதுவுமில்லை. பந்தத்தின் சிந்தனையே முக்தி சிந்தையை விளைவிக்கிறது. இதை எப்படி நிரூபிக்கலாம்?

624. कस्यास्ति बन्धोऽयमिति स्वतत्त्वं मुमुक्षुरन्विष्यति चेत् तदन्ते ।
आत्माऽनुभूयेत हि नित्यमुक्त इत्यस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥

624. இந்தப் பந்தம் யார்க்கென முமுக்ஷு ஆன்ம தத்துவத்தைத் தேடினால், முடிவில் என்றும் முக்தனான ஆன்மாவின் அனுபூதி நிகழுமென்பது ஸ்ரீ பகவானது வாக்கு.

625. अजातिरेव प्रकटीकृता हि श्रुत्याऽपि बुद्धैश्च सतः परस्य ।
तस्यैव सत्यात्मतया स्थितत्वात् स बन्धमापेति कथं नु वाच्यम् ॥

625. மறையாலும், ஞானியராலும் பரம ஸத்யத்தின் அஜாதி (பிறத்தல், உண்டாதல்) தெளிவாக்கப் பட்டுள்ளது. அந்த ஸத்யமே ஆன்மாவாகவிருப்பதால், அது பந்தமுறுகிறதெனச் சொல்வது எங்ஙனம்?

ஸத்யமே பரிபூர்ணமான மஹோன்னதம் வாய்ந்ததென ஏற்றுக் கொள்ளாத எவனும் சீடனாவதற்குத் தகுதியற்றவன். இதை உண்மையென ஏற்காமல் அவன் தனது தகுதியை இழக்கிறான்.

626. सत्यो हि बन्धो यदि नान्तमीयादनादिरङ्गीक्रियते हि बन्धः ।
सान्तादिमत्वाच्च भवेद्विमुक्तिर्बन्धस्य मिथ्यात्वमतोऽनिवार्यम् ॥

626. பந்தம் மெய்யாகில் அதற்கு முடிவேயிராது. பந்தம் ஆதியந்தமுற்றதென ஏற்றுக் கொள்ளப் படுகிறது. (பந்தத்திற்கு) ஆதியும் அந்தமும் இருந்தாற்றான் முக்தி உண்டு. ஆகவே, பந்தம் பொய்யென்பது தவிர்க்க முடியாதது.

ஏற்கனவே விளக்கியவாறு, எதெல்லாம் மெய்யோ அதற்கு ஆதியந்தமுமில்லையென்பதும், எதற்கெல்லாம் துவக்கமுண்டோ, அதற்கு முடிவுண்டென்பதும், ஆகையால் அது பொய்யென்பதும் அத்துவித வேதாந்தத்தின் முடிவு.

627. बद्धोऽभवम् पूर्वमथास्मि मुक्त इत्येवमुक्तिं शृणुमो न बुद्ध्यात् ।
कालातिगा सा पदवी हि तुर्या चिन्त्यं भवेज्जन्म कथं तदीयम् ॥

627. நான் முன்பு பத்தனாகவிருந்தேன். இப்பொழுது நான் முக்தன் என்று ஞானி கூறி நாம் கேட்பதில்லை. அத்துரீய நிலை காலத்தைக் கடந்தது. அதன் துவக்கத்தை நினைப்பதெங்ஙனம்?

பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் கூறியதைக் கீழே தருகிறோம்.

628. नैवागतं किञ्चन मत्स्वरूपे सदैकधैवास्मि विकारहीनः ।
इत्येवमूचे भगवान् हि पृष्टो लब्धा विमुक्तिर्भवता कदेति ॥

628. நீங்கள் எப்பொழுது முக்தியடைந்தீர்கள்? என்று கேட்டபொழுது, எனது ஸ்வரூபத்திற்கு எதுவும் நிகழவில்லை. மாறுதலில்லாமல் எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாகவிருக்கிறேன் என ஸ்ரீ பகவான் மொழிந்தார்.

இந்தப் போதனையை மீண்டும் தெளிவாக்கும் பொருட்டு

பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் கீழ்க்கண்ட இரு உவமைகளைக் கையாண்டார்.

629. पुर्या सतां पण्डरिनामिकायां यामः कदा तामिति गीतमादौ ।
प्राप्ता वयं तामिति गीतमन्ते यद्वत् तथैवेह विमुक्तिवार्ता ॥

629. பண்டரிபுரமெனும் க்ஷேத்ரத்தில் பக்தர்கள் முதலில் நாமங்கே எப்பொழுது போய்ச் சேருவோம்? எனப் பாடி, பின்பாட்டின் முடிவில், நாமிகே வந்தடைந்தோம் என்பது போலத்தான் உள்ளது இந்த முக்தி பற்றிய பேச்சு.

630. स्वप्ने भ्रमित्वा स्वगृहं निवृत्य भूयोऽपि तत्रैव गतः सुषुप्तिम् ।
प्रबुध्य पश्येत् स्वगृहे यथा स्वं मुक्तिस्तथैवेति गुरुजगाद ॥

630. எப்படியொருவன் கனவில் நாடெல்லாம் திரிந்து, வீடு திரும்பி அங்கேயே துயிலாழ்ந்து பின் விழிப்புற்றுத் தன்னைத் தனது வீட்டிலேயே காண்கிறானோ, முக்தியும் அஃதே போன்று என நம் குரு கூறினார்.

எனவே முக்தியெனப்படுவது புரிதலில் ஒரு மாற்றம். தெளிவு அவ்வளவே.

631. नित्यानुभूते मम सत्स्वरूपे स्थितोऽस्मि मिथ्या ह्यनुभूतयोऽन्याः ।
इति प्रबोधेन मतिप्रसादो भवेद्विमुक्तिर्न किमप्यपूर्वम् ॥

631. எனது மெய்யான ஸ்வரூபத்தில் நிரந்தர அனுபவத்தில் நான் நிலைத்துள்ளேன். மற்ற அனுபவங்கள் யாவும் பொய்யே என்ற விழிப்புணர்வினால் மனந்தெளிந்தின்புறவே முக்தி. முன்னர் இல்லாததும் புதிதாகப் பெறப்படுவதுமன்று.

ஞானியின் நிலையின் மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க விசேஷம் அடுத்துக் கூறப்படுகிறது.

632. बुद्धस्य नित्यो महिमाऽस्ति सोऽयं वृद्धिक्षयौ तस्य न कर्मणि ।
अनिष्टमिष्टं च फलं कृतस्य न कर्मणः स्याद्विदुषः कदाऽपि ॥

632. ஞானியின் என்றும் நிலைக்கும் மஹிமை கர்மங்களால் அவனுக்கு மிகுதலும் குறைதலுமில்லை என்பதிலடங்கியுள்ளது. செய்யப்படும் காரியங்களால் இஷ்டமான அல்லது இஷ்டமில்லாத விளைவுகள் ஞானிக்கு ஒரு போதும் நிகழா.

ஞானியானவது ஆன்ம ஸ்வரூபமேயானபடியால் அகந்தையற்றவன். எனவே அவன் கர்த்தாவல்லன். மிஞ்சிப் போனால் வெறும் ஸாக்ஷியே. சொல்லப்போனால் ஸாக்ஷியுமல்லன் என்ற போதனையை ஒட்டியே மேற்கூறியது எழுகிறது.

சிலகோட்பாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் விஞ்ஞானமயகோசமே ஆன்மா என்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் அத்வைதிகளல்லர்.

இது பகவான் ஸ்ரீ ரமணரால் மேலும் விளக்கப்படுகிறது.

633. यथा कथासंश्रवणे सुदूरं धिया गतो नैव कथां शृणोति ।
कर्माणि कुर्वन्नपि बुद्ध एवम् निर्वासनत्वान्मनसो न कर्ता ॥

633. எப்படி கதை கேட்கும்பொழுது சேய்மையுளஞ் சென்று கதை கேட்பதில்லையோ, அப்படியே வாதனைகள். தேய்மனதினனாகிய ஞானி கர்மங்கள் செய்தும் அவன் செய்யாதவனே.

மனமென்பது செய்கைப் பழக்கங்களான வெறும் மூட்டையே ஆதலால் அந்தப் பழக்கங்கள் அகன்றதும் மனது பந்தப்படுத்தாது என முன்னரே காட்டப்பட்டுள்ளது. ஞானியின் செய்கைகளுக்கு அவனது சொந்த இச்சை காரணமன்றெனப் பின்னர் காட்டப்படும்.

ஆனால் மனோவாஸனைகள் எவனிடம் இன்றும் அகலவில்லையோ அவனது நிலை வேறெனக் கீழே காட்டப்படுகிறது.

634. सवासनत्वान्मनसस्तु कर्ता भवत्यकुर्वन्नपि चाज्ञमर्त्यः ।
स्वप्ने यथाऽद्रेः शिखरादधस्तात् पतेच्छरीरे सति निश्चलेऽपि ॥

634. வாஸனைகள் தோய்ந்த அஞ்ஞானியோ கர்மங்கள் செய்யாவிடினும் செய்தவரே. இது ஒருவன் கனவில் உடல் அசையாதிருப்பினும் குன்றேறி குழியில் வீழ்வது போன்றாகும்.

உண்மையென்னவென்றால், செயல் புரிவது மனதே, இயல்பாக உயிரற்றதும் செயலற்றதுமான உடலன்று.

கீழ்க்கண்டது யோக வாசிஷ்டத்திலிருந்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

635. शरीरमात्रेण कृतं न कर्म मनःकृतं यत् तु तदेव कर्म ।
नाचेतनं कर्तुं भवेच्छरीरं मनो भवेत् कर्तुं तु चेतनत्वात् ॥

635. கர்மம் உடலால் மட்டுமே செய்யப்படுவதன்று. மனதினால் செய்யப்படுவது எதுவோ அதுவே கர்மம். உடல் ஜடமாதலால் அது கர்த்தாவாகாது. மனம் சேதனமாதலால் அது கர்த்தாவாகலாம்.

636. प्रारब्धवेगेन चरन्ति कर्म देहेन्द्रियप्राणमनांसि यद्यत् ।
न लिप्यते तेन पुमान् प्रबुद्ध इत्युक्तवान् श्रीभगवान् गुरुर्नः ॥

636. பிராப்த கர்மத்தின் உந்துதலால் உடல், பொறிகள், உயிர், மனம் இவையெல்லாம் எந்தெந்தச் செயல் புரினும், ஞானி அதனால் தீண்டப்படானென நம்குரு ஸ்ரீ பகவான் மொழிந்துள்ளார்.

இதற்கு மேலும் ஆதாரமளிக்கும் முறையில் ஞானி ஸகுண ஸாகார ஈசனுடன் ஒப்பிடப்படுகிறான்.

637. न लिप्यते सृष्ट्यवनादि कर्म कुर्वन्नपीशः खलु तद्देव ।
न लिप्यते कर्माभिरत्र बुद्धो भिदा तयोर्नास्ति हि तत्त्वदृष्ट्या ॥

637. ஈசன் படைத்தல், காத்தல் போன்ற கர்மங்கள் புரினும் அவற்றால் தீண்டப்படுவதில்லை.

அதே போன்று, ஞானியும் (தனது) காரியங்களால் தீண்டப்படான். உண்மை நோக்கில் அவரிருவருக்குமிடையே வேற்றுமையில்லை.

அந்தச் செயல்களையெல்லாம் ஈசன் தானே செய்வதில்லையென்றும், மேலே சொன்னதுபோல், செயல்புரிவது அவனது சாந்நியத்தில் அவனது மாயா சக்தியே என்றும் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது.

638. अश्वंश्च गच्छंश्च वदन् स्मरंश्च कर्माणि कुर्वन्निव लक्ष्यतेऽज्ञैः ।
कर्ताऽपि भोक्ता न तु तत्त्वतोऽसौ स हीश्वराधीनसमस्तवृत्तिः ॥

638. அஞ்ஞானிகளுக்கு ஞானி உண்பது, நடப்பது, பேசுவது, நினைவு கூர்வது போன்ற காரியங்களைச் செய்வது போல் தோன்றுவான். ஆனால் உண்மையில் அவன் கர்த்தாவும்ல்லன் போக்தாவும்ல்லன். ஏனெனில் அவனது செய்கையனைத்தும் ஈசனுக்குட்பட்டவை.

இது விஷயமாக பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் கூறுவது பின்வருமாறு

639. कर्ता यदि स्वः स भवेद्धि भोक्ता कर्तृत्वनाशे निजमागणेन ।
साकं विनश्येत् त्रिविधं च कर्म विमुक्तिमेतां समवेहि नित्याम् ॥

639. வினை புரிபவன் 'தான்' எனில், 'தான்' வினைப்பயனைத் துய்ப்பான். 'தான்' யாரென வினவி கர்த்தத்துவம் போனபின் அத்துடன் கர்மம் மூன்றும் கழலும். இது ஸித்தமாம் முக்தி.

பின்வருமாறும் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் கூறியுள்ளார்.

640. भुङ्क्ते यथा निद्रितबालकोऽन्नं स्वमातृदत्तं न तु वेत्ति भुक्तम् ।
एवं प्रबुद्धोऽपि हि कर्मजन्यं भुङ्क्ते फलं भोक्तृतया विनैव ॥

640. எப்படி உறங்கும் பாலகன் தனதன்னை தருமுணவை அருந்தினாலும் அதை அறியானோ, அப்படியே ஞானியும் கர்மபலனை பெற்றாலும், அவனுக்கு அதனால் இன்பமில்லை. துன்பமுமில்லை. அதுமட்டுமல்ல.

641. कर्ता न कोऽप्यस्ति हि तत्त्वदृष्ट्या स्वज्ञाज्ञयोरस्ति भिदेयमेव ।
कर्ताऽहमस्मीत्यभिमन्यतेऽज्ञो बुद्धस्य नोदेति तु कर्त्ताधीः ॥

641. உண்மையாகப் பார்த்தால், கர்த்தா எவருமில்லை. தன்னையறிபவனுக்கும், அறியாதவனுக்குமிடையே இதுதான் பேதம். அஞ்ஞானி 'நான் கர்த்தா' என்று நினைக்கிறான். ஞானிக்கு கர்த்தத்தவ புத்தி கிடையாது.

கருத்து வேற்றுமையால் இங்கு வேறொரு பிரச்சினை எழுகிறது.

642. आगामिकर्माण्यपि सञ्चितानि नश्यन्ति बुद्धस्य पुनर्न जन्म ।
प्रारब्धकर्म त्ववशिष्टमस्तीत्युक्तिर्न सत्या परमार्थदृष्ट्या ॥

642. ஞானிக்கு ஸஞ்சித ஆகாவின கர்மங்கள் சாரா. எனவே அவனுக்கு மறுபிறவியில்லை.

ஆனால் பிராப்தகர்மமெனும் ஊழ் விஞ்சுமெனல் பாராமார்த்திக திருஷ்டியில் உண்மையன்று.

பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் இதை தன் வாழ்க்கையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு உவமையினால் விளக்குகிறார்.

643. यथा मृते भर्तारि सत्यमुच्य शिष्येत भार्याऽविधवा न काऽपि ।
एवं मृते कर्तारि नैव कर्म फलप्रदं किञ्चन शिष्टमस्ति ॥

643. பர்த்தாபோய் கைம்மை, புறாப் பத்தினி யெஞ்சுவதில்லை. அதே போன்று கர்த்தா (அகந்தை) போனால் எந்தக் கரும பலமும் ஞானிக்கு எஞ்சாது.

இன்னொரு உவமையைக் கீழே காண்க.

644. यथा प्रबोधे सति नैव कर्म स्वप्ने कृतं किञ्चन शिष्टमस्ति ।
कर्माज्ञतायां चरितं तथैव सत्यात्मबोधे सति नास्ति शिष्टम् ॥

644. கனவில் புரிந்த செயல்கள் எங்ஙனம் விழித்தவுடன் எஞ்சுவதில்லையோ அப்படியே அஞ்ஞான நிலையில் புரிந்த செயல்களும் ஆன்மபோதனமுண்டான பிறகு எஞ்சியிரா. அவித்தை அழியுங்கால் அதன் படைப்புகளெல்லாமும் இல்லாது போகின்றன. ஆனால் வேதாந்த நூல்களில் பிராரப்த கர்மம் எஞ்சுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதற்கான ஸமாதானமிதோ.

645. प्रारब्धमस्तीति वचः श्रुतीनां भवेदिदं त्वज्ञधियोऽनुरोधः ।
तदीयदृष्ट्या फलमस्ति तस्य बुद्धः शरीरी बत तन्मतेन ॥

645. பிராரப்த கர்மம் விஞ்சுமென்ற மறையின் கூற்று அஞ்ஞானிகளின் கருத்துக்கேற்பவயே. அவர்கள் ஞானிக்கு உடலுள்ளதாக நினைப்பதால் அவர்களது நோக்கில் அவர்களது செயல்களுக்கும் பல்லுண்டு.

ஆனால் இது அங்குமிங்கும் ஏதாவது ஒரு சில இடங்களில் மட்டுமே. அநேக இடங்களில் இதைவிட அழுத்தமான வேதாந்த நூல்கள் ஞானிகளின் போதனைகளை ஆமோதிக்கின்றன.

646. प्रियाप्रिये न स्पृशतो हि बुद्धं देहं विनैव स्थितमात्मभावे ।
नैष्फल्यमेवं विदुषः कृतीनां वेदान्तवाचैव निरुक्तमस्ति ॥

646. தேஹமின்றியே ஆன்மாவாக நிலைக்கும் ஞானியை பிரியமான மற்றும் பிரியமில்லாத செயல் விளைவுகள் தீண்டா என்ற வேத வாக்கு ஞானிகளின் செய்கைகள் நிஷ்பலனானவை என்பதை காட்டுகிறது.

யோக வாஸிஷ்டத்திலுள்ள கீழ்வரும் செய்யுள் இதை உறுதிபடுத்துகிறது.

647. कृत्तेऽपि दग्धे विदुषः शरीरे च्युतिर्न तस्यास्ति निजस्वरूपात् ।
यथा गुडं चूर्णितमग्नितप्तं त्यजेन्न माधुर्यरसं स्वकीयम् ॥

647. ஞானியின் உடலை வெட்டினாலும், எரித்தாலும் அவனுக்கு தன் ஸ்வரூபத்திலிருந்து பிழறுதலில்லை. எப்படி வெல்லத்தைப் பொடி செய்தாலும் அல்லது தீ மீது காய்ச்சினாலும் அது தனது இயல்பான இனிப்பையை விடுவதில்லையோ அது போல். இதற்கு ஒரு நடைமுறை உதாரணம் பகவான் ஸ்ரீ ரமணரது வாழ்விலிருந்தே கொடுக்கலாம்.

அவரது இடது கையில் புற்று நோய் கண்டிருந்தது. ஆச்ரம நிர்வாகத்தினரால் அழைக்கப்பட்டிருந்த அறுவை சிகிச்சையாளர்களும், மருத்துவர்களும் வற்புறுத்தியதின் பேரில் இறுதியில் ஒரு நீண்ட அறுவை சிகிச்சையை பகவான் ஒப்புக் கொண்டார். சிகிச்சை மூன்று மணி நேரம் நீடித்தது. ஆனால் பகவான் மயக்க மருந்து தர வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டார். வலி எவ்வளவு இருந்ததோ ஆனால் அதை அவர் தமது முகத்தில் காட்டவில்லை. பிறகு வலியைப் பற்றி கேட்டபொழுது அவர் மேலே தரப்பட்டுள்ள யோக வாசிஷ்டச் செய்யுளை எடுத்து கூறினார்.

பகவானது வலியைப் பொறுக்கும் அளவற்ற ஆற்றலைக் காட்டும் பிற உதாரணங்களும் அவரது வாழ்க்கையில் உள்ளன. பகவத் கீதையில் இதைப் பற்றி ஒரு வரி உண்டு. அதாவது

ஸ்திதோ நந து:கேன குருணாபி விசால்யதே யஸ்மின் எதிலிருந்து கொண்டு அவன் பெரிய வேதனையினாலும் தனது ஸஹஜ நிலையிலிருந்து விலகுவதில்லை.

எதில் நிலையாம் இருக்கிறானோ, அதிலிருந்து (தன்ஸ்வரூபநிலையிலிருந்து) வழுவதில்லை.

ஞானி உண்மையில் தேஹமற்றவனென்றும், இவ்வாறு உபநிடதங்களில் ஆன்மாவை அஸங்கன் (பற்றற்றவன்) எனக் கூறப்பட்டதுபோல் அவன் மெய்யாக அஸங்கன் என்று தெரியப்படுத்த இதெல்லாம் போதுமானது.

உடலிலுயிருள்ளபோதே நிகழ்வதாகக் கூறப்படும் முக்திக்கும் (ஸதேஹ முக்தி) உடலை விட்டுயிர் பிரிந்த பிறகு நேரிடும் முக்திக்கும் (விதேஹ முக்தி) இடையேயுள்ளதாகத் தோன்றும் வேறுபாட்டினைப் பற்றிய கேள்வி இங்கே எழுகிறது. இங்கு இருவிதமான முக்திகளைப் பற்றி பகவான் ஸ்ரீ ரமணரது விடை கீழே தரப்படுகிறது.

648. सदेहमुक्तिश्च विदेहमुक्तिरुक्ते उभे ह्यज्ञधियोऽनुवृत्त्या ।
देही भवेन्नैव हि कोऽपि मुक्तो भवेद्धि मुक्तिः सकलैकरूपा ॥

648. அஞ்ஞானிகளின் கருத்துகளுக்கேற்றவாறு 'ஸதேஹ முக்தி' 'விதேஹ முக்தி' என்று இரு வகைகள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆனால் எந்த முக்கணுக்கும் உடலில்லை. எல்லாவிதமான முக்தியும் ஒரே வகையானதே.

இதன் பொருளென்னவெனில், ஞானி உடலிலுயிரிருந்த பொழுதிலும் அவன் அஸங்கனாயிருக்கிறான் ஏனெனில் அஞ்ஞானமாகிய அவனது காரணசரீரம் அழிக்கப்பட்டு விட்டது. காரண சரீரமின்றியோ ஆன்மஸ்வரூபியாகிய ஞானியை சூட்சும மற்றும் ஸ்தூல சரீரங்களுடன் இணைக்க ஒன்றுமில்லை.

இப்பொழுது பிராரப்த கர்மத்தைப் பற்றி மீண்டும் பார்ப்போம்.

649. प्रारब्धशक्तिर्भविता हि देहे नात्मस्वरूपेऽस्ति तु शक्तिरस्य ।
तस्मै स्वदेहो विदुषाऽर्पितो यत् कथं नु बाध्यत स तेन बुद्धः ॥

649. பிராரப்த கர்மத்தின் சக்தி தேஹத்தில்தான் நீடிக்கின்றதே தவிர, ஆன்ம ஸ்வரூபத்தில் அன்று. ஞானியின் தேஹம். பிராரப்தத்திற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளபடியால் அவன் எங்ஙனம் பாதிக்கப்படுவான்.

650. प्रारब्धकर्मापितदेहकोऽसौ बुद्धोऽस्ति देहे ममतां विनैव ।
एवं स्फुटं शङ्करदेशिकेन दिष्टं मनीषाभिधपञ्चकेऽस्ति ॥

650. தனது உடலை பிராரப்தத்திற்கு அர்ப்பணித்து விட்ட ஞானி உடல் எனதென்ற உணர்வின்றி தன் நிலையிருப்பான். இவ்வாறு குரு தேசிகனான ஆதி சங்கரரால் தனது 'மநீஷா பஞ்சகத்தில்' தெளிவாக காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆன்ம அஸங்கியெனும் உண்மை மேலும் விளக்கப்படுகிறது.

651. सूक्ष्मं शरीरं विदुषोऽस्ति शिष्टमित्युच्यते चेदिह कारणाख्यम् ।
अज्ञानरूपं निधनं गतं यत् सूक्ष्मेण सङ्गो विदुषः कथं स्यात् ॥

651. ஞானியின் சூக்ஷ்ம சரீரம் எஞ்சுமென்று கூறுகையில் அஞ்ஞான ரூபமான காரண சரீரம் அழிந்து விட்டதால் ஞானிக்கு சூக்ஷ்ம சரீரத்துடன் பற்றுதல் எப்படி இருக்க முடியும்?

652. ब्रह्मास्त्यसङ्गं हि तथैव बुद्धो भवत्यसङ्गो हि भवे यथा खम् ।
वपुर्विकारा उत मानसाश्च बुद्धं कथञ्चिन्न हि संस्पृशन्ति ॥

652. பிரஹ்மன் அஸங்கி அதே போன்று ஞானியும் இவ்வுலகில் ஆகாயம் போன்று அஸங்கியாகயுள்ளான். எனவே உடலிலும் மனதிலும் நிகழும் மாறுதல்கள் ஞானியை ஒரு பொழுதும் தீண்டா.

653. जागर्ति यो नैजपदे प्रबुद्धो याने सुषुप्तस्य समः स उक्तः ।
यानस्य तुल्यं गदितं शरीरं तुरङ्गवच्चापि दशेन्द्रियाणि ॥

653. தனது ஆன்ம நிலையில் விழித்திருக்கும் ஞானி வண்டியில் ஆழ்ந்து துயில்வோனுக்கு ஸமானமாகக் கூறப்படுகிறான். உடல் வண்டிக்கு நிகராகவும், ஈரைந்து புலன் பொறிகள் குதிரைகளுக்கு நிகராகவும் கூறப்படுகின்றன.

654. गतिं स्थितिं वाजिवियोजनं च यानस्य नो वेत्ति हि तत्र सुप्तः ।
एवं सुषुप्तश्च शरीरयाने न वेत्ति बुद्धो हि शरीरभावान् ॥

654. வண்டியில் துயில்வோனுக்கு வண்டி செல்வதும், நிற்பதும், வண்டியிலிருந்து குதிரைகளை அவிழ்த்து விடப்படுவதும் தெரிவதில்லை. அவ்வாறே, உடலாம் வண்டிக்குள் (உலகின்றி) ஆழ்ந்து உறங்கும் ஞானி (தொழில், நிஷ்டை, ஹக்கமாகிய) உடலின் மாறுபடும் நிலைகளை அறியான்.

655. बुद्धस्तु तिष्ठन् सहजे समाधौ कर्माणि कुर्वन्निव लक्ष्यतेऽज्ञैः ।
नानाऽप्यवस्था भजतीव भाति ता वीक्ष्य मुह्यन्त्यविवेकिनस्तु ॥

655. ஸஹஜ ஸமாதியிலாழ்ந்திருக்கும் ஞானி கர்மங்கள் புரிவது போலும் வெவ்வேறு (உடல், மனம் சார்ந்த) நிலைகளுக்குட்பட்டிருப்பதுபோன்றும் அஞ்ஞானிகளுக்குக் காணப்படுகிறான். விவேகமற்றவர்கள் இவற்றால் குழம்புகிறார்கள்.

656. सुप्तिः समाधिश्च शरीरचेष्टा इति त्रिधा भान्ति हि तस्य भावाः ।
एनांश्च भिन्ना इति मन्यतेऽज्ञो विलोक्य बुद्धस्य शरीरमात्रम् ॥

656. ஞானி உறக்கம், ஸமாதி சரீரச் செயல்களென மூன்று வகையானநிலைகளிலிருப்பதுபோன்று காணப்படுகின்றன. ஞானியின் உடலை மட்டும் கண்டு, அஞ்ஞானி இவை வெவ்வேறான நிலைகளென எண்ணுகிறான்.

657. सदैकधैवास्ति तु संप्रबुद्धस्तस्य स्थितिर्नित्यसमाधिरेव ।
न कर्मभिस्तस्य विरोधलेशो न कर्मणां तेन विरोधलेशः ॥

657. ஆனால் ஞானியோ எப்பொழுதும் ஒரே தன்மை நிலையிலுள்ளான். நிரந்தர ஸமாதியை அவனது நிலை. கர்மங்களால் அவனது ஸமாதிக்கெந்தத் தடை சற்றுமில்லை.

ஸமாதியாலும் அவளது செயல்களுக்கெந்தத் தடை சற்றேதுமில்லை. ஸமாதியென்பது ஆன்மவுணர்வில் நிலைத்தலே.

ஞானி எக்காலத்திலும் ஸமாதியிலாழ்ந்திருப்பதால் கர்மம் புரிவதெங்கனம். இதற்கு விடை.

658. द्वे निर्विकल्पे हि समाधिनिष्ठे स्यात् केवलैका सहजाभिधाऽन्या ।
न केवलां प्राप्य भवेत् प्रबुद्धः स एव बुद्धः सहजस्थितो यः ॥

658.கேவலம், ஸஹஜமென்று நிர்வகல்பமான (எண்ங்களற்ற) இருவகை ஸமாதிநிடடையுண்டு. கேவல நிலையை எய்தி ஒருவன் ஞானியாகிவிட மாட்டான். ஸஹஜ ஸமாதியில் நிலைப்பவனே ஞானி.

கீழ்வரும் செய்யுட்களில் இவ்விரண்டின் வேறுபாடு மேலும் காட்டப்பட்டு விளக்கப்படுகிறது.

659. यः केवलो नाम समाधिरुक्तः स योगिनः स्यान्मनसो लयेन ।
समाधिरुत्थानमिति प्रसिद्धे स्थितौ विभिन्ने भवतोऽस्य लोके ॥

659.கேவல ஸமாதியென்று இங்கே சொல்லப்பட்டது மனம் லயமடைவதால் யோகிக்கு உண்டாகிறது. இவனுக்கு ஸமாதி எழுச்சியென இரு வெவ்வேறு நிலைகள் இருப்பது உலகில் பிரஸித்தமானவை.

மனவொழுக்கம் லயம் மற்றும் பூர்ணமான இறுதியான நாசமென இருவகைப்படுமென்றும், இரண்டாவது வகையே ஞானிக்கு இட்டுச் செல்லுமென்றும் முன்னர் காட்டப்பட்டது. எனவே, இது மிக முக்கியமான வேறுபாடென்பது கீழே காட்டப்படுகிறது.

660. मनः समाधौ बत योगिनोऽस्य सवासनं ह्येव भवेद्विलीनम् ।
स्थित्वा समाधौ सुचिरं च सोऽयं व्युत्थाप्यते वासनया भवाय ॥

660. இந்த யோகியின் மனது ஸமாதி நிலையில் வாஸனைகளுடனே லயமடைகிறது. ஸமாதியில் வெகுகாலம் இருந்தாலும், அது வாஸனையால் ஸம்ஸாரத்தில் (மீண்டும்) எழுகிறது.

661. यदा समाधेरयमुत्थितः स्यात् पूर्वोज्झितां संसृतिमाददाति ।
सम्मोहनद्रव्यविनष्टबोधः कर्मासमाप्तं प्रतिबुध्य यद्वत् ॥

661. அவன் ஸமாதியிலிருந்து எழுந்தவுடனே முன்பு இடையில் விட்டிருந்த ஸம்ஸாரத்தில் இது மயக்க மருந்தினால் நினைவிழந்த ஒருவன் மீண்டும் நினைவு வந்ததும் முடிக்காமல் விட்டிருந்த காரியத்தில் ஈடுபடுவது போலாகும்.

இது ஒரு யோகியின் கதை மூலம் பகவான் ஸ்ரீ ரமணரால் விளக்கப்பட்டது. யோகி ஸமாதியிலிருந்து விழித்ததும் யோகியொருவன் ஸமாதியிலிருந்து விழித்ததும் தாகமெடுத்ததால்

தனது சீடனைத் தண்ணீர் கொணரச் சொன்னான். ஆனால், தண்ணீரைக் கொண்டு வருவதற்குள் அவன் மீண்டும் ஸமாதியிலாழ்ந்து அந்நிலையில் மூன்று நூற்றாண்டுகள் நிலைத்திருந்தான்.

அதற்கிடையில் முகலாய ஆட்சி வந்து சென்று விட்டது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நடந்து கொண்டிருந்தது. விழித்தெழுந்த யோகித் தனது சீடனை நினைத்து (அவன் என்றோ காலமாகி விட்டிருந்தான்) தண்ணீர் கொண்டு வந்தாயா? என வினவினான்.

662. संसारमेवं प्रतिपद्य योगी भूयः समाधिं प्रविशेत् प्रयत्नात् ।
बुद्धस्त्वयलः सहजस्थितत्वान्न तं विमुञ्चत्यपि नाददाति ॥

662. இவ்வாறு ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புகிற யோகியால் பிரயாசையுடனேயே மீண்டும் ஸமாதியில் புக முடியும். ஞானியோவெனில், ஸஹஜ ஸ்திதியில் பிரயாசையின்றி

நிலைத்திருப்பனாகையால் அதை (ஸமாதியை)
விடுவதுமில்லை மீண்டும் புகுவதுமில்லை.

663. न संसृतिं याति कदाऽपि बुद्धः समाधिरेव प्रकृतिर्हि तस्य ।
विना समाधिं स कदाऽपि नास्तीत्यतः समाधिः सहजाभिधोऽयम् ॥

663. ஞானி ஒருபொழுதும் ஸம்ஸாரத்திற்கு திரும்புவதில்லை. ஸமாதியே அவனது இயல்பு. அவன் ஸமாதியின்று ஒருபொழுதுமிருப்பதில்லை. ஆதனாற்றான் அவனது நிலை ஸஹஜ ஸமாதியெனப் படுகிறது.

இந்த ஸமாதி யோகியின் கேவல ஸமாதியினின்று வேறுபட்டது. இதில் ஞானி உலகில் செயல்புரிவது போன்று தோற்றமளிக்கக்கூடும். ஆனால் (உண்மையில்) அவனிருப்பதோ ஸமாதியில்.

664. अप्रच्युतोऽसौ निजसत्यभावात् स्थितः सदा स्वे सहजे समाधौ ।
जीवन् विमुक्तो व्यवहर्तुमीष्टे लोके यथा शङ्करदेशिकाद्याः ॥

664. அவனால் (ஞானியால்) என்றும் தனது ஸஹஜ ஸமாதியில், நிஜஸ்த்ய நிலையிலிருந்து வழுவாது, ஜீவன் முக்தனாக ஆதி சங்கரசாரியர் போன்ற பண்டைய ஞானிகள் போன்று உலகில் செயல் புரிய இயலும்.

665. योगी यदा केवलभावमग्रस्तदा न शक्नोति हि कर्म कर्तुम् ।
यदोत्थितोऽसौ भविता समाधेः करोति कर्माज्ञतया तदानीम् ॥

665. கேவல ஸமாதி நிலையிலாழ்ந்திருக்கையில் யோகி செயலேதும் புரிய இயலாதிருக்கிறான். ஸமாதியிலிருந்து வெளியேவந்ததும், அப்பொழுது அவன் அஞ்ஞானத்திற்கும் பட்டுச் செயல் புரிகிறான்.

666. तत्त्वोपदेशेऽपि मुमुक्षुपुंसां भवेत् समर्थो न स योगिमर्त्यः ।
तिष्ठन् सदैवाच्युत एव तुर्ये शास्ता समर्थोऽस्ति तु बुद्ध एव ॥

666. யோகியானவன் முமுகுஷுக்களுக்குத் தத்துவோபதேசம் செய்யவும் வல்லவனாகான். எக்காலத்தும் துரீய நிலையிலிருந்து வழுவாது நிற்கும் ஞானியே உபதேசம் புரியவும் வழிகாட்டவும் வல்லவன்.

667. नाङ्गीकृताऽसौ सहजा स्थितिश्चेद् गीतादिशास्त्राणि मृषेति सिद्ध्येत् ।
बुद्धोपदेशैर्भरितत्वहेतोः शास्त्रं प्रमाणं हि मुमुक्षुपुंसाम् ॥

667. இந்த ஸஹஜ நிலை ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லையெனில், கீதை போன்ற மறைகள் பொய்யென்றாகிவிடும். மறைகள் ஞானிகளின் போதனைகளால் நிறைந்தனவாகையால், அவை முமுகுஷுக்களுக்குப் பிரமாணம்.

668. परम्पराऽसौ खलु बुद्धपुंसां मुमुक्षुलोकोद्धरणार्थमेव ।
रक्षत्यविच्छिन्नतया सदेव सुज्ञानशास्त्रस्य सुसम्प्रदायम् ॥

668. ஆன்ம சாஸ்திரமெனும் சீரிய மரபை முமுகுஷுக்களின் ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்காக இடையறாது என்றும் பராமரிக்கும் ஞானியரின் பரம்பரையிது.

669. अन्त्यं प्रमाणं हि निजानुभूतिर्न संशयानामुदयोऽस्ति यत्र ।
तावत् प्रमाणानि हि बुद्धवाचो लभ्येत यावन्न तथानुभूतिः ॥

669. எதில் ஐயங்களைதுவுமெழாதோ அந்த நிஜானுபவமே இறுதியான பிரமாணம். அத்தகைய அனுபவம் நேரும்வரை முமுகுஷுக்களுக்கு ஞானிகளின் வாக்குகள் பிரமாணமாகின்றன.

இருவகையான நிர்விகற்பசமாதி நிலைகளிற்கிடையேயுள்ள வேறுபாடு ஸ்ரீ பகவானால் கீழ்வருமாறு விளக்கப்பட்டது.

670. गत्वाऽबुधिं तन्मयतां गताया नद्याः समो बुद्ध उदीरितोऽस्ति ।
कूपे निमग्नस्य झटस्य तुल्यो रज्ज्वा निबद्धस्य तु केवलस्थः ॥

670. ஞானி ஒருவன் கடலையடைந்து அதனுடன் ஒன்றாகக் கலந்துவிட்ட ஆற்றிற்கொப்பானவனென்று கூறப்படுகிறான். கயிற்றால் கட்டப்பட்டு கிணற்று நீரிலாழ்த்தப்பட்ட பானைக்கு நிகராக கேவல ஸமாதி யிலுள்ள யோகி கூறப்படுகிறான்.

671. झटः सरज्जुर्हि विकृष्यमाणो रज्ज्वा बहिर्याति पुनश्च कूपात् ।
एवम् मनः केवलभावमग्नं विकृष्यते वासनया भवाय ॥

671. கயிற்றாலிழுக்கப்பட்ட பானை கயிறுடன் மீண்டும் கிணறை விட்டு வெளிவருகிறது. அஃதே போன்று கேவல ஸமாதியிலாழ்ந்த மனது வாஸனையால் ஸம்ஸாரத்திற்கு மீண்டும் இழுத்து வரப்படுகிறது.

672. नैष्कर्म्यमेवं सहजस्थितस्य स्फुटीकृतं नो भगवत्तमेन ।
विद्वानकर्ताऽपि भवन् स्वभावात् कर्ता महाश्चापि भवत्यसङ्गः ॥

672. இங்ஙனம், ஸஹஜ நிலையிலிருப்பவனுக்குச் செய்லேதுமில்லையென பகவோத்தமர் ஸ்ரீ ரமணரால் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஞானி தன்னியல்பால் கர்த்தாவல்லனெனும், பற்றின்றி (பந்தமின்றி) அவன் மஹா கர்த்தாவாகவுமிருப்பான்.

ஞானிக்கு அகந்தையில்லாதபடியால், இறைவனது சக்தி அவனது சூட்சும, ஸ்தூல சரீரங்கள் மூலமாக வேலை செய்கிறது. அவன் தனக்கு விதிக்கப்பட்ட பணியை ஆற்றுதலில் இறைவனது பூர்ண வல்லமையும் உடைத்தாயிருக்கிறான். எனவே அவனது சக்திக்கு எல்லையேயில்லை.

673. सत्सङ्गतिर्नाम निगद्यते या बुद्धस्य पुंसः खलु सङ्गतिः सा ।
अर्थो भवेद् ब्रह्म हि सत्पदस्य तदात्मकोऽसौ भविता हि बुद्धः ॥

673. ஸத்ஸங்கமெனப்படுவது யாதெனில் ஸாதுக்களின் ஸஹவாஸமே. 'ஸத்' என்ற சொல்லின் பொருள் ஸாக்ஷாத் பிரஹ்மனே. ஞானியாம் ஸாது அதுவாகவே உள்ளான்.

674. ब्रह्मैव सर्वोऽपि हि को विशेषः प्रबुद्धपुंसीति न शङ्कनीयम् ।
अहन्तयाऽन्यत्र हतप्रभं सत् पूर्णप्रभं तत्तु विभाति बुद्धे ॥

674. அனைவருமே பிரஹ்மனே. ஞானியிடமென்ன விசேடமுள்ளதென ஐயறலாகாது. பிறவிடங்களில் ஸத்தாகிய பிரஹ்மன் அகந்தையால் ஒளிமங்கியுள்ளானை ஞானிமாட்டு பிரஹ்மன் பூர்ண பிரகாசத்துடன் ஒளிர்கிறான்.

675. सङ्गं प्रबुद्धस्य भजन् मुमुक्षुः सङ्गात् समस्तादपि मुक्तिमेति ।
निस्सङ्गभावेन निरस्तमोहो यात्येकतां निश्चलचित्स्वरूपे ॥

675. ஞானியுடன் இணங்குவதால் முமுகுஷுவின் மற்ற அனைத்திணக்கமுமகலும். இணக்கங்களற்ற நிலையில் அவனது மோஹமெல்லாம் நீங்கும். எனவே அவன் அலைவற்ற சித்ஸ்வரூபத்தில் ஒன்றிவிடுகிறான்.

676. सत्सङ्गसञ्जातनिजस्वरूपान्वेषेण लभ्यं परमं पदं यत् ।
शास्त्रार्थबोधोच्छ्रवणादिभिर्वा साध्यं न तन्नेतरसाधनैर्वा ॥

676. ஸாதுறவினால் ஏற்படும் ஆன்ம விசாரத்தினால் எந்தப் பரமபதம் கிட்டுமோ அது மறைகளின் பொருளையறிவதாலோ, போதகர்களின் உரைகளைக் கேட்பதாலோ, பின்னும் மற்ற ஸாதகத்தாலும் அடையவொன்னாது.

677. सत्सङ्गतिं चेद् भजते मुमुक्षुश्चरेत् किमर्थं नियमान् यथाऽन्ये ।
शीतो वहेद् दक्षिणमारुतश्चेत् किमर्थमिच्छेद् व्यजनं तदानीम् ॥

677. முழுக்ஷு ஒருவன் ஸாதுக்களின் ஸஹவாஸம் பெற்றானாகில் மற்றவர்கள் போய் அவன் நியமமெல்லாமும் எதற்காகக் கடைபிடிக்க வேண்டும்? தன் தென்றல் மாருதம் வீசங்கால் விசிறியை ஏன் விரும்ப வேண்டும்?

678. तापं शशी कल्पतरुश्च दैन्यं हरेच्च गङ्गा बत पापमात्रम् ।
वीक्षा सतां नाशयति त्रयं च न तत्समं किञ्चन विद्यतेऽन्यत् ॥

678. வெப்பத்தைத் தன்சந்திரனும், வறுமையை கற்பகத்தருவும், பாவத்தை கங்கையும் அகற்றும். ஸாதுக்களின் தரிசனமோ இம்மூன்றையும் அகற்றும். அதற்கிணை எதுவுமேயில்லை.

679. समानि सद्भिर्न जलात्मकानि तीर्थानि देवाश्च मृदादिमात्राः ।
पुनन्ति तानि ह्यतिदीर्घकालात् सन्दर्शनादेव पुनन्ति बुद्धाः ॥

679. நிர்மயமான புண்ணிய தீர்த்தங்களும், களிமண்ணால் செய்யப்பட்ட தெய்வங்களும், ஸாதுக்களுக்கு இணையாகா. அவை மிக நீண்ட காலத்தால் (மனதை) தூய்மைப்படுத்துவன. ஆனால் ஸாதுக்கள் கண்ணால் கண்டிடவே தூய்விப்பர்.

680. गङ्गाम्भसि स्नानफलं विनाशः पापस्य पुंसो न तु पापकर्तुः ।
सङ्गात् सतां नश्यति पापकर्ता न तत्समं पावनमस्ति लोक ॥

680. கங்கையில் நீராடல் மனிதனின் பாபத்தை அகற்றும், பாபம் செய்பவனையன்று. ஸாதுக்களின் ஸஹவாஸமோ பாபியையே அழித்துவிடும். (மனதைத்) தூய்மையாக்குவதில் உலகில் ஸாதுஸங்கத்திற்கு ஸமமாக வேறெதுவுமேயில்லை.

ஞானியின் மஹிமை மேலும் பின்வருமாறு காட்டப்படுகிறது.

681. मृत्युञ्जयोऽसौ त्रिपुरान्तकोऽसौ स्मरान्तकोऽसौ नरकान्तकश्च ।
स हीश्वराणामपि चात्मभूतस्तमेव सर्वेऽपि हि पूजयन्ति ॥

681. அவன் காலாகாலன், முப்புரமெரித்தவன், காமனைக்
கொன்றவன், நரகாஸூரனைக் கொன்றவன்.

அவன் எல்லா ஈசர்களுள்ளும் உள்ளுறையும் ஆன்மா.
அனைவரும் அவனையே தொழுகின்றனர்.

அவன் திரிபுராஸூரனையும், நரகாஸூரனையும் எவ்வாறு
கொன்றாரென்பது அடுத்து விளக்கப் படுகிறது.

682. नीतं यदन्तं वपुषां त्रयं च ज्ञानेन तेन त्रिपुरान्तकोऽसौ ।
नीतोऽहमाख्यो निधनं च तेनेत्यतः स बुद्धो नरकान्तकश्च ॥

682. (ஆன்மாவைச் சூழ்ந்துள்ள) மூன்று சரீரங்களும்
இவனால் ஞானத்தினால் அழிக்கப்பட்டுவிட்டமையால்,
இவன் முப்புரமழித்தவனாகிறான். இவனால்
அஹந்தையெனப்படுவது மரணமடைந்து விட்டதால், இந்த
ஞானி நரக அரக்கனை வதம் செய்தவனே.

மூன்று சரீரங்களானவை : ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம மற்றும் காரண
சரீரங்கள், நரகன் அகந்தையின் உருவே.

683. अहं स्वयं बुद्ध इति ब्रवीति गीतासु कृष्णो भगवान् स्वयं यत् ।
न कोऽपि तस्यास्ति समोऽधिको वा न मीयते तन्महिमा कथञ्चित् ॥

683. 'நானே ஞானியுமாவேன்' என்று ஸாக்ஷாத் கிருஷ்ண
பகவானே கீதையில் மொழிந்துள்ளபடியால், அவனை
ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லை. எவ்விதத்திலும் அளப்பரிது
அவன் பெருமை.

684. यतः प्रबुद्धः पर एव साक्षात् तस्योपदेशाः परमं प्रमाणम् ।
ततः परं तस्य वचोभिरेव प्रामाण्यमस्ति श्रुतिशीर्षवाचाम् ॥

684. ஞானி ஸாக்ஷாத் பரமனேயாகையால், அவனது உபதேசங்களைக் காட்டிலும் வேறு உயர்ந்த பிரமாணமில்லை. அவற்றிற்குப் பிறகு, அவனது சொற்களாலேயே, உபநிடதங்களும் பிரமாணம்.

685. परात्मशक्तेः करुणाभिधायया रूपं द्वितीयं हि गुरुः प्रबुद्धः ।
अतः सुभवत्या स्वगुरुं प्रबुद्धं भजन् मुमुक्षुर्भविता कृतार्थः ॥

685. ஞானியாம் குரு பரமாத்வாவினது கருணையின் இரண்டாவது வடிவமேயாகையால், முமுக்ஷு அந்த குருவை ஆழ்ந்த பக்தியுடன் வணங்கி கிருதார்த்தனாகிறான். அதாவது, தன் லட்சியத்தையடைகிறான்.

ஈசுவர கிருபை மூன்று நிலைகளுள்ள மூன்று வகைகளானது அவை முதலில் ஈசனாக, பின்குருவாக, இறுதியாக ஆன்மாவாக. மேற்கண்ட செய்யுளுக்கு ஆதாரம் பகவான் ஸ்ரீ ரமணரால் திரும்பக் கூறப்பட்ட இந்தப் புராதன போதனை.

686. शक्तिः शुभा काचन सन्निधाने बुद्धस्य पुंसोऽस्ति सुदूरतश्च ।
त्यज्येत नो कोऽपि तया गृहीतः परं तु नीयेत विमुक्तिमेव ॥

686. ஞானியின் முன்னிலையிலும், வெகு தொலைவிலும் கூட ஏதோவொரு புனிதமான சக்தி நிலவுகிறது.

அதன் பிடிக்குள் வந்த எவரும் நழுவ இயலார். அவர் முக்தி நிலைக்கு இட்டுச் செல்லப்படுவது உறுதி.

எனவே ஸம்ஸார வாழ்வில் மிக்க காதல் பூண்டு முக்தி பெற வேண்டாமென மிக்க உறுதி கொண்டவர்கள் ஞானிகளை அணுகாமலிருப்பாராக!

687. व्याघ्रेण यद्धरिणो गृहीतो तदन्नतामेति तथैव साधुः ।
ध्रुवं प्रबुद्धेन दृशा गृहीतस्तद्भावमेतीति गुरुर्जगाद ॥

687. புலி வாயிலகப்பட்ட மான்குட்டி எவ்வாறு அதற்கிரையாகிறதோ, அவ்வாறே நல்லவன் ஒருவன் ஞானியின் பார்வையில் வீழ்ந்தால் அவன் ஞானியின் நிலையை அடைந்தே தீருவான் என ஸத்குரு கூறியுள்ளார்.

688. बहिः स्थितोऽन्तर्मुखतां विधायाप्यन्तः स्थितोऽन्तश्च विकृष्य चित्तम् ।
परे पदे स्वे विदधाति निष्ठां साधोः प्रबुद्धो हि गुरुः स्वशक्त्या ॥

688. வெளியிலிருந்தவாறு அவன் ஸாதகனை உள்முகமாகத் திருப்புகிறான். உள்ளிருந்தவாறே அவன் ஸாதகனின் சித்தத்தை உள்ளே (இதயத்துள்) இழுக்கிறான். பின் தனது வல்லமையால் ஞானியாகிய குரு ஸாதகனை துரீய நிலையில் நிட்டனாக்குகிறான்.

689. अगोचरोऽसौ वचसो धियोऽपि निष्ठा हि बुद्धस्य पदे परस्मिन् ।
बोधाय साधोस्तु यथाकथञ्चित् किञ्चित् प्रबुद्धैरिदमुक्तमस्ति ॥

689. ஞானியின் பரம நிட்டை சொல்லையும் புத்தியையும் கடந்த நிலையாகும். இங்கு சொல்லப்பட்ட தெல்லாம் ஸாதகனுக்காக ஞானிகள் ஏதோ சிறிது அருளியதே.

690. व्याख्यात एवं सहजात्मभावः ससाधनोऽसौ गुरुणोपदिष्टः ।
अथोपदेशेष्विह सार एष निरुच्यते साध्ववधारणाय ॥

690. இவ்வாறு ஆன்மாவின் ஸஹஜநிலை அதைப் பெறவேண்டிய ஸாதகன்களுடன் குருவினால் உபதேசிக்கப்பட்டவாறு இங்கு விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. இனி ஸாதகர்கள் சிந்தித்து அறிந்து கொள்வதற்காக உபதேசங்களின் ஸாரம் தரப்படுகிறது. 'உள்ளது நாற்ப'தின் முதல் மங்கள சுவோகத்திற்கு, பகவான் பூரீ ரமணரே அருளிய விளக்கவுரை இனி தரப்படுகிறது.

691. विश्वं स्वदृश्यं च तदीक्षकं स्वं जानाति लोके सकलोऽपि जन्तुः ।
स्वतश्च सत्यं द्वयमप्यवैति मोहस्त्वयं संसृतिहेतुरस्य ॥

691. உலகில் ஒவ்வொரு பிராணியும் தான் காணும் பிரபஞ்சத்தையும், காண்போனாகிய தன்னையும் (ஜீவனையும்) அறிகிறது. இவ்விரண்டையும் ஸ்வயமாகவே மெய்யென்று நினைக்கிறது. இந்த மயக்கமே அதன் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணம்.

692. सत्यं स्वतश्चेदुभयं तदेतद् भायादविच्छिन्नतया सदैव ।
कदाऽपि भातं च कदाप्यभातं भवेत्तु यत् तत् कथमस्तु सत्यम् ॥

692. இரண்டும் ஸ்வயமாகவே மெய்யாகவிருப்பின் அவை என்றுமிடையறாது தோன்றும். என்பொழுதாவது தோன்றி எப்பொழுதேனும் தோன்றாமலிருக்குமொன்று எங்ஙனம் மெய்யாக விருத்தல் கூடும்?

693. प्रकाशते मानसचेष्टयैव स्वप्नेऽपि जाग्रत्युभयं तदेतत् ।
भाति द्वयं नैव सुषुप्तिभावे ततो मनोमात्रमिदं द्वयं च ॥

693. இவ்விரண்டும் மனதின் இயக்கத்தினாற்றான் கனவிலும் நனவிலும் ஒளிக்கின்றன. ஆழ்துயிலில் இரண்டுமே ஒளிர்வதில்லை. ஆகையால் இரண்டுமே மானஸக மாத்திரமே.

694. यस्मिन् मनो याति लयं च यस्माद्बुदेति भूयोऽपि तदेव सत्यम् ।
लयोदयाभ्यां रहितं तदेतत् सत्यं स्वतो मुक्तिपदं मुमुक्षोः ॥

694. எதில் மனம் ஓடுங்குகிறதோ, எதிலிருந்தும் அது மீண்டுமெழுகிறதோ அதுவே மெய். ஓடுக்கமும் உதயமுமில்லாத அந்ந ஒன்றே ஸ்வயமாகவே மெய்யானது. அதுவே முமுகூவான் முக்தி பதம்.

695. सत्ताप्रदं तज्जगतोऽखिलस्य ब्रह्माभिधानं परिपूर्णमेकम् ।
चैतन्यदीप्तिं मनसे तदेव ददाति चैतन्यविवर्जिताय ॥

695. பரிபூர்ணமானதும், இரண்டற்ற ஒன்றுமான பிரஹ்மன் எனப்படும் ஸத்யம் அனைத்துப் பிரபஞ்சத்திற்கும் இருப்பு தருகிறது. உணர்வில்லாத மனதிற்கு சைதன்யமாகிய உணர்வைத் தருவதுவும் அதுவே.

696. अन्तर्हृदि स्वात्मतया तदेव साक्षीव निश्चिन्तनमस्त्यसङ्गम् ।
आच्छाद्यते तत्तु बहिर्मुखत्वे मृषाप्रपञ्चेन मनोमयेन ॥

696. அதுவே (எல்லாப் பிராணிகளின்) இதயத்துள்ளும் தானாமான்வாக, எண்ணங்களற்று, பற்றற்று ஸாக்ஷியாக உறைகிறது. ஆனால், மனம் வெளிமுகமாகும்போது மனோமயமான உலகின் பொய்த் தோற்றத்தினால் அது மறைக்கப்படுகிறது.

697. अतो न तं कश्चन वेत्ति लोके पश्यन्निदं सत्यवदेव मोहात् ।
शरीरमेवात्मतयाऽपि मत्वा भ्राम्यत्यसहस्येषु भवेषु दुःखी ॥

697. ஆகையால், உலகில் எவரும் அதை (ஆன்மாவை) அறிவதில்லை. மயக்கத்தினால் ஜட உலகை மெய்யாகக் கண்டு அதை ஆன்மாவாகும் என்றெண்ணி எண்ணற்ற பிறவிகளில் துன்புற்றவனாகத் திரிகிறான்.

698. तेनात्मरूपेण परेण विश्वमाच्छादनीयं तु मनोविनाशात् ।
भायात् तदैव प्रतिबन्धहीनं ह्यात्मस्वरूपं विमलं यथावत् ॥

698. மனோநாசத்தினால் பிரபஞ்சம் ஆன்மஸ்வரூபமாகிய பரமனால் சூழப்பட வேண்டும்.

அப்பொழுது தூய ஆன்மஸ்வரூபம் அது உள்ளவாறு தடைகளின்றி பிரகாசிக்கும்.

699. विवेकवैराग्ययुतो विमुक्त्यै गुरुक्तमार्गेण यदा यतेत ।
मूले निजे ब्रह्मणि जन्म लब्ध्वा विमुच्यतेऽसौ भवबन्धपाशैः ॥

699. விவேகத்துடனும், வைராக்யத்துடனும் ஸத்குரு போதித்த வழியில் முக்தியின் பொருட்டு அவன் முயல்வானாகில் தனது பிரஹ்ம மூலத்தில் பிறந்து ஸம்ஸாரத் தளைகளிலிருந்து விடுபட்டு முக்தனாகிறான்.

700. कृत्वा मनोऽन्तर्मुखमस्तचिन्तं निमज्य चान्तर्निजमार्गेण ।
मनोविनाशेन विनष्टमोहो भवेद्धिमुक्तः स नरः प्रबुद्धः ॥

700. எண்ணங்கள் மறைந்து மனதை உள்முகமாக்கி தன்னை தானேயறிய மனமமிவதால் மயக்க மொழிந்து அவன் முக்தனாகிறான். அப்பேர்ப்பட்டவன் ஞானி.

701. परात्परं यत् सकलात्मभूतमस्मद्गुरुः श्रीरमणो बभूव ।
यावद्भविष्यत्यहमो विनाशः सहस्रशः सन्तु नमांसि तस्मै ॥

॥ ॐ नमो भगवते श्रीरमणाय ॥

701. அனைவருள்ளும் ஆன்மாவாகவிருக்கும் எந்தப் பராத்பரன் நமது ஸத்குரு ஸ்ரீ ரமணராயிற்றோ.

அகந்தையழியும் வரை அதற்கு ஆயிரமாயிரம் நமஸ்காரங்கள் செய்வோமாக.

அகந்தை எஞ்சியுள்ளவரை தான் நமஸ்காரங்களும் இருக்க முடியும். அது அழியும் பொருட்டு அதுவரை நமஸ்காரங்கள் செய்தாக வேண்டும்.

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீ ரமணாய!